

ARTHUR FORD
**EXISTĂ VIAȚĂ
DINCOLO
DE MOARTE?**

COLECȚIA
in incursiuni
in paranormal

Editura BLASSCO 2000

Editura UNIVERSUL

II
288.675

p
ARTHUR FORD

EXISTĂ VIAȚĂ DINCOLO DE MOARTE?

Colecția de parapsihologie modernă

239285
B.C.U. - IASI

Editura UNIVERSUL & BLASCO 2000

București, 1993

Aforisme celebre despre viață și moarte

„Tragedia morții este ireală. Cel care se înfricoșază de moarte mi se pare la fel de lipsit de judecată ca un actor nervos care, fiind pe scenă, la auzul revolverului, se sperie ca și când ar muri adevărat”.

PARAMAHANSA YOGANADA

„Nu există deosebire între viață și moarte”.

THALES DE MILET

„Învierea lui Iisus nu poate fi contestată. Apariția lui Iisus înaintea ucenicilor săi”.

„Moartea este un fenomen simplu în natură, numai oamenii îl fac înspăimântător...”

MARIN PREDA - Cel mai iubit dintre pământeni.

„Dacă aș putea să încep din nou m-aș dedica para-psihologiei”.

FREUD

„Este oare posibil ca celulele care mor să emită semnale, care să fie receptate de alte celule, chiar dacă acestea au complet alte structuri”.

CLEVE BACKSTER - Descoperitorul aparatului de depistat minciuni

„Mai întîn există o unitate a ființei cu ea însăși, din care constă și de care este legată. Apoi există o altă unitate prin care o creatură este unită altceia și toate la un loc formează un univers”.

PICO DELLA MIRANDOLA

„Omul nu este altceva decît ceea ce a făcut evoluția din conștientul său”.

JULIEN HUXLEY

„Scopul vieții omenești este evoluția conștientului”

C. G. JUNG

„După cît știm, sufletul reprezintă o formă a existenței relativ independentă de spațiu și timp”.

C. G. JUNG

„Nu sîntem trimiși nici în rai nici în iad, ci simplu, trăim mai departe”.

ARTHUR FORD

„Există o lume de dincolo și mai trebuie să știm să ne trăim viața în umbra veșniciei”.

ARTHUR FORD

„Majoritatea acțiunilor noastre cotidiene reprezintă efectul unor motiluri ascunse care ne scapă,,.

GUSTAV LE BON

„Actele noastre conștiente derivă dintr-un substrat mai conștient”.

GUSTAV LE BON

INTRODUCERE

de Jerome Ellison

RENUMELE LUI ARTHUR FORD se bazează pe faptul că a fost mediul psihologic cel mai renumit al lumii. El a procurat un vast material care dovedește continuitatea existenței omului după moarte, material care a putut fi pus la dispoziția cercetătorilor. Modul în care Ford și-a descoperit talentul său excepțional, care a fost poziția lui față de acest dar al naturii, cum a folosit el forțele cu care a fost înzestrat, toate aceste manifestări paranormale, vor fi prezentate de autor în această lucrare.

Aici vreau să arăt că el și-a folosit talentul exclusiv pentru binele oamenilor care l-au consultat, cât și pentru a alimenta și îmbogăți cunoștințele noastre despre structurile cele mai avansate ale conștientului. Ford știa că nu el a fost primul care a putut lua legătura cu cei morți, exact ca printr-o linie telefonică spirituală.

Meritul lui a fost că și-a pus aptitudinile, fără rezerve, în slujba științei și anume a unei științe doctrinare, subtile, fără a fi preocupat de succes, de notorietate.

Prin cercetările sale Ford a contribuit la extinderea cunoștințelor despre percepțiile extrasenzoriale, pe care și alții le-au descoperit înaintea lui, dar care le-au ținut ascunse, păstrând secretul doar pentru ei. El s-a simțit chemat să facă cunoscut și să demonstreze prin contacte telepatice, cu cei de dincolo de viață, că moartea biologică a omului nu este și moartea sa psihică. Ford a considerat că inițierea tinerilor, dotați cu aptitudini ca medii, ca o a doua misiune a sa, nu mai puțin importantă ca prima. El nu cunoștea nici o rețetă secretă, dar știa din propria-i experiență despre ce este vorba : o exersare permanentă a puterii de concentrare, de stăpânire a „tehnicii” de a te transpune în tranșă și, fără îndoială, de un simț deosebit al moralității. Știința nu poate să facă nimic cu rezultatele întâmplătoare parapsihologice obținute în cămăruțe liniștite. Scopul cercetării mediului trebuie să fie manifestarea sa care poate fi repetată și analizată responsabil.

Concluziile studiilor lui Ford au putut fi verificate aproape în fiecare caz în parte. Cu toate că nu s-a considerat în nici un caz un „vizionar profetic” iar el și-a expus cu plăcere darul de a prevedea trebuie să menționez că a prevăzut corect aproape tot atâtea evenimente viitoare ca și personalitatea cea mai renumită a timpurilor noastre Joane Dixon care, după cum se știe, a proorocit asasinarea președintelui J. F. Kennedy. O a treia misiune a lui Ford, un hobby, a fost aceea de a înlesni ca oamenii să se cunoască între ei ; cercetătorul avea o plăcere

Prin cercetările sale Ford a contribuit la extinderea cunoștințelor despre percepțiile extrasenzoriale, pe care și alții le-au descoperit înaintea lui, dar care le-au ținut ascunse, păstrând secretul doar pentru ei. El s-a simțit chemat să facă cunoscut și să demonstreze prin contacte telepatice, cu cei de dincolo de viață, că moartea biologică a omului nu este și moartea sa psihică. Ford a considerat că inițierea tinerilor, dotați cu aptitudini ca medii, ca o a doua misiune a sa, nu mai puțin importantă ca prima. El nu cunoștea nici o rețetă secretă, dar știa din propria-i experiență despre ce este vorba : o exersare permanentă a puterii de concentrare, de stăpânire a „tehnicii” de a te transpune în tranșă și, fără îndoială, de un simț deosebit al moralității. Știința nu poate să facă nimic cu rezultatele întâmplătoare parapsihologice obținute în cămăruțe liniștite. Scopul cercetării mediului trebuie să fie manifestarea sa care poate fi repetată și analizată responsabil.

Concluziile studiilor lui Ford au putut fi verificate aproape în fiecare caz în parte. Cu toate că nu s-a considerat în nici un caz un „vizionar profetic” iar el și-a expus cu plăcere darul de a prevedea trebuie să menționez că a prevăzut corect aproape tot atâtea evenimente viitoare ca și personalitatea cea mai renumită a timpurilor noastre Joane Dixon care, după cum se știe, a proorocit asasinarea președintelui J. F. Kennedy. O a treia misiune a lui Ford, un hobby, a fost aceea de a înlesni ca oamenii să se cunoască între ei ; cercetătorul avea o plăcere

deosebită de a-i apropia, pentru ca apoi să-i mobilizeze să participe împreună la progresul omenirii.

Exceptând boala de care suferea și care l-a chinuit mult în ultimii 20 de ani ai vieții sale, Ford a avut o constituție foarte sănătoasă. Cu toate că nu era foarte înalt, el avea un corp mușchiulos și făcea impresia unui om foarte puternic. Fața sa rotundă, prietenoasă, îți inspira încredere. Ceafa puternică indica energie și tenacitate. În realitate Ford se număra printre oamenii care știau ce vor, care nu dau înapoi și nici nu-i abandonează pe cei apropiați. Arthur Ford, un admirator și un prieten al multor oameni de știință (mă gândesc aici mai ales la astronautul Edgar D. Mitchel), era de părere că deși omul modern, incontestabil, a atins rezultate deosebite în știință și tehnică, a subestimat, în mare măsură, cercetările subtile ale spiritului, amenințându-și astfel existența sa viitoare, în viață și dincolo de moarte.

Odată Ford mi-a spus: „Fizica se ocupă de procedee, dar nu de originea acestora și cu cauzele mai adânci. Dacă analizează o singură notă muzicală, se pierde toată legătura armonică, dacă studiază numai atomul, se duce de rîpă cosmosul”.

Nu numai Ford a fost convins de aceasta.

Într-adevăr se înmulțesc personalitățile responsabile care își dau seama că realizările în domeniul fizicii merg spre un deznodământ tragic.

De fapt strigătele de avertizare ale celor îngrijați, din afara cercurilor tehnologice, nu-și găsesc nici pe departe atenția cuvenită. Se constată, totuși, că grija pentru programele de evoluție spirituală, în

vederea asigurării viitorului omenirii, este astăzi mai mare decît în urmă cu zece ani. Există o anumită perspectivă și anume aceea că într-un viitor nu prea îndepărtat, să știm exact ce este dincolo de limita vieții noastre și să vorbim atît de firesc despre aceasta, ca și cum am vorbi de peisajul din spatele liniei de orizont care se vede în depărtare.

SPRE ȚĂRMURI NOI

ACUM CINCIZECI DE ANI am descoperit, spre stupoarea mea, că am aptitudini de mediu. Acest „dar” s-a manifestat într-o asemenea intensitate și de o asemenea manieră, încît am ajuns într-o stare sufletească de nedescris.

Cu alte cuvinte, trebuia să caut, să scot din acest dar, care mi s-a impus, ceea ce era mai bun, să-l utilizez cît mai bine. Toată concepția mea de pînă atunci despre viață, despre oameni și despre lucrurile din jurul meu, a fost răsturnată, planurile mele de viitor aruncate peste bord și astfel, bine sau rău, a început viața și drumul meu ca „mediu”. Ideia activității ca mediu și a experiențelor extrasenzoriale declanșează la mulți oameni neîncrederea și o stare de deprimare.

Nimeni nu este scutit de aceste reacții, numai că unii le simt doar la început și apoi le trece, pe cînd la alții ele persistă cu încăpăținare ori de cîte ori aceștia sînt confrunțați cu fenomene „supranaturale”

Senzația de depresiune sau chiar de teamă, se datorează de obicei neștiinței, lipsei de cunoștințe în domeniu, informațiilor false și a ideilor preconcepute. Neîncrederea este însă uneori întemeiată. Începi

să-ți aduci aminte de aluzii ironice la adresa ședințelor secrete, de profeție, de care nu se știe dacă s-au adevărit și de presupuse minuni pentru care nu s-au găsit explicații rezonabile.

Nu trebuie să ai de-a face cu nimic de felul acesta deoarece, cine începe să-și pună asemenea probleme, poate ușor să-și denatureze sufletul. Astăzi, după 50 de ani de studiu, de meditație, de observări și experimente, consider demonstrată justetea următoarei teorii: „cu toate că diferitele planuri ale conștiinței pot să activeze independent, așa încât să nu știe unul de celălalt, nu există un subconștient absolut, există numai diferite planuri ale conștiinței, care evoluează tot timpul. De asemeni, nu există ceva supranatural. Tot universul este condus de o lege naturală. Acest lucru am început să-l înțelegem abia acum. Știința a stabilit că nimic nu poate dispărea fără urmă”.

„Natura nu cunoaște nici o distrugere, ci numai transformare”: spune Wernher von Braun, un cercetător a cărei competență n-o poate pune nimeni la îndoială. Și, tot el, spune în continuare cu responsabilitate și curaj: „Tot ceea ce m-a învățat știința și mă va mai învăța încă, îmi întărește credința în continuarea existenței spirituale dincolo de moarte”.

Cu aceasta ne-am introdus în tema propriu zisă a acestei cărți. Celula, cea mai mică piatră de construcție a vieții își continuă existența, chiar dacă aceasta este într-o formă transformată și așa dăinuiește și conglomeratul compus din nenumăratele celule ale vieții, adică omul. În consecință nu există o cauză

rațională care să ne facă să considerăm moartea biologică drept un sfârșit irevocabil al existenței noastre — cel puțin al celei spirituale. Fiecare om, fie bun sau rău, deștept sau prost, își continuă viața după sfârșitul existenței corpului lui, ca o ființă personală, care este în stare să gândească independent, să acționeze, să-și aducă aminte, să evolueze spiritual și, în anumite condiții, să ia legătura cu cei vii. Așadar trebuie ca în afară de corpul fizic, să existe o altfel de ființă, materia de dincolo de corp. Știința este pe urmele ei. Cei de dincolo sprijină aceste cercetări. Ei sînt interesați în a rezolva enigma acestei forme noi a existenței.

De unde se știe acest lucru? Din comunicarea directă, deci din convorbiri dintre cei vii cu cei morți. Materialul asupra acestor convorbiri, care s-a acumulat în ultimii o sută de ani, deci de la începutul cercetărilor științei moderne, cu ajutorul mijloacelor tehnice, din ce în ce mai complete, umple arhivele într-o cantitate atît de mare, încît nici o echipă de lucru de o sută de oameni nu ar putea să o valorifice. În consecință cartea de față nu poate să prezinte decît o foarte mică parte din cazurile documentate. Eu aparțin aceluia care au contribuit la clarificarea științifică a acestei probleme.

Am vorbit cu cei de dincolo; ei au raportat lumii prin mine asupra vieții de după moarte.

M-am născut în 1896 în micul sat Titusville din Florida. Tatăl meu, un căpitan de marină, a fost membru convins al bisericii sale episcopale, chiar dacă nu se ducea niciodată la slujba bisericească. În

schimb mama mea, care a fost o baptistă foarte sever credincioasă, lua parte cu mult zel la viața bisericească a parohiei din care făcea parte. Pe cînd locuiam la Fort Pierce, la Atlantic, lucram și eu activ la parohia baptistă. La adunările oamenilor tineri cîntam la pian; la aceste întîlniri cel mai important lucru era să se cînte cîntece religioase. Ca impresie extraordinară, eram atît de atașat de biserica mea, încît părerea generală era că voi ajunge preot și, bineînțeles, unul baptist. Cu timpul însă, mi-am format păreri teologice proprii, care au fost hotărîtoare pentru tot restul vieții mele. Am cunoscut cîțiva presbiteri, m-am dus la slujbele lor și învățăturile acestora m-au impresionat adînc, deoarece ofereau credincioșilor mult mai multă libertate intelectuală decît baptiștii filistini, așa cum se prezentau ei atunci în Fort Pierce. Pe la 16 ani puneam atîtea întrebări penibile capilor noștri bisericești, încît au găsit de cuviință să mă excludă din cercul lor din cauza „stricăciunii” mele. Dar nici unitarii nu mi-au putut impune definitiv. Nici eu personal nu știam precis ce caut — dar, pe neașteptate, am găsit.

Deja, ca băiat tînr, „citeam” sau mai bine-zis recepționam uneori gîndurile altor oameni. Nu știam că acesta era un lucru neobișnuit. Îmi închipuiam probabil că toți o pot face. Abia cînd am ajuns la militarie am descoperit că eu, în această privință, aveam ceva în plus față de camarazii și superiorii mei.

În 1917 am fost concentrat și am servit la Camp Grant. În anul următor s-a extins în țară marea epidemie de gripă și mulți recruți, mai ales în unitatea

mea, s-au îmbolnăvit. Zilnic mureau cîteva. Într-o noapte am visat că mi s-a dat o foaie de hîrtie pe care erau scrise cu litere mari, clare, numele soldaților care urmau să moară în noaptea aceea. Cînd m-am trezit le-am povestit camarazilor și după cîteva ore am citit anunțul îndoliat. Lista celor morți cuprindea exact numele celor din visul meu. Aceasta a continuat cîteva nopți. Eu visam și dimineața le comunicam. Nu după mult timp camarazii mei au început să se ferească de mine, ca de un mesager al morții și, cînd am observat acest lucru, n-am mai vorbit de visele mele. Însă această întîmplare m-a răscolit adînc. N-am putut s-o mai uit și am continuat să am vise care se adevereau a fi clar viziuni sau previziuni. Cuprins de deznădejde l-am vizitat pe preotul protestant al regimentului și i-am povestit ce se întîmplă cu mine. M-a ascultat liniștit și m-a sfătuit să-l rog pe Dumnezeu să-mi ia aceste „vise prostesti”. Am fost dezamăgit. Sfatul mi s-a părut prea ieftin. Dar aș fi putut să aștept altceva? Pentru un preot obișnuit, în cazuri de acestea, existau numai două explicații posibile : fie o exaltare bigotă, păcătoasă, sau primele semne ale unei boli mintale.

I-am scris mamei mele rugînd-o să-mi comunice, în caz că știe, dacă în familia noastră sau în cercul rudelor mai îndepărtate, sînt cunoscute cazuri de boli mintale sau ceva asemănător. Bineînțeles nu i-am dat nici o explicație, deasemenea de ce mă interesează această întrebare și mama mi-a răspuns naiv, că pot să fiu convins că mă trag sintr-o familie sănătoasă și respectabilă — exceptînd pe „mătușa

Mary din Jackson Ville". Aceasta, se pare că nu e „chiar întreagă", dar este prietenoasă și inofensivă, și de aceea nici n-a fost dusă într-un ospiciu... Eu mi-am închipuit întotdeauna că această mătușe trebuie să fie un caz special, deoarece la noi în casă nu era pomenită niciodată. Numai întâmplător am aflat de existența ei. Abia mulți ani mai târziu am înțeles din povestirile unor oameni, care au cunoscut-o foarte bine că, probabil, avea înclinări de mediu.

După terminarea serviciului militar m-am întors la universitatea din Lexington-Kentucky, unde începusem să studiez teologia. M-am hotărât să urmez și psihologia, sperând ca în felul acesta să mă lămuresc asupra psihicului meu personal. De fapt aceasta a fost o idee naivă, deoarece profesorul ar fi riscat, fără îndoială, să-și piardă locul din învățământ dacă în prelegerile sale ar fi abordat asemenea absurdități, ca fenomenele de parapsihologie. Personal, profesorul Dr. Elemer Snoddy a fost totuși un om înțelegător și sincer, chiar și în ce privește problema spirituală, care nu se discută în sala de curs... Lui i-am încredințat întâmplările mele de vizionar care între timp deveneau din ce în ce mai frecvente.

Odată am văzut foarte clar fața fratelui meu George și, după cum am aflat mai târziu, aceasta s-a petrecut exact în momentul când el murea de gripă.

În dormitorul colegiului nostru studenții făceau spiritism cu masa: când eram și eu de față, masa se mișca. Atunci s-a întâmplat și povestea cu Joe. Când s-a îmbolnăvit grav de congestie pulmonară, m-a chemat și mi-a spus: „dacă e posibil să se vină înapoi, am să-ți dau un semn". Joe a murit. După

un an am primit, în timpul unei ședințe pe care o țineam cu un alt mediu, parola sa. A fost prima : ea legătură verbală personală cu cineva care a murit. Într-un capitol viitor am să vorbesc amănunțit despre aceasta.

Mai întâi deci, am fost la prof. Snoddy. Ce pot să însemne toate acestea, vroiam să știu. Era la mine ceva în neregulă din punct de vedere spiritual? Dacă da, s-ar putea înlătura? Snoddy mi-a spus în felul lui suveran și binevoitor, ceea ce el știa despre „percepția extrasenzorială”. Uneori, zicea el, apar în spiritul omenesc mesaje, a căror proveniență încă nu a fost cercetată. Eu am ascultat atent când el mi-a relatat cercetările care sînt în curs și care trebuie să clarifice asemenea întîmplări. Marele filozof și psiholog William James, de la Universitatea Harvard, mi-a relatat că se interesează de acest domeniu secret, răscolitor și solicită ca acestea așa zise fenomene telepatice, să fie cercetate metodic. În Anglia erau în cercetare, deja mult avansate, studii experimentale paranormale, ale unor fenomene ca cele care mi se întîmplă mie. Aceasta sub patronatul unei societăți de parapsihologie, sub conducerea unor învățați de seamă ca : Sir Oliver Lodge, Henry Sindwick și Frederic Myers și, se părea, că rezolvarea enigmei nu e departe. „Contribuiți și dv. la aceasta ; îmi sugeră Snoddy. „Și dv. se pare că sînteți unul din acei oameni rari, un mediu !” Nu vă împiedică nimic să vă desăvîrșiți darul și să-l folosiți spre binele omenirii”. Această discuție a însemnat pentru mine o liniște interioară. M-am hotărît să-mi accept talen-

tul neobișnuit, fără să-mi fie teamă de efectele lui, și am început să-mi completez aptitudinile de mediu. Aproape că mă obișnuisem cu faptul că, pe jumătate treaz și pe jumătate în stare hipnotică, puteam să descriu pe cei prezenți, dar nevăzuți pentru alții, și să recepționez unele din mesajele lor. Despre transă, deci despre posibilitatea de a mă transpune într-o stare a subconștientului, care exclude voința liberă, încă nu știam s-o folosesc.

Nu vroiam să mă opresc, cum s-ar zice, la jumătatea drumului și simțeam nevoia să avansez pe această treaptă ridicată de recepționare a percepțiilor extrasenzoriale, dar încă nu știam cum ar trebui să încep și cine să-mi fie îndrumătorul. Numai puține medii sînt în stare, sau vor să-ți transmită tehnica lor sau arta de a cădea în transă. Pentru că, în definitiv, nu este vorba de o meserie pentru care, ca s-o înveți, ai nevoie numai de ceva îndemînare și îndrumare. Se mai adaugă faptul că nimeni nu îndrăznește să dea indicații precise asupra practicii laturii psihologice a transei, fie de teamă, fie pentru a nu-și detriora nimbul și, poate, pentru a nu fi luați în derîdere de oamenii educați într-o gîndire materialistă.

Pentru 99% din contemporani este de neînțeles existența mediilor și faptul că ședințele spiritiste sînt îngăduite.

Deci, întrucît nu puteam să aștept prea mult de la colegii mei americani cu experiență, am căutat unul mai îndepărtat, din India. Este vorba de marele înțelept hindus Paramahansa Yoganada care a sosit

la Boston în 1920 pentru a lua cuvîntul la o adunare a unitarilor.

I-am vorbit de greutățile mele pentru a putea atinge stadiul meditației adînci și detașarea, și el m-a înțeles imediat, m-a considerat un „colaborator-cercetător” și m-a ajutat, mai întîi, să-mi dau seama de adevărata proporție a posibilităților mele ca mediu, adică n-a fost peste măsură de impresionat și mi-a interzis tocmai dezvoltarea lor sistematică. Aceste aptitudini se dezvoltă de la sine, a recunoscut el, prin obținerea succesivă a unui conștient universal.

Mi-am pus la inimă afirmația lui Yoganada că toate sufletele avansate spiritual au o anumită aptitudine mediană, dar că nu toți cei care sînt medii sînt și foarte avansați. El mi-a sugerat să nu cedez niciodată în străduințele mele, să învăț cît mai mult posibil despre structura cosmosului, cea concretă și cea abstractă atît din izvoarele vechi cît și din cele mai noi. Am început cu cele vechi și am descoperit că învățații din antichitate n-au fost pur și simplu numai teoreticieni gînditori logici și povestitori talentați. Cei mai buni dintre ei s-a dovedit a fi raportat exact fenomenele paranormale pe care le-au trăit. Tot ceea ce am citit vreodată în această direcție, am citit acum din nou, pătrunzînd în felul acesta în domenii științifice pe care nu le pătrunsesem niciodată înainte.

Era destul să-l întîlnești numai pentru scurt timp pe Yoganada, ca să-ți dai seama imediat că ai în față un om neobișnuit, un om cu o cultură vastă, o integritate incontestabilă și o capacitate neîarmurită

de a cuprinde. Învățăturile sale m-au influențat în așa măsură, încît am ajuns să fiu conștient de faptul că înțelepciunea poate să ia naștere și în alte culturi decît aceea în care, întîmplător, m-am născut eu, o cultură care, după cum pretind să recunoaștem, este extraordinar de primitivă în unele privințe. Această recunoaștere m-a determinat să-mi intensific studiul istoriei gîndirii altor popoare. Și tocmai prin aceasta am ajuns să-mi îmbogățesc mult înțelegerea ideilor iudeocreștinești. Yoganada nu a fost doar un teoretician și predicator. El demonstra adevărul și utilitatea învățăturilor sale prin profeții, vindecări spirituale și demonstrații ale exercițiilor sale yoga. Eu îi datorez mult, dar n-am fost în nici un caz un bun elev al acestui portret ideal, al unui „guru”. Eram un om tînar, nerăbdător, și nu eram dispus să mă supun unor exerciții și verificări care, după Yogananda, erau necesare pentru transformarea caracterului meu. Totuși m-am dus în India ca să studiez metodele Swami, dar n-am găsit ceea ce căutam. Cu tot respectul pe care îl am pentru puterea de concentrare yoga, această învățătură mi-e străină. Poate că îmi era și prea greu o totală schimbare a personalității. În orice caz m-am hotărît să trec în continuare prin viață cu caracterul și forțele spirituale pe care le posedam. Admirația pentru Yoganada, însă nu a cedat niciodată.

Învățăturile lui au fost pentru mine un izvor de inspirație toată viața.

Pentru Yoganada, supremația spiritului asupra tuturor forțelor materiale și o permanentă extindere a conștientului creator, au însemnat mai mult decît

niște predici religioase. Stăpânirea acestor energii mi-au mijlocit, în tot timpul vieții sale, experiențe și practici, care par de necrezut celui mai convins spiritist.

Viziunile lui Yoganada l-au condus la obținerea unui conștient cosmic, iar învățăturile sale, sugestive în ce privește viața de dincolo de moarte, se bazau pe înțelegerea întregului ca o unitate.

Odată mi-a zis : „Tragedia morții este ireală. Cel care se înfricoșează de moarte mi se pare la fel de lipsit de judecată ca un actor nervos care, fiind pe scenă, la auzul revolverului în culise, se sperie ca și cum ar muri cu adevărat”. El povestea cu plăcere istoria lui Thales din Milet, înțeleptul grec care a trăit cu șase secole înainte de Cristos. Thales spunea că nu există deosebire între viață și moarte. „De ce” a fost întrebat. „Tocmai pentru că nu există nici o deosebire”.

Yoganada, personal, nu era nici el scutit de a simți o tristețe la pierderea unui om apropiat ; a fost chiar copleșit atunci când și-a pierdut un prieten. tocmai prin această moarte care este o iluzie numai. Era la o depărtare de sute de kilometri când a murit gurul său, Sri Yukteswar.

Experiența morții, trăirea directă alături de persoane care mor la o distanță mare, aparține celor mai evidente perceperi extrasenzoriale și de aceea nici această experiență nu a fost neobișnuită. Yoganada tocmai se găsea într-o călătorie cu trenul. „Deodată am văzut un nor negru astral și pe acesta am avut viziunea lui Sri Yukteswar. Stătea cu figura serioasă, flancat de două lumânări. L-am în-

trebat : „A trecut totul ? A dat din cap și a dispărut încet”. După cum a aflat Yoganada mai târziu, Sri Yukteswar a murit chiar în momentul viziunii și chiar laora pe care o prevăzuse înțeleptul.

Hindusul Yoganada nu contesta învierea lui Iisus, dar nu o considera unică. Dacă adevăratul „eu” are o structură spiritual-sufletească, dintr-un conștient pur, și dacă acest conștient are forme de energie, mai scăzute decît substanța fizică, acesta poate fi stăpânit de voința proprie și în acest caz Yoganada considera că nu e ceva deosebit ca un asemenea conștient să-și adune din nou anumite structuri moleculare, dacă dorește să apară pe pămînt, în fața prietenilor.

Sri Yukteswar a apărut în fața lui Yoganada, exact ca Iisus în fața ucenicilor săi. Aceasta s-a întîmplat în camera lui, la Hotel Regent din Bombay, în 19 Iunie 1936, la ora trei după masă — la trei luni după moartea biologică a lui Sri Yukteswar. În mod spontan Yoganada s-a repezit în întîmpinarea bătrînului său învățător pentru a fi cît mai aproape posibil de spiritul acestuia. Și cînd a strigat mirat că poate să atingă un corp adevărat, Sri Yukteswar i-a explicat : „Da, acesta este un corp din carne și sânge. Pentru tine este un corp. În continuare mi-am procurat un corp nou din atomi cosmici exact ca acela fizic cu care am fost îngropat”.

Sri Yukteswar i-a povestit despre lumea de dincolo, o ființele a căror „Karma” pămîntească nu dispăre și care nu pot să pătrundă după moartea lor cauzală în concepția sferelor cosmice abstracte superioare. Aceștia există între lumea fizică și cea

astrală, de aici și de dincolo, conștienți, când de corpul lor fizic, când de cel astral”.

Să revin la evoluția și la experiența mea personală. Eu nu am avut calitatea și norocul lui Yoganada, să văd în fața mea un corp, ca o ființă regenerată. Poate aceasta a fost limita aptitudinilor mele mediale, pe care a sesizat-o atât de clar superiorul meu, maestrul, și poate de aceea l-am venerat atât, pentru că m-a lăsat să-mi urmez drumul meu.

Ceea ce căutam eu era o confirmare a experiențelor și observațiilor mele din istoria celor înzestrați cu aptitudini extrasenzoriale. Vroiam să stabilesc dacă ceea ce trăiam eu, era o apariție nouă, modernă, sau era vorba de ceva care a existat întotdeauna. Dacă asemenea fenomene cu care eu eram confruntat zilnic, din ce în ce mai mult, au existat pe lume, de la cele mai vechi referiri asupra vieții omenesti, atunci eram într-adevăr inițiat în ceva, ceea ce avea de-a face cu structura propriu zisă și cu însăși scopul universului și care trebuia privit ca o cheie a înțelegerii adevăratei naturi și adevăratului sens al vieții omenesti. De aceea am studiat sistematic istoria ideii continuității vieții după moarte.

Aveam impresia că în cazul când se lua în serios o viață de dincolo de moarte și rapoartele existente asupra acesteia, trebuiesc clarificate patru puncte principale. Mai întâi ar fi necesar un conștient care să dăinuie și atunci conștientul trebuie definit ca percepție senzorială : amintire, înțelegere, rațiune, posibilitatea de a hotărî și tot acel complex de tră-sări care formează caracterul și pe care le sintetizăm în expresia „personalitate”. Ar trebui, apoi, să existe

un fel de zonă de staționare, care, cel puțin în linii mari, să se asemene cu pământul nostru și în care personalitatea să acționeze în continuare, în condiții asemănătoare și ar fi necesar un fel de valoare a vieții, un scop, o necesitate, un sens sau o datorie a vieții într-un timp nelimitat și într-un sens care să poată fi înțeles și la nivelul existenței noastre actuale. Și, în sfârșit, ar trebui să existe o rezolvare oarecare, pentru problemele sociale și etice, și anume pentru toate acelea care apasă viața noastră pământească și care nu pot fi rezolvate odată cu moartea. Din acest punct de vedere mă ocupam de știința săracăcioasă, transmisă de istoria veche a omenirii, citeam biblia cu alți ochi decât până acum, Odissea, mărturiile păgâne din toate epocile și culturile, Divina Comedie, operele lui Swedenborg și Faust a lui Goethe. Mă simțeam din ce în ce mai pregătit să pătrund pe drumul nou al eterului către sfere de activitate pură, simțeam imboldul spre țărături nou, dar din fericire nu simțeam nimic „faustian” și eram sigur că nu era un pact cu iadul în care aș fi avut intenția să mă duc, ci un pact cu viața. Vroiam să demonstrez că aceasta nu era așa de limitată cum și-o imaginează în general omenirea.

Am studiat și am citit tot ce se putea despre timp și infinit și posibilitățile pătrunderii lor.

Am progresat mult, dar nu destul. Abia cu timpul, pătrunzând din ce în ce mai intensiv în acea „viață nouă” de după moarte, am obținut confirmarea adevărului celor transmise în legătură cu cei de dincolo și confirmarea experimentelor pe care le-au făcut mai de mult cei vii cu ajutorul mediilor.

La început n-am căutat această confirmare în trăirile proprii, prin contacte cu cei de dincolo, deoarece acestea se produceau pe vremea aceea încă rar, sporadic, ci în operele înaintașilor mei care s-au dedicat cercetării paranormale și mai ales ideii continuității vieții și pentru că la un moment dat nu mi-a mai fost de ajuns numai cititul, m-am hotărât cu curaj să-i cunosc personal, să stau de vorbă cu ei și să mă ofer ca mediu pentru experimentare.

În anul 1921 am plecat la New York să o caut pe Gertrude Tubby, secretara societății americane pentru cercetări parapsihologice. Ea m-a ajutat să fac cunoștință cu parapsihologul Dr. Franklin Prince și de asemenea, să pot face ședințe cu mediile cele mai de încredere ale metropolei. În 1922 m-am căsătorit și am devenit preot la societatea științifică Barbouville-Kentuky. Fără să-mi neglijez postul meu, luam parte la ședințe spiritiste pentru a mă perfecționa ca mediu. Într-o zi m-a căutat Dr. Paul Person, care pe vremea aceea ținea cursuri psihologice în statele din Est. El se interesa în mod deosebit de fenomene telepatice și se cunoștea cu cei mai mari oameni de specialitate din acest domeniu, ca Sir Oliver Lodge și Sir Arthur Conan Doyle. M-a solicitat ca în vara anului 1924 să fac o călătorie prin statele Noii Anglii. Am acceptat propunerea cu plăcere. Odată cu aceasta am început cariera mea ca mediu și cu aceasta s-a încheiat căsnicia mea. Soția mea care era strâns legată de patria ei Kentuky, nu vroia să rupă legătura cu casa pământească, nu a fost dispusă să mă urmeze în nord.

Ieșirea mea în public consta într-o conferință despre fenomene parapsihologice, pe înțelesul tuturor, apoi spiritul meu trecea într-o stare care se poate compara cu reglarea pe o anumită frecvență a undelor; luam legătura cu cei morți iar lumea pământească dispărea din conștientul meu. În această stare de transă primeam comunicări, adică transmiteam persoanelor prezente știri de la rudele și prietenii morți sau chiar de la personalități istorice.

O ședință ținea aproximativ o oră. Mai mult nu rezista forța mea de concentrare, mai ales în primii ani. Mă trezeam ca cineva căruia nu-i vine ușor să se trezească dintr-un somn adânc după prânz și care, pe de altă parte cu greu își poate aminti de visele avute. Nu mă puteam retrage ca să mă liniștesc după acest efort spiritual și fizic, ci trebuia să încerc să răspund la toate întrebările pe care publicul mi le punea după cele întâmplate. După cum ușor se poate imagina, erau de obicei aceleași întrebări: Cum vom fi primiți dincolo? Au morții și un corp sau numai suflete? Ce se întâmplă cu noi dincolo? Ne vom petrece timpul în trândăvia paradisului, în plictiseală sau ni se vor da treburi de făcut? Ne vom putea aminti totul din ceea ce s-a petrecut pe pământ? Orice persoană care a murit poate lua legătura prin mediu cu cei dragi? Cum e dincolo cu obiceiurile cu care ne-am obișnuit pe pământ, cu mâncarea, locuința, somnul, sexul, ocupația societatea? Cum arată înfățișarea noastră? Vine și câinele iubit cu noi? Ce au zis marii gânditori din trecut față de problemele de mâine? Toate ființele dăinuiesc după

moartea biologică sau numai aleșii? Și cine hotărăște pentru noi, Dumnezeu?

Accestea sânt întrebări, care de fapt se pun de mii de ani. Încă nu se poate răspunde tuturor, dar totuși astăzi se poate răspunde multora. Dar ce puteam să le spun eu, pe vremea aceea celor care mă ascultau? Că ar trebui să citească cu atenție lucrările sfinte ale omenirii și lucrările filozofilor, inspirate de științe înalte și de analiza sufletului? Acest sfat l-ar fi putut da orice preot. Aș fi preferat să le recomand să-i întrebe pe cei morți despre viața de dincolo, în loc să încerce să afle de la aceștia unde se găsește testamentul pierdut sau dacă își mai amintesc de cutare întâmplare. Știam, încă de mult, că există un anumit aspect în ceea ce privește întrebările și răspunsurile dintre cei vii și cei morți, și nu toți dau răspunsuri clare.

Curînd după ce am făcut constatarea că unul din simțurile mele, se putea conecta ca un fir telefonic de cei de dincolo și după ce am făcut ședințe și în prezența altor medii, oameni mai experimentați, mi-am dat seama că și cei morți se comportă în unele privințe, ca cei vii, mai exact, că își păstrează particularitățile pe care le-au avut în viață. Cînd vor să ia contact cu cei de aici, o fac. Dar dacă nu vor, nu mai este nimic de făcut. Totuși nu depinde totul de „capriciul” celui de dincolo. Multe alte cauze omenești joacă un rol atunci cînd o legătură reușește și dă rezultate concludente, sau nu. Voi reveni la toate aceste probleme în relațiile mele cu cei de dincolo.

În anii de ucenicie, trebuia să mă aștept la fiecare ședință la o grămadă de eșecuri. Cei drept, eram tot timpul pregătit să iau legătura cu cei de dincolo, pentru auditorii mei; totuși uneori câte unul, pur și simplu nu se prezenta. De unde puteam eu să știu dacă spiritul respectiv nu dorea să vorbească, sau eu nu făceam legătura pe „lungimea de undă” corectă? Cu alte cuvinte: era numai legătura deranjată sau capătul celălalt era ocupat. Încercam întotdeauna să insist și de multe ori oboseala era răsplătită. Se prezenta cineva, dar nu era acel pe care îl căutam. Dacă ziceam „Vorbește un oarecare Gregory, Glogory, Tegory, dar totuși nu-l chema așa”. Atunci legătura se întrerupea imediat. Probabil că îndoiala mea îl descuraja atât pe cel de dincolo cât și pe mine. Dacă însă numeam direct pe cel care se prezenta, atunci se găsea de fiecare dată unul din sală care se simțea chemat de cel de dincolo.

Așa am învățat că sarcina mea principală era să fiu gata să iau legătura cu toți cei ce se prezentau și să nu interpretez eu personal, ci numai să transmit știrea de dincolo.

Cu cât mi-am intensificat contactele cu cei de dincolo și cu cât am prezentat mai multă siguranță auditoriului meu, cu atât s-a înmulțit numărul celor care se prezentau la discuții, atât cei de dincolo cât și cei de aici. Printre cei de dincolo existau, după câte am constatat, nu numai dintre aceia care voiau să fie lăsați în pace, dar și unii care nu aveau răbdare să aștepte, ci se grăbeau să ia legătura cu cei în viață. De mult ori aș fi vrut să-i pot ține departe

pe cei care se înghesuiau, cei de dincolo, să ia legătura cu mine. Vorbeau prea mulți deodată și se producea o încurcătură nemaipomenită. Trebuia să existe o metodă sau o cale, mă gândeam eu, de a-i organiza cumva să vină pe rând. Nu vroiam să ascult întotdeauna tocmai pe cei mai gălăgioși care se prezentau. Aveam nevoie de ceva, ca un organizator, un mijlocitor.

Auzisem că majoritatea mediilor, care vorbeau cu cei de dincolo, după câțiva timp de astfel de relații strânse cu vreunul, acesta să se ofere pentru a juca un rol de mediator. Unasemenea „spirit de control” este de mare ajutor pentru buna funcționare a legăturii. El prezintă pe cel de dincolo, care are ceva de spus, el explică ceea ce acesta spune, vorbește cu vocea aceluia, pentru care el e „translatorul” sau chiar cu vocea mediului care este în transă și care privit din exterior, doarme.

De multe ori m-am gândit la acest lucru, mi-am pus întrebarea, ce condiții ar trebui să îndeplinesc pentru a găsi un ajutor dincolo, fără să pot răspunde la această întrebare, nici eu personal, nici alte medii cu experiență. În felul acesta nu-mi rămânea altceva de făcut decât să aștept și, între timp, să mă descurc singur, cum puteam mai bine.

Era în 1924 când trezindu-mă la sfârșitul unei ședințe, să aflu de la cei prezenți că unul dintre cei de dincolo a lăsat un mesaj pentru mine personal: „Când se trezește Ford să-i spuneți că deacum înainte voi fi partenerul lui și că mă numesc Fletcher”.

FLETCHER COLABORATORUL MEU DE DINCOLO

DEOARECE NU-MI ERA CUNOSCUȚ până acum numele de Fletcher, eram curios să aflu amănunte despre identitatea viitorului meu „spirit de control” și de aceea i-am rugat pe participanții sedinței următoare să afle atât cât e posibil. Fletcher i-a informat binevoitor, dar cu o condiție: publicitatea să nu afle numele lui pământesc întreg. A motivat acest lucru și auditoriul a promis să-i respecte această dorință.

Fletcher, acesta era al doilea nume al său de botez, deci, după obicei, probabil numele de fată al mamei sale — se trăgea dintr-o familie cu o credință foarte severă romano-catolică, în care exista o concepție care nu putea fi răsturnată, despre ceea ce se întâmplă cu sufletul după moarte și cu care Fletcher nu este în nici un caz de acord după cele constatate de el personal. Dar s-a hotărât să-și lase rudele și credința lor și să nu ia contact direct cu ele. După cât știa el, aflând că se găsește într-un cerc unde nu sânt adunați numai catolicii, s-ar fi simțit și mai greu lovit decât de moartea lui, survenită atât de repede. La început am fost chiar și eu puțin șocat de aceasta, a recunoscut față de partenerul de discuție. După aceasta a explicat ce îl făcea să se simtă legat de mine: „Arthur Ford este un consătean de al meu și un vechi camarad. În copilăria noastră am locuit nu departe unul de celălalt. Părinții mei aveau o casă în apropiere de Ford Pierce de cealaltă parte a fluviului. Când eram foarte tânăr ne-am

mutat în Canada. Acolo am crescut. La declararea războiului m-am prezentat voluntar și am căzut pe frontul belgian. Toate acestea le puteți verifica.

Și-a spus numele, ziua și locul morții sale și, după cum a fost vorba, cu promisiunea nepublicării lui cu indicarea exactă a unității militare și adresa casei părintești. Am scris celor rămași în viață ca și cum ar fi fost vorba de niște legături de rudenie și am cerut amănunte despre unii din membrii familiei, de care vorbise Fletcher. Unul din frații lui mi-a răspuns și mi-a confirmat amănuntele despre moartea lui. Nu mi-a căzut în mână niciodată vreo fotografie a lui și totuși adese ori l-am văzut în fața mea, clar, pentru câteva secunde, în momentul căderii mele în transă, ca pe un băiat tânăr isteț. De fapt aș putea să-i descriu mai puțin trăsăturile feții, decât ale ființei sale. Aceasta probabil, pentru că îl vedeam mult prea aproape de mine ca să-l pot recunoaște exact. Dacă ai un obiect prea aproape de ochi, dispar contururile sale, mai mult îl simți decât îl vezi. Așa era și cu Fletcher. Câteodată aveam senzația, că atît fața sa, cît și corpul său, intrau în mine prin ochii mei închiși. Era momentul în care cădeam în transă.

În perioada următoare am fost nedespărțiți. Fletcher apărea la toate ședințele, uneori mai clar, alteori ca din îndepărtare, câteodată bine dispus, alteori prost dispus. Ne antrenam împreună ca niște camarazi de sport, numai că la noi era vorba de îmbunătățirea posibilităților de comunicare între cele două sfere. Noi am format o unitate de lucru, așa după cum îmi doream de mult : l-am simțit pe Fletcher

ARTHUR FORD

ca pe un bun prieten, exact ca și bunii mei prieteni pământești din jurul meu și Fletcher m-a asigurat că această mare simpatie se bazează pe reciprocitate. Desigur că aceasta nu a fost cea mai neînsemnată condiție în buna funcționare a colaborării noastre.

De obicei el se prezenta imediat ce eu cădeam în tranșă, cu un salut tineresc „Hello? în care se recunoștea imediat accentul său francez-canadian. De cele mai multe ori vorbea prea rar și neclar și adeseori se plângea că partenerii lui de dincolo ale căror mesaje trebuie să le transmită, sau numai să le anunțe, vorbesc prea repede și anume atât de repede ca în viața anterioară și, în felul acesta, avea mari greutăți în a-i înțelege și, mai ales, ducea la greșeli în redarea numelor complicate, toate acestea însemnând pierderea de timp, dacă nu chiar nereușita ședinței. Căci eu nu puteam să stau mult timp în această stare care îmi consuma energia și care nu se poate compara cu un leșin obișnuit. Și, în sfârșit, acest fel de a vorbi, pe care Fletcher îl acuza a fi neclar și neconcentrat al celor de dincolo, dăuna și renumelui nostru. Se întâmpla uneori că între participanți să se dea din cap compătimator și să se zică „toate acestea nu au nici un sens” și aceasta se datora faptului că cei care se prezentau la Fletcher, încă nu erau aclimatizați cu sfera conștientului în care se găseau. Dar asupra acestor greutăți de acomodare am să mai revin amănunțit într-un alt capitol.

Un alt handicap în activitatea de dollmaker al lui Fletcher, era un fapt pe care trebuie să-l amintesc aci, fără a judeca valoarea partenerului meu: ne conducea deseori la discuții cu personalități care

utilizau un vocabular care, chiar vorbit rar, nu era pe înțelesul lui. Fletcher nu avea o pregătire academică și de aceea nu deținea un vocabular bogat în cuvinte străine. Iar de cuvinte de specialitate în vreo discuție nu putea fi vorba. În același timp era foarte dornic să învețe și să repete câte un cuvânt, pe care nu-l cunoștea, atît de des, pînă îl pronunța corect. Aplauzele participanților la ședință îi răsplăteau oboseala. Dar nu era deloc încîntat, că atunci cînd spunea greșit un cuvînt, să se audă un rîs ușor în încăpere. În asemenea cazuri putea să devină foarte ironic: „Ce-și imaginează caraghiosul acela din colț?” sau „nici numele d-tale, stimată d-nă nu sună prea bine!” striga el în public ca un conferențiar enervat, care se răzbună de întreruperea discursului său.

Dorința lui Fletcher de a învăța și rapiditatea cu care acumula, nu se pot măsura cu unitățile noastre de măsură obișnuite, căci se poate spune că era un talent în a memoriza. Cu timpul, el a retransmis nu numai mesaje ale celor care vorbeau limbile vechi sau ale filozofilor care se foloseau de o terminologie pe care greu o puteau urmări vreunul din oaspeții mei și transmitea chiar vești în limbi pe care, nici el nici eu, nu le înțelegeam. El vorbea chineza, hindusa sau araba și bineînțeles germana și italiana și înțelegea cu oarecare efort răspunsurile și întrebările puse din nou ale partenerilor de discuție din sală. Fletcher explica aceasta în felul următor: că nici el nu știa ce spune și ce aude, dar știe exact ce are de spus și ceea ce gîndește vorbitorul și că aceste gînduri nu sînt legate de o limbă sau de niște cuvinte.

Cînd e vorba de cei încă neinițiați, sosiți de curînd în noua sferă de existență, nu trebuie decît să le prindă radiațiile ființei lor și să le interpreteze corect și nici decum să le învețe mecanic limba sau cunoștințele științifice. Traducerea limbii gîndite a celor de dincolo în limba celor de aici merge evident asociativ. În cursul normal al discuției, între sfere, nici nu se observă această transpunere ci numai atunci cînd e vorba de nume sau de anumite noțiuni. La începutul ședinței Fletcher adresa cu plăcere auditoriului din încăpere cîteva cuvinte de salut. Lui nu-i era necesar să-i fie recomandați. Îi cunoștea chiar dacă erau prezenți la mine, pentru prima oară. El putea să-i identifice și să le spună cîte ceva despre el, dar îi era foarte greu să le spună și numele. Pentru a le dovedi că nu-i erau străini, zicea de exemplu „veniți din ținutul meu” sau „ați venit în mod special de pe Coastele de Vest. Cel mai ușor pentru el era să stabilească zona geografică de unde veneau persoanele. Și pe cei din străinătate îi recunoștea repede, iar cu francezii vorbea cu plăcere în limba lor maternă. O altă posibilitate de identificare era meseria lor. Unui domn despre care nici eu nu știam că e pictor i-a spus: „Vă văd tot timpul în fața șevaletului”. Pe un preot catolic, care se strecurase la ședința noastră într-un costum de stradă gris, l-a salutat cu cuvintele: „mă bucur că este prezent și un reprezentant al clerului”.

Participantii la ședință erau bucuroși, din anumite motive, că Fletcher aproape niciodată nu le spunea numele. Numele lor și așa nu însemna nimic. Cu totul altfel se petrecea cu recomandarea celor de

dincolo. Pentru ei era de mare importanță să se știe cine sînt, iar cînd preferau — ca și Fletcher — ca rudele să nu le afle numele, dădeau alte date personale amănunțite. Că transmiterea numelor nu era așa ușoară am spus-o deja și ca să le recunoască era și pentru Fletcher un noroc.

După cît se pare îi venea greu să pronunțe la un loc sunete asemănătoare. Pentru a-l scuza pe Fletcher, vreau să menționez că nici înțelegerea exactă a numelor la telefon nu este așa simplă. Lui Fletcher îi plăcea să înceapă cu o voce sigură : „aici se prezintă un Henry care „și se oprea, pentru că respectivul îi dădea să înțeleagă că nu se numește Henry. Fletcher se corectă „regret, se prezintă un Henry” era din nou întrerupt, „mai de grabă un anume domn Harrison, dacă am înțeles bine — nu, n-am înțeles? Dar silaba Har-e corectă sau...? Aha, acum știu. E vorba de dl. Harell”. Se pare că celălalt confirma că acesta e numele său și înșfîrșit se putea continua. Trebuia găsit partenerul de discuție, dorit, între cei prezenți la ședință. De multe ori acest lucru era ușor, atunci cînd în public se găsea o rudă sau un prieten care deja aștepta să vorbească cu celălalt de dincolo, dar aproape tot atît de des se prezentau de dincolo la discuții unii, care nu se adresau unei persoane anumite ci, simplu, doreau să transmită ceva. Voi reveni asupra motivelor diferite de a lua legătura. Aș dori aici numai să povestesc la ce lucru a ajuns cu timpul Fletcher pentru a învinge bariera dintre gîndire și vorbire”.

„Aici am un doctor”, a spus el o dată, care ar vrea să dea un sfat unei anumite persoane din sală care are nevoie urgentă de un ajutor medical. Se pare că e vorba de o doamnă, numele ei este — așteptați puțin : este vară, totul înflorit, cred că se numește June (Iunie). O June era prezentă și într-adevăr se simțea rău, dar nu știa că e bolnavă serios. Doctorul nevăzut i-a pus diagnosticul și i-a dat sfaturi terapeutice.

Cîteodată la stabilirea identificării celui de dincolo ne venea în ajutor literatura. Fletcher spunea : „nu mă descurc cu numele tinerei doamne, care se găsește aici la mine, dar ea îmi indică o carte. Este Alice, în țara minunilor. Probabil se numește Alice”. Da îmi confirmă aceasta.

Foarte des, Fletcher a întrerupt brusc încercarea de a face legătura deoarece nu putea învinge dificultatea de a înțelege. Aceasta nu se datora numai celor de dincolo. Adeseori complicațiile, veneau și din partea noastră. Îmi aduc aminte de un caz tragicomic. Fletcher a reușit cu mare greutate, silabisind și dînd literă de literă, numele celui din sală căruia avea să-i transmită un mesaj. A reeșit clar : un tată se adresa fiului lui. Atunci s-a ridicat din public un tânăr care a strigat revoltat : „Este evident că m-a numit pe mine, dar eu nu sînt fiul lui. Tatăl meu este aci lîngă mine”, Fletcher a amuțit iritat. În acelaș moment s-a ridicat presupusul tată și a așezat mîna pe umărul băiatului liniștindu-l și, parcă cerîndu-și iertare, i-a zis cu voce jenată : „nu m-a lăsat inima pînă astăzi să-ți spun adevărul, dar trebuie în sfîrșit să-l afli. Părinții tăi au murit cînd

erai abia născut. Noi te-am adoptat. Cel de dincolo care vrea să-ți vorbească este într-adevăr tatăl tău. L-am cunoscut bine”.

Toate aceste scene tipice, în parte obișnuite, eu le-am trăit conștient. Le aflam din stenograme și procese verbale, mai târziu din imprimări pe bandă-care se întocmeau la fiecare ședință. Nici nu trebuie să-mi mai pierd timpul vorbind despre aceste notări, care erau mai de încredere decât posibilitățile mele de a-mi aduce aminte. De multe ori după o ședință, din cauza duratei și a intensității ei, dar și din cauza stării mele fizice, eram atât de obosit, încît nici măcar nu-mi aruncam ochii pe procesul verbal, care mi se preda și nici nu-i mai ascultam pe cei prezenți care voiau să-mi vorbească despre ceea ce a spus Fletcher. Mă ridicam, mai mult sau mai puțin epuizat. Îmi luam rămas bun de la prieteni și plecam să mă odihnesc.

Cînd îmi reveneam, citeam notările și ascultam benzile imprimate. Se întîmpla însă, ca zile întregi, să nu am timp să citesc procesele verbale pe care le puneam în arhivă, fără să mă ocup de ele. Aceasta nu era pe placul lui Fletcher. Se părea că de fiecare dată știa precis cînd nu mi-am făcut „temele” și atunci îmi comunica prin participanții la ședință, că trebuie totuși să citesc cutare paragraf din ultima discuție, pentru că desigur mă va interesa. Îl și ascultam de obicei.

La începutul anului 1964 îmi aminti că, într-o anumită zi a anului precedent, a anunțat că președintele va fi asasinat în timp ce merge într-o coloană

de mașini. Nu-mi puteam aminti de o profecție atât de groaznică și am căutat imediat banda reselectivă. Fletcher avea dreptate. Fie că cei prezenți nu au luat în seamă mesajul, fie că li s-a părut penibil. În orice caz nu l-a luat nimeni în serios, așa cum cele spuse de Jeane Dixon nu au fost luate în seamă. Când prezicerea a fost dată publicității, după aceea, când era prea târziu, au izbucnit, după cum știm, discuții mari pe tot globul, dacă s-ar fi putut împiedica asasinarea lui Kennedy, în cazul când se lua în considerație „avertismentul” lui Jeane Dixon. De fapt n-a fost un avertisment. Ea a văzut cum s-a petrecut întâmplarea.

Decît să dezbat asemenea întrebări extrem de complicate și anume dacă profecții pot să fie de folos (dealtfel de ce mai există? s-au întrebat ziarele) aș dori să citez un fragment de discuție între Fletcher și un politician participant la ședință. Banda demagnetofon a ședinței din 16 aprilie 1967 menționează printre altele :

Fletcher : Aici sînt diverși oameni. Un anume Carlson spune că va prezice ceva, ce trebuie notat cu mare atenție. Zice că e vorba de cineva care se numește Martin Luther și e de culoare. Există un plan care este deja prelucrat și va fi realizat. E un plan rău. Un preot cu numele de Martin Luther King trebuie să fie asasinat. Și aceasta în curînd.

John : Poate să-mi spună Carlson, cine vrea să-l omoare pe King ?

Fletcher : Nu.

John : Nu poate vedea cînd se va petrece ?

de mașini. Nu-mi puteam aminti de o profeție atât de groaznică și am căutat imediat banda resectivă. Fletcher avea dreptate. Fie că cei prezenți nu au luat în seamă mesajul, fie că li s-a părut penibil. În orice caz nu l-a luat nimeni în serios, așa cum cele spuse de Jeane Dixon nu au fost luate în seamă. Când prezicerea a fost dată publicității, după aceea, când era prea târziu, au izbucnit, după cum știm, discuții mari pe tot globul, dacă s-ar fi putut împiedica asasinarea lui Kennedy, în cazul când se lua în considerație „avertismentul” lui Jeane Dixon. De fapt n-a fost un avertisment. Ea a văzut cum s-a petrecut întâmplarea.

Decît să dezbat asemenea întrebări extrem de complicate și anume dacă profeții pot să fie de folos (dealtfel de ce mai există? s-au întrebat ziarele) aș dori să citez un fragment de discuție între Fletcher și un politician participant la ședință. Banda demagnetofon a ședinței din 16 aprilie 1967 menționează printre altele :

Fletcher : Aici sînt diverși oameni. Un anume Carlson spune că va prezice ceva, ce trebuie notat cu mare atenție. Zice că e vorba de cineva care se numește Martin Luther și e de culoare. Există un plan care este deja prelucrat și va fi realizat. E un plan rău. Un preot cu numele de Martin Luther King trebuie să fie asasinat. Și aceasta în curînd.

John : Poate să-mi spună Carlson, cine vrea să-l omoare pe King ?

Fletcher : Nu.

John : Nu poate vedea cînd se va petrece ?

Fletcher : Nu, nu exact. El vede numai o parte a imaginii. Prezicerile de acest fel se transmit numai în linii mari : numai planul.

John : Dar se va petrece ?

Fletcher : Da !

Mulți oameni au aflat de această prezicere. Un an mai târziu în 4.04.1968 a fost asasinat Martin Luther King.

Un alt comentariu nu mai este necesar.

DESPRE DEZAVANTAJELE PREJUDECĂȚILOR

NU NE AJUTĂ LA NIMIC să analizăm izolat cazul lui Martin Luther și prezicerea asasinării lui. Pentru ca să-l înțelegem corect, trebuie să cunoaștem legăturile complexe și cauzele adânci ale desconsiderării prezicerilor de acest gen.

În ultimii patruzeci de ani ai vieții mele, nu am avut nici un moment îndoiala că omul trăiește în continuare după moarte. Pentru că în toți acești ani, ca să zic așa, zi și noapte de neclintit am avut dovezi în privința aceasta. De aceea, la început, am fost hotărât să nu mai discut deloc aici, despre această problemă.

Și totuși viața te pune în fața unei lumi sceptice, materialiste, care îți solicită angajamente persoanele hotărâte. Tot timpul te întâlnești cu un public cu vederi complet false, respectiv neinformate. Afară de aceasta, munca mea a stîrnit interesul oamenilor de

ARTHUR FORD

știință din toate disciplinele și din toate direcțiile așa încît am fost supus în mare măsură judecății lor individuale. Și pentru că părerile unora influențează climatul intelectual și cu aceasta poziția spirituală, cu care publicitatea privește tema noastră, vreau ca, pentru moment, să mă abat de la drum, pentru a trece pe sub lupă unele idei preconceptuate, bine înrădăcinate, să sperăm că nu de neînvins.

Acum mai bine de trei secole, odată cu înființarea în Anglia a Societății Regale, s-a așezat piatra de temelie pentru începutul cercetării științifice moderne și sistematice. De atunci omenirea a demonstrat din nou capacitățile sale, pe cît de mărețe, pe atît de monstruoase, de a transforma neobosit natura înconjurătoare. Urmările materiale ale științelor naturale sunt atît de evidente, încît nici un om cu judecată nu le poate contesta.

Multe personalități, instruite și respectate, merg chiar atît de departe încît să afirme că fenomenele care nu pot fi pe deplin explicate din punct de vedere științific, nici nu sînt posibile.

Dacă se pleacă de la această presupunere, și pe lîngă aceasta se mai afișează și o excesivă siguranță în sine, adică aroganța, ia naștere o poziție, care, în cel mai bun caz, poate fi calificată ca îngustime de vedere și încă rău intenționată.

Într-un colegiu renumit din vestul mijlociu s-a ținut o ședință la care a luat parte cam treizeci de persoane. Ca la toate ședințele s-au făcut, și de data aceasta, notări amănunțite de către diferite persoane asupra celor întîmplate în timpul stării mele

de transă. Unul din cei care au întocmit procesul verbal, mi-a înmănat următorul raport :

Fletcher a transmis prin Arthur mesaje care se pare că au avut importanță pentru cei care erau vizati. La un moment dat el a spus : „Brazilia, nu, nu, Brazilia, nu țara, dar un nume ca Brazilia și totuși nu țara. Știe cineva despre ce e vorba” ? de un nume asemănător cu Brazilia, dar este numele unei persoane”. Doi participanți au anunțat că vor să plece în America de Sud. Fletcher însă n-a fost de părere că mesajul este pentru ei. I-a întrebat dacă vor să studieze acolo. Ei au nega și el a spus, atunci. „ceva în legătură cu o bursă și un nume care se pronunță Brazilia. Deoarece nimeni n-a anunțat că ar cunoaște problema, Fletcher a renunțat decepționat la această problemă.

Cînd am vrut să mulțumesc pentru protocolul unei ședințe, cu un rezultat mai puțin important — care m-a dezamăgit și pe mine — un tînăr, pe care nu-l cunoșteam, zise : „Citiți vă rog și completarea mea pe verso” Am întors foaia și am citit : „După terminarea ședinței subsemnatul am auzit pe profesorul Dr. X spunînd unui coleg : Vă aduceți aminte că acest Fletcher a amintit de Brazilia ? Bineînțeles că nu cred un cuvînt din toată această treabă, de aceea nici nu m-am ridicat. Dar eu știu exact ce a vrut să spună. Colegiul nostru a decernat odată cu evidențierea, o bursă care se numea bursa Brazilia” !

Ce se întîmplase ? Fletcher și-a dat silința, cu dificultățile obișnuite de identificarea partenerului de discuție și a luării de contact, să transmită un mesaj cu un conținut concret. Cum a reacționat însă scep-

ticul care a constatat că numai el a știut ceva despre cuvântul „Brazilia”? A sabotat legătura obținută cu greu, refuzând să răspundă la întrebarea lui Fletcher. Motivul „nu cred nimic din toată treaba asta” deoarece după părerea sa nu putea să fie nimic, a făcut ca experimentul să eșueze. Și aceasta era poziția unui om de știință, care în specialitatea lui trecea drept o autoritate și care contribuia la invenții care cu câțiva ani în urmă li se părea multor oameni de specialitate, ca nerealizabile.

Oamenii de știință deci, nu gîndesc întotdeauna științific și nu întotdeauna spre progres. Refuzarea brutală a dovezilor furnizate de către capacități, de existența percepțiilor extrasenzoriale, au venit și vin încă în continuare aproape exclusiv de la critici, care nu au verificat aceste dovezi, adică de la început au refuzat să le verifice.

Din fericire, există însă o serie întreagă de oameni de știință, care au rămas credincioși principiului cercetării obiective a tuturor problemelor puse de viață și de lumea noastră.

„Cei drept, însuși cuvântul „mediu” ne face să ne amintim imediat de nenumărate cazuri de înșelătorii dovedite”, a spus Curt Ducasse, unul din cei mai de seamă filozofi ai prezentului într-o prelegere la Universitatea din California, „dar metodele de trucaj ale șarlatanilor, posibilitatea unei interpretări greșite și pericolul de a înșela, le sînt bine cunoscute parapsihologilor și avînd de obicei mai multă experiență în ceea ce privește comportamentul uman în medii de excroci. Ei apelează la măsuri de precauție mult

mai severe și ingenioase, decît poate să-și imagineze oricare sceptic”.

Pînă acum s-au stabilit numai două ipoteze, acceptabile într-o oarecare măsură, pentru explicarea acestor elemente paranormale. Prima vizează telepatia, adică presupunerea că mediul poate să-și însușească informațiile direct din spiritul altei persoane, așa fel încât persoana respectivă să-l folosească drept izvor de informații. Aceasta, așa zisă ipoteză animistică, ar fi peste măsură de obositoare, ca să fie valabilă pentru toate fenomenele telepatice. Ar însemna că, pentru unele din ele, mediul ar trebui să fie în stare să pătrundă în creierul și subconștientul persoanelor care se găsesc la distanțe mari și care îi sînt complet necunoscute.

A doua ipoteză prevede că într-adevăr comunicările de dincolo provin de la persoane care au murit și totuși continuă să trăiască. Ținînd cont de existența unor dovezi empirice, în legătură cu continuitatea vieții, trebuie să revizuiți radical concepțiile noastre obișnuite asupra a ceea ce e posibil în natură și ceea ce nu e posibil.

Renumitul psiholog Gardner Murphy de la Universitatea Columbia, Președintele Societății americane pentru cercetări parapsihologice, a dat publicității un studiu de informări transmise prin mediu, întocmit cu miare grije, care, după părerea sa, nu poate să ducă la altă concluzie decît că vin de la persoane care au murit. Dau aici cîteva cazuri prezentate de el, documentat : — Un tată, care după cîtva timp după ce a murit, s-a arătat băiatului său și l-a informat pe acesta de existență și locul unde se păstrează

ARTHUR FORD

al doilea testament, care apoi a și fost găsit în locul respectiv. O fată s-a arătat fratelui ei la nouă ani după ce a murit, avînd o zgîrietură adîncă pe obraz. Mama a recunoscut că ea a zgâriat-o din greșeală, atunci cînd pregătea fata pentru înmormîntare, dar că imediat a astupat locul cu pudră și n-a povestit nimănui despre această întîmplare. Unui general din armata colonială engleză din India i s-a arătat un locotenent pe care nu-l mai văzuse de doi sau trei ani. Locotenentul călărea pe un ponei maro, cu coamă și coadă neagră. Locotenentul era mult mai gras de cum îl cunoscuse generalul și purta o barbă îngrijită, pe cînd înainte era ras. Interesîndu-se, generalul a aflat că într-adevăr locotenentul, înainte de moarte, și-a cam schimbat obiceiurile și și-a lăsat barbă. De asemenea și-a procurat un ponei, din cauza căruia a și murit.

Aceste cazuri nu sînt nicidecum spectaculoase. Le citez aici numai ca exemplu că există oameni de știință, de seamă și de renume, care pun preț pe asemenea comunicări banale extrasenzoriale, pentru a le analiza și, dacă este posibil, a se documenta exact și care reprezintă convingerea lor că este vorba de fenomene care nu pot fi explicate de științele actuale, și aceasta chiar cu riscul de a se face de rîs în fața anumitor colegi.

Cauza principală a acestor porniri, mult răspîndite împotriva a tot ceea ce presupune a fi paranormal, este desigur aceea că oamenii noștri de știință, de rang inferior și mijlociu, țin încă la o

concepție care este depășită de cel puțin o sută de ani.

Pozitivismul logic al lui August Comte, care a murit în 1857, este și acum o stea călăuzitoare pentru o mulțime de oameni de știință, care își imaginează universul ca pe o mașină, care funcționează exact după legile fizicei și chimiei clasice și este perceptibilă exclusiv cu ajutorul celor cinci simțuri. Deoarece însă descoperirile științifice cele mai importante din ultimii o sută de ani, nu s-ar fi putut face fără ajutorul altor simțuri decât acestea cinci, filozofia lui Comte s-a dovedit a fi insuficientă.

De la izbucnirea erei atomice și a cuceririi cosmosului, este evident, că pînă la mijlocul secolului nostru, am fost instruiți insuficient sau greșit asupra naturii și structurii existenței omenești și a universului, și anume, nu pentru că pînă în acea epocă n-am știut destul despre structura atomului și a cosmosului, ci pentru că științele naturale s-au protejat printr-o cortină de fier contra experiențelor subiective, desconsiderînd și nefolosind cunoștințele furnizate de mii de ani. Abia acum s-a ajuns la ideea că o mare parte din recunoașterile și ideile epocilor vechi, care pînă acum au fost neglijate, trebuiesc cercetate din nou pentru a se confirma justetea lor.

Unii cercetători moderni ai fenomenelor paranormale, chiar și cei mai renumiți, în special aceia care înainte s-au ocupat timp de zeci de ani de științele naturale „pure”, au ajuns, tocmai printr-o întîmplare șocantă, să recunoască existența percepției extrasenzoriale. Fără să încerc să analizez aici, de ce, unul sau altul, au avut mai întîi nevoie de o întîm-

ARTHUR FORD

plare personală dură, ca Saul din Damasc, aş vrea să dau în continuare câteva exemple remarcabile.

Cazul Sigismund Freud.

Într-o scrisoare pe care Freud i-a scris-o lui C. C. Jung în aprilie 1909, el clarifica „Cercetările complexe ale apariţiilor de stafii” şi ipotezele prietenului său în legătură cu aceasta, drept „amăgire binevoitoare”. Tot ceea ce nu se potrivea în concepţia lui despre psihic, Freud numea dispreţuitor „ocult”. Jung povesteşte în amintirile sale, un episod petrecut tot în 1909, în timpul vizitei pe care i-a făcut-o lui Freud la Viena :

„În timp ce Freud îşi susţinea argumentele, eu am avut o stare foarte curioasă. În acel moment s-a auzit din dulapul de cărţi un asemenea zgomot, încît amîndoi ne-am speriat foarte tare. Aveam impresia că dulapul se prăbuşeşte peste noi, Exact aşa a răsunat. I-am spus atunci lui Freud : „Acesta este un aşa numit fenomen de exteriorizare catalictică”. „O, nu, răspunse el, vă înşelaţi domnule, este o absurditate întruchipată”. „Nu, deloc”, am zis eu. „Vă înşelaţi domnule profesor. Şi ca dovadă că am dreptate, vă spun dinainte că se va repeta încă odată” ! Într-adevăr, abia terminasem de spus, cînd a început acelaşi zgomot în dulap. Nici astăzi nu ştiu cum de am fost atît de sigur. Dar am ştiut exact că zgomotul se va repeta. Freud m-a privit îngrozit. Nu ştiu ce a gîndit, sau ce a văzut ; În orice caz această întîmplare i-a produs o bănuială asupra mea şi am avut senzaţia că i-am pricinuit un neajuns. N-am mai vorbit niciodată cu el despre aceasta.

Odată, în cursul următorilor doi ani, Freud a făcut o experiență care l-a impresionat adânc și l-a schimbat fundamental. În iulie 1911 îi scria lui Jung: „În privința ocultismului m-am smerit prin experiențele lui Ferenczi (Sandor Ferenczi 1875–1933, psiholog și medic de boli nervoase, ungar). Promit să cred tot ceea ce, într-un fel oarecare, este rațional. Știți că n-o fac cu plăcere, dar de atunci orgoliul meu a cedat. Aș vrea să vă știu de acord cu Ferenczi, dacă unul din dv. se hotărăște să facă pasul periculos de a demonstra în public”.

Freud, întemeietorul psihanalizei, știa din experiență proprie cât de periculos este pentru un om de știință, care este la începutul carierei sale academice, să pășească în public cu teze care contrazic părerile tradiționale.

Cu un an mai devreme la congresul german al neurologilor și psihiatrilor, la Hamburg, profesorul Wilhelm Meygund, la anunțarea unei discuții asupra psihanalizei, a bătut cu pumnul în masă și a strigat: „Aceasta nu e o temă de discuții pentru o adunare științifică, aceasta e o treabă a poliției”. Un vorbitor, de la asociația medicală din Budapesta, s-a exprimat în acelaș sens: „Locul potrivit pentru cei care se ocupă cu psihanaliza, nu este o sală de cursuri, ci închisoarea”.

Orice docent universitar care a îndrăznit să predea despre idei psihologice neconvenționale, a trebuit să țină seamă de defăimare (dacă nu chiar de închisoare). De la condamnarea lui Galilei au trecut trei sute de ani, fără ca poziția unor funcționari instructori să se fi schimbat prea mult.

ARTHUR FORD

Freud a devenit apoi membru în mai multe asociații naționale de cercetări parapsihologice și a făcut experimente cu medii. În 1924 îi scrie lui Ernest Jones, elevul și apoi biograful său, că el e gata să „sprijine problema telepatiei prin psihoanalize. Dar Jones se temea că în felul acesta să nu dăuneze psihoanalizei și l-a sfătuit pe Freud să se abțină de la orice declarație în public. El l-a împiedicat de asemenea pe Freud în 1922 să vorbească la Congresul internațional de psihanaliză despre „Psihanaliză și telepatie”. Această conferință a fost dată publicității abia după moartea lui Freud. La sfârșitul vieții sale Freud a recunoscut: „Dacă aș putea să încep din nou m-aș dedica parapsihologiei”.

Cazul lui Robert A. Brandley:

Vestitul psiholog american Robert A. Brandley a povestit despre „convertirea” sa următoarele:

„Într-o dimineață m-am sculat înaintea celorlalți. Am coborât scările mari ale casei noastre bătrânești și m-am dus în sufragerie. Vroiam să-mi aprind o țigară cu aprinzătorul negru de țigări care stătea pe masa de marmoră. Când am întins mîna să-l iau, spre surprinderea mea, am văzut că aprinzătorul se ridică încet în aer, cam la 30 cm. După ce a plutit, s-a așezat apoi ușor înapoi. Zăpăcit, l-am apucat strîns și l-am examinat. Nu era nici o sfoară legată de el, iar toți locatarii casei dormeau încă, la etajul întâi. Era exclus ca cineva să fi făcut o glumă cu mine. Am așezat aprinzătorul exact pe locul de unde se ridicase, dar de data aceasta nu s-a mai întîmplat nimic. Citești adeseori despre întîmplări asemănătoare, care nu se pot explica din punct de vedere fizic și le

juđeci dînd sceptic din umeri. O asemenea apariție se spune că se datorează halucinației sau trucurilor și că sînt șarlatanii. Totuși, vă doresc să vi se întîmple și Dv. măcar odată”.

Acastă întîmplare aproape banală a constitui, începutul unei serii întregi de apariții asemănătoare psihocinetice, care l-au convins pe Brandley că în univers există forțe pe care nu le poți cuprinde cu cele cinci simțuri ale noastre și cu instrumentele tehnice existente momentan; cel mult le poți sesiza, dar nu și explica.

Cazul Cleve Backster.

Cleve Backster, directorul Institutului pentru depistarea minciunii din New York, care s-a făcut cunoscut prin perfecționarea detectorilor tehnici ai minciunii (poligrafele) și-a trăit și el întîmplarea ca aceea din Damasc. Era în 1967, în biroul său, în fața unui ghiveci de flori. Ceea ce a descoperit el, a făcut turul lumii, ca ceva cu totul senzațional.

„Pe cînd udam o floare, ca de atîtea ori, m-am întrebam deodată cam cît timp este necesar pînă cînd umiditatea preluată de rădăcină să ajungă în frunze. Poligraful înregistrează modificările activității fiziologice în corpul omenesc. De ce nu și într-o plantă? Am fixat electrozii la cele două capete ale unei frunze și mă așteptam ca indicatorul de pe scara de control să se ridice odată cu apa. În loc de aceasta a scăzut. La oameni nu am văzut niciodată asemenea reacție, decît în cazul unei depresiuni emotive puternice. Cînd un om este amenințat, în primejdie, acul poligrafului bate puternic. M-am hotărît să ameninț

ARTHUR FORD

integritatea plantei. Am înmuiat o frunză în cafea : nu s-a petrecut nimic. În sfârșit m-am gândit : s-o ard. A fost numai un gând, dar acul a început spontan să se ridice repede cu agitație violentă. Luni întregi am experimentat cu diferite plante și am constatat că acestea reacționau la tot ce era neobișnuit. Și dacă îmi aduceam cîinele în cameră, acul poligrafului se repezea în sus”.

Backster s-a gândit apoi : oare cum reacționează plantele la durerile altor ființe ? Și-a procurat crabi de mare mici, vii, pe care i-a omorît aruncîndu-i în apă fierbinte, Acul bătea ca înebunit. Este oare posibil ca celulele care mor să emită semnale, care să fie recepționate de alte celule, chiar dacă acestea au complet o altă structură ?

„Am observat că plantele nu reacționează dacă ceva le interesează mai mult și le abate atenția. Am întors aparatul de șoc al lui Pavlov și l-am reglat așa încît planta să primească un impuls electric în momentul cînd primul crab cădea în apa fierbinte, dar lovitura nu se mai producea și la al doilea crab. Planta reacționa ca și cum primea totuși lovitura. După aceea era destul să mă gîndesc că voi produce șocul și planta își pierdea cunoștința, ca oamenii care leșină. Nimic nu împiedeca această comunicare, nici dacă interpuneam o placă de plumb”

Experiențele lui Backster au fost repetate și în alte laboratoare și rezultatele lui s-au confirmat. Deci și plantele posedă simțuri, o memorie și o capacitate de percepere extrasenzorială. Se pare că celulele lor pot să se „înțelegă” cu fiecare specie de

celulă vie, deci și cu organismele omenesti și animale.

O asemenea rețea de comunicare telepatică, atotcuprinzătoare, ar putea ca într-o zi să-și găsească întrebuințarea ca sistem de comunicație.

Mie mi se pare că ideea mea nu e prea îndrăzneată dacă presupun că observațiile lui Backster ar putea avea urmări mult mai cuprinzătoare ca descoperirea lui Einstein.

În sfârșit s-ar putea ca, după mai bine de patru sute de ani, să se folosească practic o idee filozofică îndrăzneată a lui Picodella Mirandola, care în 1557 spunea :

„Mai întâi există o unitate a ființei cu ea însăși, din care constă și de care este legată. Apoi există o altă unitate prin care o creatură este unită alteia și toate la un loc formează un univers”.

Trebuie însă să menționez aici, că atât Backster, cât și oricare altul, nu ar fi putut niciodată să demonstreze posibilitatea de comunicare extrasenzorială a tuturor celulelor, fără de aparate de precizie excepțională, pe care ni le-a pus la dispoziție tehnologia modernă. Accentuez aceasta pentru a nu se crede cumă că parapsihologii și în special eu, sîntem ostili tehnicii. Dimpotrivă toate cercetările parapsihologice nu ar fi depășit faza lor embrionară, iar ele ar fi rămas ca un demon al magicienilor și speculanților, dacă n-ar fi existat în laboratoare aparataje ultraspecializate din punct de vedere cibernetic, radiologic, fotografic, etc. Toate realizările tehnice din ultimul secol au fost puse, într-un fel sau altul, și în slujba parapsihologiei.

ARTHUR FORD

Intenționat n-am relatat în acest capitol nici un caz prin care să „convertesc” spre parapsihologie prin manifestări ale celor de dincolo, respectiv prin comunicările lui Fletcher sau prin aptitudinile mele de mediu. În multe alte paragrafe din această carte sînt redată reacțiile și comentariile participanților la ședințe, iar cititorul va putea singur să judece dacă acestea sînt convingătoare și dacă mai e momentul să ne îndoim sau nu.

EVOLUȚIA CONȘTIENȚULUI

MULȚI OAMENI DE ȘTIINȚĂ, care mai sînt încă adepți ai concepțiilor lui Darwin din secolul al 19-lea și care cred în evoluția fizică prin selecționare și mutație, au ajuns la concluzia că evoluția sa găsește într-un stadiu de stagnare, deoarece de mult nu s-au mai constatat la oameni modificări corporale semnificative. În realitate evoluția este încă în curs, dar nu cea corporală ci în sfere psihosociale, în care aceasta s-a transferat și unde acum se petrec modificări evolutive rapide.

Aceasta este una din recunoașterile științifice cele mai însemnate din timpurile noastre. Omul a devenit cel mai complex partener la propria sa evoluție și participantul cel mai activ conștient de răspunderea sa. El nu mai lasă lucrurile să vină de la sine fără să intervină : el hotărăște în mare măsură propria sa evoluție.

Dacă așa stau lucrurile și importanța lor este atât de mare, de ce nu se vorbește despre aceasta? Pur și simplu lipsește interesul public în această problemă.

În timpurile noastre nu se acordă nici un fel de atenție descoperirilor care nu prezintă un profil comercial, politic sau militar. Pionerii în domeniul unei noi evoluții, au fost oameni de știință izolați, lucrând pentru ei, printre alții : psihiatrul Richard M. Bucke, scriitorul Samuel Butler, filozoful Henri Bergson, psihiatrul și psihologul C. C. Jung, paleontologul Pierre Teilhard de Chardin, biologul Julian Duxley și teologul H. I. Wieman. Acești oameni au fost de cele mai multe ori surprinși, aflând că și alții, independent unul de altul, au ajuns la aceeași recunoaștere și anume că omul contribuie într-o măsură progresivă la propria sa evoluție. O definiție clară a „evoluției conștientului” ne-a dat-o în ultimii patruzeci de ani Julien Huxley : „Omul nu este altceva decât ceea ce a făcut evoluția din conștientul său”. El a explicat astfel :

„În cursul evoluției, conștientul (sau însușirile spirituale ale vieții în totalitatea lor), dobândește o importanță folosită din ce în ce mai puternic de organism, până când, la oameni, devine caracteristica cea mai de seamă. Evoluția obține astfel un nou aspect ; mai întâi devine un proces psihosocial, exteriorizat printr-o colaborare a cunoștințelor, asimțămintelor și a voinței.

În acelaș sens scrie C. G. Jung : „scopul vieții omenesti este evoluția conștientului”.

Dacă așa stau lucrurile și importanța lor este atât de mare, de ce nu se vorbește despre aceasta? Pur și simplu lipsește interesul public în această problemă.

În timpurile noastre nu se acordă nici un fel de atenție descoperirilor care nu prezintă un profil comercial, politic sau militar. Pionerii în domeniul unei noi evoluții, au fost oameni de știință izolați, lucrând pentru ei, printre alții : psihiatrul Richard M. Bucke, scriitorul Samuel Butler, filozoful Henri Bergson, psihiatrul și psihologul C. C. Jung, paleontologul Pierre Teilhard de Chardin, biologul Julian Duxley și teologul H. I. Wieman. Acești oameni au fost de cele mai multe ori surprinși, aflând că și alții, independent unul de altul, au ajuns la aceeași recunoaștere și anume că omul contribuie într-o măsură progresivă la propria sa evoluție. O definiție clară a „evoluției conștientului” ne-a dat-o în ultimii patruzeci de ani Julien Huxley : „Omul nu este altceva decât ceea ce a făcut evoluția din conștientul său”. El a explicat astfel :

„În cursul evoluției, conștientul (sau însușirile spirituale ale vieții în totalitatea lor), dobândește o importanță folosită din ce în ce mai puternic de organism, pînă cînd, la oameni, devine caracteristica cea mai de seamă. Evoluția obține astfel un nou aspect ; mai întîi devine un proces psihosocial, exteriorizat printr-o colaborare a cunoștințelor, asimțămintelor și a voinței.

În acelaș sens scrie C. G. Jung : „scopul vieții omenesti este evoluția conștientului”.

Recunoașterea necesității de a avea o conștiință care să evolueze continuu, este o condiție pentru înțelegerea mai bine a conștientului nostru prezent și esența continuității după moarte, pentru a pricepe posibilitățile de a afla aceste lucruri.

Forța normală a conștientului nostru are multe slăbiciuni. Cine nu a suferit deja influența anumitor oameni, care nu au posibilitatea de pătrundere? Există o serie de emoții delicate, care pentru alți oameni nu înseamnă nimic. Nu trebuie să fie vorba neapărat de înțelegere pentru oameni și interesele lor personale; Și față de obiecte ne emoționăm diferit. Nu trebuie să ne gândim decât la universul multiplu din jurul nostru, despre care avem o imagine foarte confuză: știință, artă, sport, muzică, pedagogie, psihologie, comerț, agricultură, industrie... ca să menționăm numai o parte din ele. Și atunci recunoști imediat că interesul nostru și capacitatea noastră este îngrădită, nu numai în ceea ce privește esența ființei noastre de dincolo de moarte. Aceste lipsuri ale conștientului se extind asupra tuturor domeniilor vieții noastre de toate zilele. Iar oamenii care au asaltat conștientul lumii extrasenzoriale, nu-și pierd timpul cu cei care declară categoric că ei „nu pun nici un preț pe astfel de lucruri”. Ar trebui dimpotrivă să ne dăm silința să transmitem acestor oameni ceva din întâmplările din lumea noastră. Și tocmai de aceea aș dori să încerc să lămuresc cititorului „conștientul” acelei existențe de dincolo, care se deosebește de ființa materială legată de pământ.

O mare parte a universului, probabil tot cosmosul, este construit după legi trainice ale vibrației. Această

lume o înțelegem prin cele cinci simțuri ale noastre, care reacționează la vibrații (unde sonore, raze de lumină, etc). Vibrațiile care reacționează asupra nervilor noștri, într-un ritm specific undelor, sînt perceptibile prin văz, auz, miros și pipăit.

Este evident însă că dispunem de posibilitatea de a percepe și pe alte căi, în afara acestor simțuri, multe alte vibrații, oscilații și influențe ale forțelor. Se poate spune și astfel: sigur avem mai mult decît cinci simțuri. Dar pentru că știința nu a dat pînă acum denumiri acestor sensibilități, le calificăm drept „extrasenzoriale”. Aceasta este desigur o denumire nelogică, deoarece conform sensului pe care îl are denumirea, aceste sensibilități n-ar avea nimic aface cu simțurile, deci nici cu conștientul. O asemenea presupunere este totuși absurdă; căci cum am putea să preluăm niște percepții, indiferent de natura lor, dădă nu prin activitatea conștientului nostru și deci prin simțuri? Denumirea greșită de extrasenzorial nu este numai nelalocul ei dar, din păcate, și fatală. Ea califică așa numitele percepții ca secundare, ca fiind în afara interesului științific și prin aceasta, după cum s-a adevărit, i-a ținut deoparte pînă în zilele noastre pe oamenii de știință, de a nu se ocupa deloc cu această problemă socotită periferică și de neluat în serios. Prin aceasta, omenirea a fost împiedecată să contribuie la dezvoltarea acestui „simț extrasenzorial”. Noi avem de exemplu un simț pentru cîmpul gravitațional. La ființele simple, cum ar fi la scoici, acest simț este atît de dezvoltat, încît ele se pot orienta după soare și lună și în întuneric

și sub pământ. Mai avem și un simț al orientării, care, la păsări, este atât de dezvoltat, încât acestea nu-și pierde direcția țelului lor nici la o distanță de mii de kilometri. Înainte de orice însă ne caracterizăm printr-o sensibilitate de a recepționa gândurile altora și aceasta s-a manifestat atât de des, încât n-o mai putem numi o manifestare „extrasenzorială”, ci s-o adăugăm ca pe un al șaselea simț.

Dacă ținem seama de forțele enorme și variate de oscilație care ne înconjoară tot timpul și de care sîntem foarte rar, sau aproape deloc conștienți, putem recunoaște cât de ridicolă este ideea că cele „cinci simțuri” ale noastre, ne pot mijloci numai ele impresia exactă asupra universului. Și totuși oamenii de știință, materialistii vor să ne facă să credem, că ne tragem cunoștințele exclusiv prin sensibilitatea acestor simțuri.

Cercetarea forțelor de oscilație, încă necunoscute, mi se pare mie de o extraordinară importanță. Sînt convins că dezvoltarea conștientului nostru, pentru forma următoare de existență, de dincolo de biosfera pămîntească, depinde în mare parte de felul de a ne acorda, de a ne regla cu aceste forțe de oscilație. Fiecare cititor știe că în permanență sîntem înconjurați de cîmpuri de oscilație, de vibrații. Strămoșii noștri nu cunoșteau acest adevăr. Dacă relectăm asupra acestui lucru, nu va fi mai greu să acceptăm posibilitatea unor oscilații speciale, pe care nu le-am descoperit, respectiv încă nu le-am descifrat. De ex : o ureche omenească exersată poate să deosebească tonuri numai între 20 și 20 000 de oscilații pe secundă. (Majoritatea animalelor aud mai multe).

Și cum stăm cu undele electromagnetice? Dacă sînt mai lungi de patruzeci de miimi de milimetru (violet) și mai scurte de șaptezeci miimi de milimetru (roșu), atunci le putem vedea. Dar nu sîntem conștienți de multimile de unde electromagnetice din afara acestei zone-raze Rongen, unde radiofonice, radiații cosmice etc; — Înseamnă aceasta că ele „nu există” sau nu au importanță pentru viața noastră? Desigur că nu! S-a stabilit că radiațiile cosmice au constituit una din cauzele principale ale mutației formelor de viață și probabil mai constituie și acum.

Ne-am obișnuit de mult cu transmiterea știrilor prin unde radiofonice, dar majoritatea sîntem de părere că aceste unde sînt o „realizare” a ultimei sute de ani. Și totuși așa numitele stele pulsori, emit astfel de unde de cînd există universul. Ele erau active de milioane de ani atunci cînd le-a descoperit Heinrich Hertz în 1886. Luînd acestea în considerație, nu e greu să ne imaginăm importanța oscilațiilor și undelor care încă nu au fost descifrate de știință. Pentru toți cei care își dau silința cu seriozitate să-și intensifice receptivitatea, toate aceste oscilații, care nu au fost investigate, sînt o realitate.

De ce renumiți cercetători ai secolului nostru, care analizează radiațiile, s-au oprit tocmai în fața acelor radiații a căror cunoaștere și utilizare ar putea completa perceperea noastră? Este greu să nu pui întrebarea cinică și anume dacă experimentarea atomului nuclear are într-adevăr mai mult sens, ca cercetarea radiațiilor de care vorbesc eu?

Filozoful Mihael Polanyi, de renume mondial, la sfîrșitul unei vieți dedicată studiilor universale, la

ARTHUR FORD

80 ani, spunea : „Știința mecanică a comis acum mai bine de o sută de ani o greșeală capitală. Se putea merge pe o formă mai simplă, dar ea a vrut să frîneze calul de la coadă. Știința a pornit de la ideea că natura trebuie cercetată mai întâi de la mic spre mai mare. Așa s-a ajuns să se analizeze tot ce e mic pînă la nucleul atomic, în aparență, ca astfel să se cunoască ultimele secrete ale naturii. Ca rezultat, au fost numai decepții.

Argumentarea lui Polanyi spune că nu ar fi trebuit să se țină cont de aceasta. O formă simplă nu poate niciodată să producă un complex extrem de ordonat. Nici o școală nu poate să producă spontan un profesor. Numai din fier topit și cauciuc nu se poate construi un automobil. Nu poți să înțelegi sensul unei poezii, concentrîndu-te numai asupra unui cuvînt. El spune categoric că nu putem stăpîni formele superioare de existență pornind de la cele inferioare. S-ar petrece exact contrariul.

Formele superioare de existență acționează asupra celor inferioare ; ele conduc, stăpînesc și formează aparițiile simple ale existenței.

Hindușii formulează aceasta în felul următor : „Dacă ai nevoie de un conducător, adresează-te învățătorului tău și nu cîinelui tău”.

Polanyi spune în continuare : „Specializarea neînfrînată și fărîmițarea științei mecanice nu face decît să ne distrugă capacitatea de înțelegere. Ea ne dezvăluie numai pericolele cele mai mici, ale unei lumi în care nu trăiește nimeni veșnic. Trebuie să lăsăm să fie dezvăluită ființa noastră corporală, prin

sesizarea planurilor de existență spirituală și subtilă, astăzi încă neînțelese”.

Sper că adevărații gânditori dintre oamenii de știință, fără idei preconcepute, se vor alătura lui Polanyi pentru a se întoarce din nou la domeniile spirituale care stau la baza universului nostru și cred că, în felul acesta, știința să revină la rolul său propriu zis, ca forță de conducere a omenirii.

Dacă eu acord științei de astăzi, în unele privințe, o notă proastă, se pune întrebarea : atunci de ce mă folosesc de limba și noțiunile acestei științe?

Motivul este următorul : Cine vrea să fie înțeles de contemporanii săi, trebuie să se exprime în limbajul caracteristic timpurilor sale. Ori cum ar fi, este limba secolului nostru, al 20-lea. Am crescut cu acest fel de exprimare și ne putem exterioriza gândurile numai sub această formă. Cu toate rezervele menționate, mă voi folosi de jargonul psihologilor și voi denumi în continuare „percepție extrasenzorială”. Era noastră nu este decât era științei materialiste. De altfel, sînt convins că într-un viitor nu prea depărtat, o serie de cercetări științifice, privite azi cu elan și mîndrie, vor părea la fel de inutile și chiar ridicole, ca și controversele învățaților din Evul Mediu, care se învîrteau în jurul întrebării : cîți îngeri ar avea loc pe gămălia unui ac?

Eu cred că recunoașterile noi, obținute în ultimii 80 ani asupra existenței de dincolo, au făcut ordine în unele concepții superstițioase rămase din Evul Mediu și au deschis drumul spre înțelegerea realității creației. Totuși, să nu ne considerăm, în general, mai deștepți decât înțelepții din antichitate. Acești

gînditori și vizionari nu au fost în nici un caz mai puțin deștepți ca majoritatea intelectualilor noștri cu „gîndire modernă”. Avem toate motivele să presupunem că cei mai buni dintre ei aveau vederi atît de adînci, încît noi vom avea nevoie încă de mult timp, ca să închidem domeniile de gîndire pe care ei ni le-au deschis.

Desigur că acești oameni nu s-au exprimat în felul nostru. După cum noi astăzi, ne documentăm cu ajutorul statisticelor, fișelor și datelor, tot astfel ei ne oferă cu mărturii ale adevărului lor, mituri, legende și parabole. Formele de prezentare, simbolurile s-au modificat, totuși conținutul, în mare măsură a rămas așa cum și realitățile universului sînt aceleași. De aceea nu ne e îngăduit să-i subevaluăm pe „bătrîni”. Și dacă, fără îndoială, în multe direcții s-au înșelat și multe încă nu le-au știut, pe de altă parte, este la fel de adevărat că multe le-au știut mai bine ca noi. De aceea nu ne putem permite să le ignorăm cunoștințele.

Înainte de a-i consulta pe scriitorii antici, trebuie să citim pietrele, desenele de pe stînci și semnele de pe morminte. Din descoperirile preistorice știm nu numai că omul preistoric credea într-o continuare a vieții după moarte, dar ne putem face și o anumită imagine de felul cum și-a închipuit aceasta. El a presupus că cei care în timpul vieții au fost răi, se preschimbă în demoni : cei generoși distinși și viteji, din contra au devenit zei. Unele comunități primitive aveau cunoștințe precise despre ceea ce se întîmplă cu sufletul după moarte. Ei credeau, de ex-

emplu, că sufletul se comportă așa cum a descris James Agee în romanul său apărut în 1958 „O moarte în familie”. O anumită perioadă sufletul rămîne în mormînt, apoi face o scurtă vizită persoanelor și locurilor dr. gi și în sfîrșit pleacă mai departe într-un anumit loc.

În ori ce caz se știe că morții au posibilitatea, nu numai să se întoarcă uneori la familiile lor, dar chiar să desfășoare activități pe pămînt. Și atunci comportarea lor ar putea să oscileze, de la prietenie și bunăvoință pînă la ură și distrugere. Pentru a-i împiedica pe morți de a „umbla” în jurul caselor, pe cadavrul unuia care a fost rău, se pune un par de lemn, care se fixa în pămînt, sau era legat cu frînghii și se acoperea cu bolovani grei. Cei buni erau înconjurați de adausuri funerare în mormînt sau li se dovedea în alt fel că sînt iubiți.

În culturile primitive, în care superstițiile mai joacă un rol important, s-au păstrat asemenea obiceiuri pînă astăzi. Și, deoarece la aceste popoare, chemarea morților se face cu alai ales sau cu un ritual la care ia parte tot satul, ca ceva de la sine înțeles, se poate presupune că și oamenii cromognon țineau ceva asemănător cu adunările spiritiste! Să nu speculăm însă felul în care se petrecea acest lucru și rezultatele obținute.

Prima descripție amănunțită a unei ședințe spiritiste care corespunde într-o oarecare măsură cu cele de azi am găsit-o în Odissea. Pentru că apare în opera lui Homer, i se dă o importanță deosebită, deoarece „trubadurul orb” este cunoscut pentru conștiinciozitatea sa în a raporta obiceiuri, rituale,

păreri, îmbrăcăminte, arme, construcții și teatre din vremea sa.

Cine citește scena respectivă nu poate contesta că Homer și-a luat cunoștințele, de felul cum decurge o ședință spiritistă, din experiența proprie.

Episodul este descris în cântul al 11-lea, care se și intitulează „Cartea Morții”. Circe l-a sfătuit pe viteazul Ulisse să facă uz de facultățile lui mediale pentru a lua legătura cu profetul Tiresias, care era mort, pentru ca acesta să-l sfătuiască în legătură cu ceea ce are de făcut. Circe, care era și ea un mediu competent, îi dădu lui Uliss îndrumări exacte de felul cum trebuiesc înduplecate spiritele. (Acesta este de altfel primul exemplu istoric, pe care îl cunosc, de felul cum un mediu exersează împreună cu altul, așa cum și eu am încercat să ajut atâtea medii tinere. Totuși, astăzi noi nu mai folosim sînge de oaie!). După părerea lui Circe, Tiresias va ști singur să-i dea sfaturi, pentru că judecata lui n-a fost vătămată prin moarte.

Ulisse îi urmează cu mare grijă îndrumările. Acestea sînt o mărturie de credință veche, că sufletele morților pot să prețuiască anumite ingrediente din alimentație. Deci, în timp ce Ulise cheamă spiritul, împrăstie pe pămînt boabe de grîu, miere și sînge de oaie. Paralela modernă cea mai apropiată pe care o pot găsi, este plăcerea unor parapsihologi din timpurile noastre, aceea că octoplasma, sau „forța odică”, înlesnește manifestările corporale și că un element din afara corpului, ar fi circuitul sîngelui, atunci cînd apar asemenea fenomene. Deoarece experiențele mele cu fenomene fizice extra-

senzoriale sînt limitate, nu pot să spun nimic din practica personală în această direcție. În orice caz, aspectele spirituale de la ședința lui Ulișse, corespund întocmai cu cele de azi.

„Hadesul” din opera lui Homer, nu reprezintă înțelesul de blestem de iad. Hades este lumea spirituală în care trăiesc sufletele celor morți. El se găsește pe celălalt mal a unei „văi a plîngerilor” sau a fricii, simbioza poetică a lui Homer, atît de răspîndită printre oamenii tuturor timpurilor, teama de moarte.

După ce Ulișse a chemat spiritele, acestea au apărut fără întîrziere. Găseșc remarcabil, că primul spirit cu care Ulișse a luat legătura, s-a comportat exact în felul cum se petrece astăzi în practicarea contactelor cu cei de dincolo. El dă o relatare exactă asupra felului în care a decurs moartea sa, printr-un accident, cu amănunte ce nu erau cunoscute celor rămași pe pămînt. Primul spirit apărut a fost cel al lui Elphenor, unul din camarazii de drum a lui Ulișse, ultimul văzut de acesta în viață, în pa atul lui Circes.

„S-a întîmplat din cauza vinului mult pe care l-am băut înainte de a merge la culcare”, i-a explicat Elphenor. „Cînd m-am trezit, am uitat cu totul că trebuie să mă folosesc de scara lungă ca să cobor jos, și astfel am căzut peste cap de pe terasă. Mi-am frînt gîtul și sufletul meu a ajuns în Hades”. În relatările secolului nostru asupra discuțiilor cu morții, se găsesc cu ușurință mii de cazuri ca cel cu Elphenor.

După aceea Ulisse vede o grămadă de suflete :
„Tineri și bărbați au venit și bărbați plini de tinerețe.

Și fete înfloritoare, pierdute în mîhnire.

Mulți au venit răniți de lănci de bronz.

Oameni loviți de război, cu armuri mînjite de sînge...”

Dar el Ulisse, vorbește numai cu cîțiva : cu Elphenor, cu mama sa și bineînțeles cu Teresias. Acesta îi dă sfatul cerut și ședința se sfîrșește.

Grecii din perioada preelenistică, aveau credința că morții continuă să trăiască într-o lume subpămînteană, care era sub stăpînirea marei zeițe sau mama pămîntului. Acolo există o insulă a paradisului unde ajungeau sufletele celor morți, trecînd dincolo cu o barcă.

În perioada elenistică se credea că sufletul se transformă în „eidilon”, o imagine eterică a trupului pămîntesc. În Odiseea, în timpul ședinței, imaginea aceasta a mamei sale Anticlea, pe care o vedea viteazul, este foarte tulbure. După ce încearcă în zadar să îmbrățișeze această formă, Ulisse strigă :

„Este aceasta numai o fantomă pe care mi-a trimis-o Persephone ca să-mi mărească durerea?”

Mama sa îl liniștește :

Nici vorbă să te dezamăgească marea Persephone.

Nu, așa e obiceiul celor ce mor, cînd se ofilesc

Acestea sînt mistuite prin marea putere a flăcărilor arzînde.

Totul, atunci cînd viața zboară din albul schelet.

Doar sufletul zboară, plutind ca un vis aerian”.

Că omul este mai mult decît un trup din carne, oase și ligamente este o realitate sigură, după cît știm, la toate popoarele din antichitate. Chiar s-ar putea spune că partea psihică, componentă a corpului omenesc și buna stare a acesteia, avea pe vremea aceea, o mai mare importanță decît în ultimii 200 ani din timpurile noastre. Că sufletul și spiritul constituie cele mai de seamă bunuri ale omului, că trebuiesc îngrijite, era ceva de la sine înțeles.

Din istoria doctrinelor continuității vieții, nu pot trata aici decît cîteva exemple din care reiese că, acum cinci mii de ani — la distanțe de mii de kilometri și dincolo de orice barieră a culturii — existau cunoștințe, aproape la fel de exacte despre existența de dincolo și treptele de evoluție, în planurile ei, ca cele transmise nouă, în timpurile noastre prin medii, de către Frederic Myers, Raymond Lodge, Ruth Finle și, nu mai puțin, de către Fletcher.

Concordanțele acestor relatări, în decurs de mii de ani, sînt cu atît mai uluitoare cu cît noi, oamenii secolului 20, ne credem infinit mai avansați, în toate problemele vieții, față de concepțiile antichității.

După cîte știu, cu excepția filologului Myers, cu o vastă cultură universală, nu mai există nici unul dintre contemporani, care să raporteze de dincolo și care în timpul vieții lor să fi studiat cărțile morților la egipteni, la tibetani și la popoare orientale și asiatice. Și totuși toate mediile secolului 20, ne descriu o lume a sufletelor rînduite din totdeauna, deci un domeniu existent, oarecum nemodificat, de o veșnicie.

Psihologilor noștri, subordonați unei gândiri materialist-convenționale, aceasta ar trebui să li se pară foarte suspect.

Luînd ca indiciu, tocmai aceste relatări ale celor de dincolo asupra formeii lor de existență, atît de frapant asemănătoare cu ceea ce relateau cei din trecut, C. G. Jung spune: „După cît știm, sufletul reprezintă o formă a existenței relativ independentă de spațiu și timp”.

Egiptenii credeau într-o evoluție progresivă a spiritului dincolo de noarte, care poate să ducă la sfîrșit, la o întîlnire cu însăși Creatorul. O perspectivă mai promițătoare decît orice! Nu e de mirare că prima lucrare completă despre viața de după moarte la egipteni, poate fi găsită în anul 2000 înainte de Cristos. Așa numita „Carte a morților” cuprinde îndrumări pentru pregătirea unei vieți fericite, dincolo. Concepția lor despre locul unde se petrece existența, plină de sens de după moarte, este asociată cu regatul lui Osiris. Sufletul pornește cu „bastonul de drumeție” pe drumul lung spre „Cîmpurile lui Osiris”, pe care și le imaginau undeva în direcția Căii Lactee, marele Nil alb al cerului. Nu fiecare era sortit veșniciei. În penultima parte a clălătoriei, sufletul e condus în lumea adevărului unde e judecat de Osiris. În apărarea sa, sufletul poate să aducă o listă de păcate și infracțiuni, pe care nu le-a comis. Dar sentința este dreaptă și irevocabilă și, dacă e favorabilă, sufletul poate să pășească înainte spre cîmpurile veșniciei ferciri.

Din textele piramidelor care merg înapoi pînă în anul 4 000 î.e.n. și care serveau faraonilor drept un

fel de ghid în peregrinarea lor, știm că în concepția egiptenilor existau două ființe, Ka și Ba, care supra-viețuiau corpului fizic. Ka după cât se pare, era dintr-un fel de substanță fragedă, iar Ba era spiritul curat sau sufletul.

În artă Ba este reprezentat ca o pasăre cu cap de om-simbol pentru zborul liber și nestinjenit al sufletului. În ilustrațiile din „Cartea morților”, de multe ori Ba poate fi văzut ghemuit, deasupra intrării în mormânt sau zburînd pe jos, spre drumul ce ducea la corpul îmbălsămat. Vechii egipteni sînt surprinzător de moderni în concepția lor asupra ființei omenesti pe care o consideră un organism psiho-fizic.

Se poate spune că ei sînt mai aproape de vederile noastre creștinești decît budiștii.

Buda caută o cale pentru a frînge lanțul infinit al repetării morții și al nașterilor — „roata karmei” — în care se înșiruie, fără oprire, una după alta, reîncarnările. El găsește soluția în realizarea unei iubiri universale. Numai aceasta ar putea să frîngă roata Karmei și să-l conducă pe om spre contopirea cu vecinicia și dumnezeirea. Se aștepta de la un cre-dincios să învingă, prin înaintarea sa perseverentă pe „cărarea cu opt despărțituri” a celor „trei pa-timi” — dorința de distracție, de a ști și de a trăi — care duc la reîncarnare, la repetarea ființei. Numai prin stăpînirea impulsurilor vieții, printr-o totală dăruire de sine, se poate obține rămînerea definitivă dincolo, în acea stare pe care budiștii o numeau Nirvana. A atinge acel grad de desăvîrșire, pe care îl posedă un sfînt budist, este posibilă numai unora.

În această doctrină nu găsești niciodată nici cea mai mică îndoială că, muritorului de rînd, nu-i rămîne altceva de făcut, decît, ca după moarte, să se reîntoarcă înapoi în viață.

Pentru a explica raportul dintre corpul fizic și viața pe pămînt cu lumea de dincolo, s-a folosit o comparație minunată „Este ca și cu pecetea de metal care își lasă forma pe ceara moale, Metalul se duce dar amprenta rămîne”.

Deosebit de interesant pentru timpurile noastre este și volumul budist : „Cartea tibetană a morților” (Bardo-thos-sgrol). De la prima traducere engleză, publicată în 1927, de Walter Y Evand-Wentz, cu un comentariu al lui C. G. Jung și ale altor oameni de seamă ; această carte remarcabilă a cunoscut tot timpul ediții noi. Cartea este mult citită și comentată, începînd cu acei tineri americani care se interesează de tehnica meditativă a realității spirituale, deci prin dezvoltarea „porților percepției”, dar nu, neapărat, cu ajutorul drogurilor.

„Cartea tibetană a morților” este o îndrumare spre o moarte corectă. Ea trece în Tibet drept un breviar care se citește la patul celor care mor. Unele citate lasă să se înțeleagă clar tema principală și anume că scopul vieții este o atitudine dreaptă în fața morții, viața pămîntească fiind o pregătire pentru moarte și pentru existența veșnică de după moarte”. Tu trebuie să înțelegi că știința de a muri este extrem de prețioasă și este superioară tuturor celorlalte științe... Învață să mori și vei ști să trăiești”... Cercetarea ființei interioare omenești este incomparabil mai importantă decît cercetarea

universului. A ajunge pe lună înseamnă a înmămuși numai cunoașterea lucrurilor trecătoare. Dar ultimul scop al omului este învingerea celor trecătoare... Deoarece toți trebuie să-și părăsească trupul din carne și să îndure moartea, este foarte folositor să știi cum să întâmpini moartea... Să nu irosești unica ocazie care ți se dă prin naștere, cu ocupații inutile pentru ca să nu fii nevoit să părăsești viața cu sufletul gol... Aceasta se referă la arta de a părăsi trupul sau la conștiința de a te transfera din sfera pămîntească în cea de dincolo... O știință medicală legată numai de cele pămîntești și care nu are nici un cuvînt asupra instruirii celui care moare și asupra stării de după moarte, de cele mai multe ori nu face decît să intensifice teama nejustificată și lipsa pregătirii asupra morții pacientului, căruia i se mai dau poate și leacuri ametoare... „Trecerea de la starea de conștiință omenească spre acel proces care se numește moarte, poate și trebuie să fie plină de bucurie”.

Multe predici din „Cartea tibetană a morților” se aseamănă comunicărilor celor de dincolo, primite prin medii în timpurile noastre și de către mine. Se spune printre altele, de exemplu: „că momentul cel mai hotărîtor pentru suflet, ar fi momentul morții. Acum vei afla strălucirea luminii clare, a realității pure” citește preotul din carte pe pragul morții cînd sufletul s-a eliberat. „Recunoaște că ceea ce ți se arată acum și ceea ce, în realitatea de aici, pare gol, fără formă și fără culoare, este realitatea pură”... Și apoi sufletul află noutatea surprinzătoare că această strălucire, acest „intelect suprem”, nelimitat, orbi-

tor, uluitor, este una cu conștientul său. Această contopire este starea clarificării totale. Sufletul trebuie să-și adune toate puterile pentru a-și clarifica tot acest adevăr. Dacă îi reușește acest lucru, dacă acest moment de recunoaștere poate fi menținut, poate fi păstrat, nu mai este nevoie să renaști și să mori. Sufletul este atunci una cu Dumnezeu și cu ceilalți iluminați. Dar dacă momentul hotărâtor trece nefolositor, fie din cauza unei pregătiri necorespunzătoare, fie din cauza lipsei de concentrare, sau pentru că respectivul n-a atins gradul de evoluție spirituală necesar contopirii cu Dumnezeu? Atunci acest moment nu se va repeta decât la moartea viitoare, care încheie reîncarnarea viitoare. Sufletele care au pierdut acest moment hotărâtor, trebuie să coboare pe treptele conștientului pînă cînd ajung într-un stadiu care să le înleznească o nouă naștere, adică să ajungă la nivelul Karnei lor. Aceasta înseamnă treapta unui conștient care este rezultatul tuturor faptelor în timpul celorlalte reîncarnări.

Așa cum este descrisă în „Cartea tibetană a morților”, starea conștiinței sufletului după secunda morții, corespunde în mod surprinzător cu mărturiile adunate în prezent în experimentele cu cei de dincolo, atît în vest cît și în est. Cînd conștientul părăsește corpul se întreabă : sînt mort sau viu? Și încă nu poate să-și dea seama. Își vede rudele și pe cei apropiați, așa cum era obișnuit să-i vadă. „Poate să-i audă, dar nu se poate înțelege cu ei”. Trei sau patru zile după moarte, de teamă sufletul își pierde conștiința. După aceea, cînd îți revii din acest leșin, conștientul din tine se reîntoarce la starea inițială.

într-un corp luminos care e întocmai trupului pe care l-ai avut — după cum spune Tatra: „cu un corp aparent din carne, asemănător celui pe care l-ai avut constituit și înzestrat cu toate posibilitățile senzitive și care posedă putere și forță de mișcare, de aceeași natură cu lumea cerească”. „Acest corp, născut din dorința ta, este o formă gândită, în stadiu intermediar.

Relatări despre existența unui astfel de corp, ne-au venit, în afară de lumea budistă, și din alte multe direcții. Editorul Evans Wents povestește despre un fermier european, care a murit în jungla sud-vestică din India și a fost înmormântat acolo. După câțiva ani un prieten care a vizitat regiunea respectivă, i-a găsit mormântul înconjurat și acoperit cu sticle goale de whisky și bere. Băștinașii i-au explicat că spiritul stăpînului a fost atît de neliniștit, încît a trebuit găsită o cale de a-l potoli. Înțeleptul satului a pus diagnosticul: Spiritul, care în formă trupească a fost un băutor atît de mare, încît această obișnuință i-a adus moartea, a dus lipsă, și în lumea de dincolo, de alcool. De aceea, băștinașii, cu toate că din motive religioase erau abstinenți, au cumpărat tot soiul de bere și whisky, cu care era obișnuit băutorul, și le-au turnat pe mormînt pentru a liniști spiritul. Metodă costisitoare, dar eficace!

Dacă în acest caz a fost vorba de „vrăjitorie proastă” sau de o adevărată experiență cu morții, rămîne o enigmă. Am să revin la perspectivele nu prea fericite ale băutorilor, în lumea de dincolo.

Bănuiala că viziunile, astrologia și magia ar fi „vrăjitorie proastă” este tot atît de veche ca și mi-

nunile și credința în minuni. În Cartea a 3-a a lui Moise se atrage atenția asupra influenței periculoase în privința celor care cheamă morții, a prezicătorilor și a celor care descifrează semnele morții. Aceștia erau amenințați cu pedeapsa cu moartea. Pare surprinzător în primul moment, deoarece Vechiul Testament și toată epoca biblică sînt pline de profeții și minuni.

Însuși Moise avea calități mediale și forțe magice. El putea auzi vocile celor nevăzuți și putea prezenta poporului legile dumnezeiești, scrise ca de o mîină fermecată. Avram auzea deasemenea voci și, în transă, avea viziuni profetice... Iacob simțea prezența ființelor cerești și vorbea cu ele. Iosif avea presimțiri și putea explica visele. Varlaam a fost un clar văzător și auzea voci. De asemenea, Ghe-deon. Elixia avea presimțiri. Ilie avea toate aceste daruri și aptitudinea specială de a face să se vadă anumite lucruri și locuri îndepărtate.

Acestea toate sînt fie absurdități, fie descrieri reale ale fenomenelor parapsihologice. Eu tind să afirm, că este cea de-a doua variantă, deoarece de atunci încolo, fenomenele de aceeași natură, s-au repetat de nenumărate ori, fiind confirmate de persoane demne de încredere și de comisii de examinare critică — chiar dacă nu au putut fi explicate întotdeauna și n-au putut fi puse de acord cu legile naturii cunoscute de noi. Și tocmai că aceste manifestări nu se bazează pe mituri și pe pură fascinație, există presupunerea că vechiul Israel a procedat bine apărînd statul și poporul prin legi drastice de abuzuri ale magiei și ale viziunilor. Cu experiențele

mele în domeniul parapsihologiei crește și înțelegerea mea pentru condamnarea „activității dăunătoare a mediilor din Vechiul Testament. Din acest punct de vedere, împrejurările de astăzi nu se deosebesc prea mult de cele de acum peste două mii de ani din Orientul Apropiat. Din totdeauna, pretutindeni au existat mai multe medii excroci decât medii serioase, iar unui profan îi este adeseori imposibil să separe pleava de grâu. În afară de aceasta, apar încontinuu medii cu un dar spiritual care trebuie recunoscut, dar cu un caracter schimbător și de aceea neevoluat moralicește. Vechii evrei știa exact că talentele vizionare nu sînt o armă pentru a face dreptate. Ei deosebeau, așa cum sper că deosebește și astăzi orice om cu judecată, pe cei cu lipsuri în conștiința etică de răspundere, de profeții, pătrunși tocmai de înălțare spirituală transcendentă. Privind înapoi la oamenii cu talente medicale, pe care i-am cunoscut de-a lungul vieții mele, trebuie să recunosc că mulți dintre ei erau personalități integre, fără cusur, unii cu caractere îndoielnice și, foarte puțini, adevărați criminali. Nu în decurs de o zi, ci în decurs de un secol, cu mult timp înainte de apariția celor trei magi care au prezis venirea lui Dumnezeu, vechii evrei și-au schimbat concepția asupra unei împărății pustii a morții numită Sheol, în care cei morți existau ca umbre.

S-a impus astfel concepția unei vieți de dincolo cu un trup evoluat, cu forță spirituală și un înalt conștient. Acest nou imperiu al morților a fost numit „Paradis” „Rai”, Sînul lui Avraam” sau „Tron”. Toate aceste nume frumoase cuprindeau elemente

ARTHUR FORD

pozitive, promițătoare, o continuitate a activității personale, cu conștient viu și cu un mediu plin de făgăduințe. Aceste imagini au trezit o nouă așteptare a existenței de dincolo. Cu toate pedepsele contra profețiilor, contra magiei comerciale a astrologilor și mediilor, evreii erau conștienți de posibilitatea de legătură între cei de aici și cei de dincolo și făceau aceasta de multe ori cu ajutorul mediilor.

Un exemplu remarcabil de ședință spiritistă a regelui Saul cu „Vrăjitoarea din Endor”, care a fost un mediu, ne arată clar că evreilor de dinainte de Cristos cu 1 000 de ani, le era cunoscută continuarea ființei, cu memorie, cu posibilități de recunoaștere și cu toate celelalte atribute ale activității creierului. Cartea I-a a lui Samuel ne relatează despre aceasta. Saul le spuse servitorilor săi : „Căutați-mi o femeie care are un spirit de mort. Vreau să mă duc la ea să-i cer părerea. I-au răspuns servitorii : „O femeie care are spirit de mort este în Endor”. Saul s-a travestit, a îmbrăcat alte haine și a plecat luând cu el doi oameni. Așa au ajuns noaptea la femeie. El i-a spus : „Să-mi prezici cu spiritul tău și să mi-l aduci pe unul pe care ți-l voi numi eu”. Femeia i-a zis : „Știi că Saul a interzis în țară legăturile cu morții și prezicerile. De ce îmi pui o cursă ; ca să fiu omorâtă ?” Atunci Saul s-a jurat pe Dumnezeu : „Pe Dumnezeu, care trăiește, nu te va lovi nici o pedeapsă”. Atunci femeia i-a zis : „Pe cine vrei să ți-l aduc” ? El i-a spus : „Să apară Samuel. Femeia l-a văzut pe Samuel și a strigat la Saul : „De ce mă înșeli ? Tu ești Saul ! Regele a spus : „Nu te teme ! Ce vezi ? Ea spuse : „Văd ridicându-se din pământ

un suprapămîntean. Un om bătrîn se ridică înfășurat într-o pînză". Saul a recunoscut că e Samuel și s-a plecat cu fruntea la pămînt. Samuel i-a zis lui Saul : „Ce mă tulburi și mă chemi? Spiritul lui Samuel i-a dat sfaturi lui Saul, cel care se simțea strîmtorat de dușmani și părăsit de Dumnezeuul său, dar mai întîi i-a înșirat neglijențele lui, așa cum și astăzi obișnuiesc s-o facă cei nevăzuți.

Ca și Circe, „Vrăjitoarea din Endor", era în stare să facă morții să se arate personificați, ceea ce denotă că aceștia puteau mai mult decît mediile de astăzi, care, aproape fără excepție, pot să recepționeze vocile de dincolo, deci să provoace numai un contact auditiv. Fără să încercăm să punem la îndoială marile aptitudini ale mediilor din antichitate, apariția corporală a morților s-ar putea explica prin viziuni datorită hipnozei. Oricum, din întrebarea lui Saul, care căuta o femeie (de ce neapărat o femeie) care are un „spirit de mort", putem trage concluzia că mediul din Endor avea spirit de legătură, ca Fletcher, și că regele Israelului avea cunoștință de astfel de fenomene.

Întîlnirea lui Saul cu mediul din Endor poate fi socotită ca un exemplu, în afară timpului, de ședință spiritistă, de legătură cu cei de dincolo. Ca și atunci, în Endor, de multe ori în ședințele din locuința mea, se petrec aceleași lucruri ; cineva dorește să ia legătura cu o anumită persoană care a murit, și aceasta cu un anumit scop. Mediul n-a văzut vizitatorul niciodată pînă atunci și, la începutul ședinței, nu știe nimic despre el. Dacă ședința își atinge scopul, ființa solicitată se prezintă și discuția are loc. După o

ARTHUR FORD

vreme legătura devine mai slabă, vocea celui nevăzut se aude mai încet, sau se intrerupe brusc. Ședința s-a încheiat atunci.

Manifestația prin mediu cea mai completă, pe care o cunoaște istoria este activitatea de neasemuit a lui Iisus. Fără îndoială a fost un învățător inspirat de Dumnezeu și un profet al unei misiuni cosmicoevolutive. Afară de aceasta, după cum a recunoscut un alt mare vizionar, Ioan Botezătorul, era un mediu cu putere de radiație foarte mare. Cu toate că el a prezis: „veți îndeplini opere cu mult mai mari” (Ioan 14, 12), forța sa spirituală a întrecut cu mult oricare alt mediu care ne este cunoscut.

Dacă emiteți o ipoteză, ca cea pe care o prezint eu, că Iisus a fost un mediu, se pune întrebarea interesantă: Aproape toate mediile au un conducător spiritual: cine a fost conducătorul lui Iisus? A fost Avraam? (Iisus a vorbit odată ucenicilor că el îl cunoaște pe acest tată creator) A fost Moise sau Ilie? Ambii au vorbit cu el în prezența ucenicilor. Sau a fost, cum cred eu, însăși esența cosmică, Sfântul Duh al Bibliei?

Iisus a accentuat întotdeauna că aspirațiile vizionare nu trebuiesc privite izolat, ci ca o concretizare a faptelor și că universul trebuie înțeles din punct de vedere spiritual și nu material. Adeseori aducea mărturii despre legătura lui cu acea viață care continuă în veșnicie. Aceasta reese cel mai impresionant din parabola cu omul bogat și sărmanul Lazăr, unde găsim culmea profeției — care s-a și adeverit — că unii oameni nu vor crede nici atunci când cineva va învia din morți”.

Credința în înviere, așa cum a anunțat-o Iisus era de mult cunoscută evreilor acelor timpuri. Încă cu trei secole înainte, ei o cunoșteau și totuși le era străin faptul că omul din Nazaret, cu toate învățăturile lui de neasemuit și pe care le predica cu autoritate, a evitat, desigur intenționat, să le dea o descriere detaliată a ceea ce nu poate fi îndurat. El știa că temperamentele simple ale ucenicilor săi, nu erau încă pregătite să primească o transformare atât de radicală în atitudinea lor față de moarte. Pe acei ucenici, pe care el a crezut că sînt în stare să suporte, i-a confruntat cu apariția lui Moise în ședința spiritistă deja amintită și în care el avea rol de mediu. Ilie, Ioan, Petru și Iacob au fost adînc impresionați de frumusețea strălucitoare de după moartea biologică a ființelor spirituale apărute.

Din anumite cuvinte ale lui Iisus reese că el nu a crezut de cuviințe să prejudicieze activități ale vieții prezente prin speculații asupra vieții vișătoare. În învățăturile lui accentuează tot timpul „aici” și „astăzi”. O viață în care toate zilele sînt trăite în înțelegere iubitoare, progresivă, trebuie să ducă, dela sine înțeles, la credința în continuitate. Și totuși Iisus lasă să se întrevadă de multe ori cîte ceva din viața care-i așteaptă pe ucenicii săi „în casa Tatălui Său”. Că această casă are multe încăperi, așa cum au relatat toate mediile de mai tîrziu, poate fi interpretat drept un spațiu nelimitat al stării conștientului, cînd sînt atinse planurile superioare ale existenței de dincolo.

Pe cînd erau pe cruce, bătuiți în cuie, aproape în agonia morții, Iisus, i-a spus tîlharului plin de căință,

ARTHUR FORD

cu multă speranță în viitor : „Astăzi chiar vei fi cu mine în paradis”r. Paadisul, pe vremea aceea la Iudei, nu era similar cu apropierea de Creator în așa zisul cer. Era indicarea primei staționări după moarte. Această exprimare ne confirmă că „dincolo” este un loc unde trăiesc oameni în plin conștient și se recunosc unii pe alții.

Și apostolul Pavel a făcut o deosebire clară, în scrierile sale, între cer și paradis. El scrie : „Cunosc un om care a ajuns în al treilea cer” Despre altul relatează că a ajuns în paradis. Probabil că Pavel a aflat aceasta de la frații săi întru credință care aveau darul de a vorbi cu morții. El personal n-a avut parte de aceasta, cu toate rugăciunile lui, în care a cerut a i se înfățișa viața de dincolo. În scrisoarea I-a către Corinteni el amintește despre tot felul de practici spiritiste care-i erau cunoscute : darul de a vedea spirite (aptitudini mediale), vindecări spirituale, preziceri și minuni. El atrage însă atenția că numai aptitudinea în sine este un „semn de evoluție spirituală (aci a-și aminti de spusele lui Yoganada). „Fără înțelegere plină de dragoste, acestea sînt, după cum pune Pavel : „smoală care bubnie sau clopoțel răsunător”.

Pavel a fost unul dintre primii — și în acelaș timp pentru sute de ani — unul din ultimii, care au propovăduit învățăturile lui Christos, care spune deschis că, în afară de Iisus, mai sînt încă mulți oameni cu daruri excepționale, așa cum îi enumeră în scrisoarea către Corinteni, și că aceștia pot să facă „minuni” adevărate. După ce biserica a devenit o instituție puternică, cu influență în toată lumea, s-a

petrecut o schimbare fatală pentru desfășurarea liberă a forțelor sufletești. Atmosfera ispiriual-revoluționară, care a servit ca bază pentru întemeierea religiei noi, a înăbușit libertatea de gândire a credincioșilor, prin dogme și legi, de teama neascultării față de cei care dețineau puterea bisericească creiată în numele lui Christos, desconsiderând porunca sa de iubire și speranță, spre înțelegere atotcuprinzătoare.

Fenomenele nenaturale, care apăreau ca și înainte, erau considerate, de regulă, diavolești. Era riscant mai mult ca oricând, să ai aptitudini mediale. Chiar dacă unii neînfricați au fost declarați sfinți (de exemplu Francisc de Assisi, Terese de Avila), totuși alții, majoritatea, au fost arși ca eretici și au rămas necunoscuți, în măsura în care au fost recunoscuți „post mortem”, ca vizionara Jeanne D'Arc care a fost reabilitată de biserică la 25 ani după arderea sa pe rug. După alți 35 de ani, a fost trecută în rîndurile sfinților. Biserica creștină autoritară a Evului Mediu se considera drept unicul loc de comunicare între oameni și Creator. Era socotit un păcat, să iei legătura directă cu Dumnezeu sau cu cerul, sau să pretinzi că aceasta ar fi posibil. Pe aceia care credeau că au vederi personale, care se abăteau de la unica dogmă valabilă, îi aștepta nu numai pedeapsa cu moartea dureroasă și inumană ci, cum se spunea, ceva și mai rău — iadul.

Nici Iisus, nici Apostolul Pavel și nici ceilalți creștini din „prima oră”, nu au descris iadul ca pe un loc atât de drastic, cu pedepse și chinuri îngrozitoare, cum au făcut-o mai târziu preoții care, în felul acesta, nu făceau decît să-și înspăimînte enoriașii.

ARTHUR FORD

Pentru creștinii din antichitate, iadul nu era mai mult decît un loc de staționare intermediară, unde sufletele trebuiau să facă o pauză în drumul lor spre veșnicie, pentru stabilirea calității lor. Aici trebuiau să se elibereze de gîndurile și purtările greșite și — dacă era cazul — să afle că au fost prost pregătiți pentru lumea cealaltă. Desigur că această perspectivă deprimantă putea fi socotită într-un sens spiritual, ca un fel de iad, după cum și nouă ne-a fost relatat de către mulți, în discuțiile cu cei de dincolo. Cazanele clocotitoare în care dracii îi bagă pe cei cu sufletele păcătoase, cleștii fierbinți cu care sînt amenințați și toate celelalte instrumente sadice de tortură, aceste coșmaruri din copilăria noastră, sînt desigur descoperiri ale celor cu fantezie bolnavă. Îmi aduc aminte de copilăria mea din sudul U.S.A., cum îi ținea din scurt preotul nostru pe copiii neas-tîmpărați la lecțiile de religie, prin cîteva cuvinte simple, de groază. Cîte un drac bătrîn spunea simplu : „Dacă nu sînteți cuminți, vine urîtul la voi. Vă ridică pe sus și vă duce în iadul cel negru, fierbinte și îngrozitor.

Sigur că propagandiștii iadului pot aduce ca argument Evanghelia lui Matei : „plînsete și clănțănit de dinți”. Pentru ca să plîngi și să-ți fie frig, ajung cauze mai mici. Oricare dintre noi, chiar maturi fiind, am cunoscut asemenea împrejurări și am reacționat normal în momente de disperare sufletească. Desigur că cei care mor ajung în asemenea situații. Din rela-tările existente reiese că greutățile de acomodare sînt într-adevăr mari și deprimante, dar în nici un caz infernale.

Predicile cu teama de iad sînt după părerea mea, într-o mare măsură răspunzătoare de răspîndirea necredinței. Cine se poate gîndi la o continuare a vieții, dacă e vorba de ceva atît de neplăcut?

Este aproape de necrezut cît de departe pot să ajungă preoții protestanți, cît și cei catolici, cu poveștile lor de groază despre iad. Într-o cărticică, pe care de curînd am găsit-o într-o biserică romano-catolică, am citit următoarele: „Copilul meu, dacă ajungi în iad, te va însoți tot timpul un drac, care te va lovi încontinuu, fără oprire, întotdeauna, o veșnicie... și continuă tot așa cu toate ororile posibile.

Sadismul infernal protestant nu se lasă mai prejos de cel catolic.

Din fericire, majoritatea oamenilor nu ia în considerație această psihopatologie. Dacă unii au totuși o părere confuză și plină de teamă despre existența de dincolo, aceasta se datorează altor cauze. După opinia mea, preocuparea celor mulți pentru ceea ce li s-ar putea întîmpla după moarte, depinde de felul de viață aparent inevitabil ce îl ducem. Viața de toate zilele, cu măcinarea și lupta pentru existență cum și obligațiile care ne apasă, ne rezervă prea puțină forță pentru eforturi spirituale, de orice natură ar fi ele. De ce să ne mirăm dar că, la majoritatea oamenilor nu există nici un fel de tendință de a-și mai pune o problemă atît de secundară ca aceea a vieții de după moarte. Abia cînd se apropie sfîrșitul, sau la șocurile produse de pierderi dureroase, îți dai seama de importanța acestei probleme.

„Cînd intri aici, lasă-ți toate speranțele afară” stă scris deasupra ușii iadului, scrie Dante, căruia îi

datorăm cea mai acaparatoare descriere a infernului, a purgatoriului și paradisului. Divina Cómédie, în care imaginea de dincolo se bazează pe tradiții populare, în parte pe autori îndoielnici din Evul Mediu și pe fantezia personală a poetului, este fără îndoială o capodoperă fără egal, atât din punct de vedere literar cât și istorico-spiritual. Luînd în considerație toate cunoștințele noastre asupra structurii și condițiilor lumii de dincolo de moarte, trebuie să resping presupunerea contemporanilor lui Dante și multor generații ce l-au succedat, că opera ar fi o adevărată revelație și „Relatare despre viața de după moarte” — ca urmare a legăturilor personale, cu cei de dincolo. Într-adevăr unele lucruri întrucîtva corespund cu cunoștințele noastre, cum ar fi, de exemplu, ascensiunea treptată, sistematică, a sufletului pe scara conștiinței înalte: totuși valoarea documentară a spuselor lui Dante și a oamenilor lui de dincolo, este neîntemeiată. Poetul, după cum scrie chiar el și după cum confirmă primul său biograf, Boccacio, „a avut viziuni prin care i s-a arătat iubita lui, Beatrice, dar n-a avut aptitudini mediale și, după cît știu eu, nici prin alții n-a luat legătura cu cei de dincolo.

Descrierea iadului și a paradisului de către Dante au fost totuși de multe ori luate în serios de către lumea spirituală din zilele noastre, mai în serios decît relatările de dincolo, ale celor mai renumiți vizionari și medii dintre intelectualii emisferei vestice.

Îl amintesc aici pe învățatul universal suedez, tehnicianul și teozoful Emmanuel Swedenborg.

S-a născut în 1688 ca fiu al unui profesor de teologie și episcop de Westgotland care a avut tot timpul greutăți cu autoritățile bisericii sale, pentru că era de părere că experimentele religioase nemijlocite sînt mai importante decît legile abstracte ale credinței. Tînărul Emmanuel părea să fie puțin interesat de problemele spirituale. El era atras de cercetări și tehnică, iar la 30 ani, fiind asesor de mine la Stockholm, a făcut să se vorbească de el într-un mod spectaculos :

La sediul fortăreței Friederikshaal a adus în 1718 șapte vapoare pe roți, cinci ore depărtare peste munți și văi.

În anii săi de mai tîrziu, îi scrie unui prieten că activitatea lui de 35 ani, ca cercetător al naturii, a fost perioada de pregătire dăruită lui Dumnezeu, pentru aflarea secretelor vieții de după moarte. Realizările lui ca astronom și fizician au fost fenomenale. Cu mult înaintea lui Laplace și a lui Kant a anticipat că sistemul solar a fost inițial o nebuloasă imensă care se învîrtea și care s-a condensat în soare și în planete. A făcut descoperiri importante care au contribuit la înțelegerea fosforescenței, a magnetismului și a teoriei atomice ; tot el a executat lucrări de pionierat în domeniul cristalografiei. Ca medic a pregătit știința neurologiei moderne — în special prin descrierea celulelor creierului, a scoarței creierului mare și endocrinologiei.

Swedenborg, una din personalitățile cele mai de seamă din toate timpurile în domeniul recepționării influențelor extrasenzoriale, fenomene paranormale spontane, chiar și în mijlocul experiențelor intensiv

științifice. Unul din cazurile de clarviziune, de mare senzație și citat de cele mai multe ori, a fost viziunea marelui incendiu de la Stockholm din anul 1659.

În timp ce era în vizită la Göteborg, într-o zi luminoasă, sîmbătă după masă, el a văzut orașul Stockholm (care era la o depărtare de 500 km), în flăcări și în special casa unui prieten al său care a ars pînă la pămînt și locuința proprie amenințată, totuși cruțată de flăcări. Abia marți dimineața a sosit la Göteborg știrea catastrofei. Lucrurile s-au petrecut exact așa cum le-a descris Swedenborg. La vîrsta de 57 ani a trăit un eveniment spiritual copleșitor. A fost revelația ca și cum „cerul s-a deschis”. El și-a părăsit cercetările de științe naturale pentru a se dedica acestor noi dimensiuni ale realității. După cum spune el, avea calea deschisă către lumea spirituală, putea să se miște complet liber în această lume, putea sta de vorbă cu locuitorii ei și putea „cerceta” țara. Swedenborg n-a predicat niciodată o religie nouă, cum s-a spus greșit de multe ori, și nici măcar nu a înclinat spre o nouă sectă; biserica lui Swedenborg a fost înființată de adepții lui. El a lăsat totuși în urma sa un vast material scris în limba latină, cu descrieri exacte ale peregrinărilor de dincolo. „În regiunea de dincolo”, relatează Swedenborg se găsește o lume care seamănă foarte mult cu a noastră. El găsește aici un teren natural și centre de locuit în care trăiesc bărbați și femei, cu ocupații cunoscute. Fiecare urmărește să servească un țel, spre binele tuturor; toți învață și în acelaș timp învață pe alții; învață de la suflete care au ajuns la o mai înaltă înțelep-

ciune și îi învață pe noii veniți, încă fără experiență. Swedenborg accentua întotdeauna că teama omenească de moarte, atât de răspândită, e absolut nejustificată. Pentru oamenii luminați este absolut posibil să ajungă dintr-o sferă în alta, fără efort. După trecerea dincolo, în mijlocul unei lumi a spiritului, ești fără trup. Acolo „cerul și pământul sînt una și formează o unitate”. Swedenborg a respins părerea că individul devine mai nobil pentru că s-a ridicat aici, pe o treaptă mai înaltă. Specimenul nostru de spirit abstract, zis nobil, scrie el, suferă o lovitură puternică pe prima treaptă de dincolo. Sufletele părinților noștri sufletești, nu sînt deloc mai bine situate... Nu avem nevoie să-i venerăm, nu o merită... Totul aici este prozaic, moartea nu înseamnă o schimbare a esențialului. Se ridică aceleași probleme și omul trebuie să le rezolve. Nimic nu progresează în afară de virtute și dreptate. Dincolo de mormînt nu există liniște, în afară de pacea dumnezeiască, care și înainte tot liniște a însemnat. Aici el vorbește, se înțelege, despre zone intermediare, asemănătoare purgatoriului în care cei sosiți, morți de curînd, trebuie să se purifice și să chibzuiască înainte de a avea voie să pășească pe trepte următoare. Înainte ca acestea să poată fi atinse, trebuiesc depășite, emoțiile negative, ură, mîndrie, pornirea spre distracții obișnuite, dorința de avere. O parte însemnată a activității sufletelor care vor să evolueze este, după cum vom vedea, ajutorarea celor noi veniți. Facultățile de clar văzător ale lui Swedenborg, relevate prin numeroase alte apariții de către martori iluștri în decursul istoriei au trezit în toată Europa

ARTHUR FORD

interesul pentru asemenea fenomene. De fapt astfel de apariții, care nu puteau fi explicate rațional, nu se prea potriveau în secolul luminilor, însă, chiar și aceia care criticau vederile filozofice și religioase ale lui Swedenborg (de exemplu Kant) i-au recunoscut aptitudinile clarvăzătoare. De admirat era nu numai acest dar, dar nu mai puțin și îndrăzneala lui; fiind un cercetător în științele naturale și academician, demonstra fără reticență efectul forțelor sale extrasenzoriale în fața societății cultivate din vremea sa.

Pe la mijlocul secolului al 18-lea lumea era pregătită să se lase convinsă — prin dovezi trainice — de posibilitățile reale ale revelațiilor spirituale și ale vizionării spiritelor. Cincizeci de ani mai târziu de începutul industrializării, un Swedenborg ar fi fost tratat cu indiferență și lumea nu s-ar fi obosit nici măcar să-i verifice poibilitățile.

Un val uriaș de scepticism materialist, fanatic progresist, a șters complet ceea ce s-a îndrăznit a se opune dictaturii realismului. Omul cu judecată a trebuit să se concentreze asupra laturii folositoare a-tehnicii și economiei, asupra bunurilor materiale ale acestui pământ, avînd în acelaș timp încredere în Dumnezeu, un Dumnezeu al bisericii amortite, închistate. Istoria eticii occidentale de David Hume, de la Schelling și Kierkegard pînă la Albert Schweitzer este un singur referat asupra luptei aproape fără speranță a gînditorilor europeni, de a-și salva valorile lor transcendente în fața potopului materialismului, inamic al meditației.

Trebuie să li se mulțumească filozofilor din școala de psihologie pentru că, cu puțin înainte de secolul

XX-lea, aceștia au reluat problema sufletului omenesc și ideea evoluției conștientului, această temă devenind din nou obiect de cercetare. Gînditorii de seamă, de diferite naționalități, au dat impuls acestor noi valorificări ale sufletului: William James și Henri Bergson, C. C. Jung și Julian Huxley, Teilhard de Chedin, P. B. Medawar și alții. Una din recunoașterile cele mai importante ale acestei noi gîndiri a fost formulată de psihiatrul canadian Richard N. Bucke:

„Raza de acțiune a conștientului simplu este cu mult mai mică decît conștiința în sine, în timp ce conștientul cosmic este cu mult mai mare decît amîndouă. Omul care trăiește nunai pentru cîteva clipe conștientul cosmic, probabil că niciodată nu se va întoarce la treapta spirituală numai a conștiinței de sine, ci va simți totdeauna în el doar efectul purificator, întăritor și coplesitor al acestei experiențe mălțătoare ca și mulți dintre cei ce vor afla în jurul său. Vor recunoaște greu capacitatea spirituală, care depășește cu mult media”.

Cei care aparțin unei trepte mai joase a conștientului, și nu sînt în măsură să înțeleagă dimensiunile — care sînt clare pentru cei ce se găsesc pe culmi mai înalte — vor pretinde că asemenea dimensiuni nici nu există.

EXPERIENȚE CU SHERLOCK HOLMES

ÎNTR-O ZI DE APRILIE a anului 1927, soseam plin de speranțe și, în acelaș timp, fără curaj la

Londra. Vroiam să mă prezint experților din metropola lumii pentru cercetări parapsihologice, despre care citisem foarte mult. Dar, se punea întrebarea, îi va interesa oare talentul unui om modest? Aveam la mine o scrisoare de recomandare către Sir Arhur Conan Doyle, dar cum să ajung până la el? Creatorul lui Sherlock Holmes și al D-rului Watson nu era un autor obișnuit de romane polițiste, pe care puteai să-l chemi la telefon sau să-l poți cunoaște în cafe-neaua lui preferată. Era atât de popular, încât, imediat ce apărea în public, era înconjurat de toți cei înnebuniți de Sherlock Holmes. Crezând că el întruchipează toate aptitudinile supranaturale ale detectivului său, o grămadă de oameni așteptau de la el sfaturi și ajutoare, pentru toate cazurile criminale nerezolvate. Numai puțini din cititorii săi știau că adevărata pasiune a lui Sir Arthur Conan Doyle, în nici un caz nu era rezolvarea crimelor, ci lămurirea fenomenelor paranormale. Trecuse de mult perioada când el imagina povești detectiv sfioase — comice, pe care le-a redactat la treizeci de ani, în scopul îmbunătățirii veniturilor sărăcăcioase de tânăr medic la Plymouth. De peste douăzeci de ani trăia din onorariile pe care i le aducea continua retipărire a cărților sale cu Sherlock Holmes; de atunci se dedicase, în deosebi, cercetărilor psihologice și explicării în public a posibilităților de afirmare psihică a omului.

Și prin Statele Unite a ținut conferințe: oameni care au dat năvală în sală, ca să-l audă vorbind personal pe Sherlock Holmes, despre crime și ucigași.

părăseau sala fie decepționați, fie nesperat de îmbogățiți cu idei despre noile dimensiuni ale vieții.

Primul lucru care mi-a atras atenția, ca nou sosit la Londra, n-au fost nicidecum lucrurile demne de văzut în acest oraș, ci un afiș pe care am citit că Sir Conan Doyle va ține, în aceeași seară o conferință la Grotrian Hall — și anume despre „Importanța aptitudinilor mediale pentru evoluția conștiinței omului” deci despre tema mea. Cu un an înainte editase o „Istorie a spiritualismului” în două volume, care de atunci a fost discutată vehement, pro și contra, și puteam să-mi imaginez că nu există nici o speranță de a se putea ajunge în preajma conferențiarului.

Trebuia să-mi găsesc mai întâi o persoană de protecție și m-am dus la dna St. Clair Stobart, o membră influentă a Societății de cercetări psihice. Cartea ei „Purtătorii de făclii ale spiritismului” o citisem cu mare satisfacție. În nici un caz nu era suficient să menționez că și eu personal eram un „purtător de făclie”.

Pentru a descrie această femeie excepțională în mod clar și corespunzător, mi-ar trebui talentul unui epic și al unui portretist. Aș numi-o bucuros pe d-na Stobart o emancipată; această denumire are totuși, din păcate, o tentă ironică. Curajul ei, inițiativa, perseverența în domenii variate de activitate, puteau să-i ducă la disperare pe bărbații cei mai activi. Era, întotdeauna, liniștea personificată, stăpânirea de sine. Numai cine a cunoscut viața ei, își putea da seama ce a însemnat pentru ea stăpânirea de sine. Cea mai mică fiică a unui nobil indus-

trias, a organizat în primul război mondial primul spital ambulant al forțelor armate britanice și a însoțit trupele de invazie în Belgia. Luată prizonieră de nemți și declarată spioană de un tribunal de război, a reușit să fugă și, traversând câmpul de luptă, să ajungă în liniile armatei engleze. Întoarsă în patrie, a primit însărcinarea de a organiza un spital în Orientul Apropiat pentru trupele care luptau contra turcilor. Pentru că acolo călărea încontinuu pe un cal negru, soldații au numit-o „doamna pe calul negru”. Mai târziu a încercat să facă ordine în retragerea sîrbilor și să-i ducă pe căi ocolite din munții Albaniei și Macedoniei, pe țărmul Greciei. A ajutat mii de răniți și civili să se salveze; pentru aceasta a fost decorată de către alianța vestică cu înalte ordine.

După terminarea războiului a activat în mișcarea feministă britanică: a înființat asociații de ajutor public, a demonstrat contra neajunsurilor publice și a fost aleasă ca prima femeie din Marea Britanie într-un consiliu bisericesc.

În timp ce așteptam împreună sosirea lui Conan Doyle la Grotrian Hall, Dna Stobert îmi povestea cum a ajuns să se ocupe cu spiritismul. Un cunoscut din Canada a rugat-o printr-o scrisoare la începutul anilor '20, să-i facă rost de un protocol al unei anumite ședințe spiritiste de la Colegiul Britanic de cercetări psihice; nu era deloc ușor să-și învingă prejudecățile contra a tot ce miroseaa stafie, dar, dacă, de dragul unui bun prieten, trebuia să se ocupe de această temă, a dorit ca, în același timp, s-o facă din tot sufletul. Așa i s-a ivit ocazia să ia parte la

un experiment psihochinetic al colegiului, mediu fiind Maria Silbert, văduva unui profesor din Austria. Și, ceea ce a văzut, a convins-o. Începînd din acel moment a considerat studierea fenomenelor paranormale ca pe o obligație a ei, una din cele mai importante și, de asemenea, și-a asumat obligația de a ajuta la recunoașterea mediilor în societățile științifice. Ea organiza ședințe spiritiste și își dădea silința ca prin conferințe și lucrări scrise să facă publicul să înțeleagă că există un al șaselea simț care corespunde cu credința creștină. Ea deosebea clar preocupările parapsihologilor academici de cele ale spiritiștilor: „parapsihologia cercetează ceea ce se petrece într-o ședință spiritistă, iar spiritismul ceea ce se petrece în suflet”. Trebuie să înțelegem că această femeie, admirabil de activă, putea face față unui imens program numai printr-o raționalizare riguroasă a necesităților banale ale vieții. Pentru a nu pierde nici un pic de timp cu probleme de modă și garderobă, și-a creat, ea personal, un soi de uniformă de o crotială în afara timpului. Astfel, toate rochiile ei, se deosebeau cel mult prin culoare sau material. În ziua cînd am cunoscut-o eu, purta o mătase purpurie, sandale cu catarame argintii și peste părul ei răvășit, o pălărie mică. Deoarece suferea de dureri puternice ale încheieturilor, se proptea într-un baston cu o măciucă. Unii găseau că arăta ca o vrăjitoare — dar una extrem de respectabilă și plină de umor. De altfel tot cu umor o priveau și oaspeții invitați la masă, printre care în acea perioadă mă număram și eu deseori. Membrilor li se prezentau niște măsuri speciale de organizare ale gospodăriei

Stobart : în fiecare zi din săptămână era fixat un meniu, care rămânea același. Aceasta economisea timpul de gândire, de alegere a mâncărurilor și simplifica cumpărarea alimentelor. Invitații la masă ai d-nei St. Clair Stobart nu veneau pentru mâncare, ci pentru satisfacerea spiritului.

Această primă seară la Londra a fost cea mai frumoasă din toată perioada mea de ședere în Anglia. Mi-am câștigat doi prieteni iluștri, de la care puteam învăța extrem de mult și, fără să mă fi așteptat, am avut primul mare succes ca mediu în străinătate. Și aceasta sub patronajul unui om de renume mondial, a cărei părere în public avea mai multă valoare decât a unui academician de specialitate. Căci fiecare era convins că Sherlock Holmes putea descoperi chiar și înșelăciunea celui mai versat mediu ; dacă scepticul Sir Conan Doyle, care disprețuia obrăznicia, perfidia și tot ce era nonsens, și băga mâna în foc pentru un mediu, atunci orice îndoială nu-și mai avea rostul, era de prisos.

Prima impresie pe care mi-a făcut-o Conan Doyle, mi-a confirmat părerea tuturor celor care îl cunoșteau. Era, în adevăratul sens al cuvântului, o apariție jovială. Impozant, robust, vital. În pofida unor grele lovituri ale sorții în trecut, strălucea de bucuria de nezdruccinat de a trăi. Arăta cu mult mai tânăr decât cei aproape șaptezeci de ani și decât dna St. Claire Stobart, născută la trei ani după el. El m-a luat în spatele s cenei, în camera lui de pregătire, și după ce mi-a strâns mâna cu putere și a citit în fugă scrisoarea de recomandatie, m-a invitat în sală pe unul din locurile oaspeților de onoare, în rîndul I.

Cred că nici unul din sală, în seara aceea, n-a ascultat mai atent ca mine. Conan Doyle era un eminent orator. Niciodată nu mai auzisem pe cineva vorbind cu atîta inteligență, umor și seriozitate, cu rutină universală și interiorizare, asupra temei noastre. Ce a fost nou pentru mine și ce m-a liniștit într-o oarecare măsură? Și Conan Doyle a ajuns pe drumuri ocolite și după multe ezitări să recunoască posibilitățile de comunicare spirituală. El încercase deja în timpul studiilor, împreună cu un prieten, simple transmițeri ale gândurilor la diferite distanțe. Partenerul care recepționa, a obținut rezultate la o cotă relativ corectă. De asemenea s-a interesat cu seriozitate și de jocul psihochinetic, de societate, cu masa care se mișcă, joc popular de sute de ani, mult timp totuși, a refuzat să accepte alte fenomene senzoriale în afara celor telepatice. Abia după un sfert de veac de controverse interne și prin observarea a nenumărate experiențe a reușit să se învingă și să accepte ipoteza contactelor cu cei de dincolo. Se spune că după moartea neașteptată a fiului său Kigeley, cu puțin înainte de începerea primului război mondial și o anumită aptitudine medială a soției sale de-a doua, l-ar fi condus la spiritism. Doyle, personal, a respins tot timpul această presupunere, căci, într-adevăr, el nu era tipul care să se lase dirijat de întîmplările de familie. El aparținea scepticilor pe care nu-i mulțumește apariția întîmplătoare a percepțiilor extrasenzoriale. El pretindea ca dovadă, producerea constantă al celui de-al șaselea simț. Nu știu exact cît de des i s-a demonstrat acest lucru. În orice caz a

pretins și în seara aceea să i se demonstreze — și anume de către mine.

După ce aplauzele pentru conferință s-au domolit, Doyle a arătat spre mine și a anunțat spre surprinderea mea : „un mediu cunoscut din Statele Unite ale Americii, Arthur Ford, este astăzi printre noi. L-aș ruga să vă demonstreze și dvs. aptitudinile sale vizionare. M-am sculat cu genunchii tremurând și poticnindu-mă am urcat pe podium. Am mulțumit înroșindu-mă și zîmbind forțat, pentru aplauzele prietenesti de salut. Cîteva secunde am fost revoltat pe Conan Doyle. N-ar fi fost mai cinstit să mă pregătescă dacă dorea să experimenteze cu mine? Avea de gînd să facă glume? Niciodată n-am pretins că aș fi un mediu cunoscut, în nici un caz cînd m-am prezentat la Doyle. Dar deodată am avut senzația că sînt considerat ca un reprezentant oficial al spiritismului american și că erau în joc toate percepțiile extrasenzoriale ale întregului continent. Starea mea nu putea să fie mai deplorabilă. Eram obosit de drum, iritat de ceeace era nou în jurul meu, de întîlnirea cu două personalități aproape supraomenești. Înainte de orice, se punea întrebarea : dacă m-a însoțit Fletcher în Anglia? Nu cumva din cine știe ce motive fizice sau fiziologice era imposibil să-lau lîgătura cu el în această zonă a lumii vechi? Pe scurt, posibilitățile mele clar-vizionare se limitau în acea clipă la presimțirea celui mai mare eșec din viața mea. Aș fi preferat să cad mort pe loc. În loc de aceasta am căzut în transă. A fost probabil destul să doresc să cad. Abia m-am așezat pe un scaun liber, la masa amplasată pe scenă de o asociație

spiritistă, că am și adormit. Când după mai bine de jumătate de oră m-am trezit, m-au întâmpinat cu aplauze nesfârșite. Sir Arthur Conan Doyle îmi scutură mîna, iar Dna St. Clair Stobart mă îmbrățișă din toată inima. Era evident că trecusem examenul. Dar eram prea obosit pentru a mai pune întrebări. „Citește mîine ziarul London Express” a fost tot ce mi-a spus Doyle înainte de a se retrage, pentru a scrie articolul. Cu emoție l-am citit a doua zi. Începea cu fraza: „Una din cele mai surprinzătoare realizări pe care am văzut-o în 21 ani de experiențe parapsihologice, a fost apariția pe scenă a lui Arthur Ford”.

După aceea, a descris toate legăturile primite prin mine, care a avut loc una după alta, între cei de dincolo și rudele sau prietenii din public, și un foarte simpatic spirit de control cu numele de Fletcher. Deci Fletcher mi-a rămas credincios. Pentru fiecare caz, Doyle a întrebat auditoriul dacă mesajul a avut vreun sens și dacă a corespuns realității. După cît se pare a avut numai confirmări. Au fost vești triste și vești vesele. S-au putut auzi în public plîsete și rîsete.

Din nou am fost surprins de mine însumi. Nu-mi intra în cap, că toate aceste lucruri, fără nici o legătură între ele, niște vești aproape dramatice pentru persoane cu totul necunoscute mie, le transmisesem eu. Eram mai mult decît fericit că tocmai Conan Doyle mi-a fost un martor atît de excelent și pentru că îmi dădeam seama că el îmi deschidea porțile spre parapsihologia din Anglia.

Deja în seara următoare l-am văzut din nou pe Doyle. A dat o recepție la care, printre alți invitați, a fost și actorul William Gillette care a întruchipat de nenumărate ori pe Sherlock Holmes pe scenele Angliei și Americii. După masă, gazda m-a rugat să-l aduc printre noi pe Fletcher. A decurs tot atât de bine ca și la Grotian Hall. După aceea mi s-a relatat că Fletcher a fost deosebit de supărat. El mi-a lăsat vorbă: „spuneți mediului meu, D-lui Ford, că trebuie să-mi lase mai mult loc. Și-a închipuit oare alaltăieri pe scenă, că o să-mi caut loc liber între buchetele de narcise? Eram la stînga lui și mă împingea tot timpul, așa de strîmt era”.

Cînd l-am văzut ultima oară pe Conan Doyle, înainte de înapoierea mea în America, mi-a vorbit tot timpul foarte serios, el care de obicei era vesel și ironic: „Spiritul și mediul au primit o misiune. Dar sînt mai multe spirite decît medii. De aceea ar trebui să vă dedicați toată viața misiunii dv. ca mediu. Vreți să-mi promiteți acest lucru?”

I-am promis. A fost o promisiune grea și în același timp ușuratică. Aveam tot timpul senzația că sînt la începutul experiențelor mele ca mediu și dacă uneori credeam că mi s-a încredințat o misiune, aceasta nu însemna totuși că eu am înțeles-o. La aceasta se mai adaugă și problema existenței: voi putea concura aici și dincolo de Atlantic cu „stelele” care existau printre medii, sau voi avea o existență de mediu de provincie? Este oare drept, ca prin darul deosebit ce mi s-a dat, și pe care nici nu l-am cerut și nici nu m-am obosit pentru el, să-mi cîștig existența sau chiar să-l speculez? M-am hotărît să

fac o vizită unui mediu care de curînd aparținea de Colegiul de Științe Psihice Dan Eileen Garrett. Era numai cu cîțiva ani mai în vîrstă decît mine și tocmai se hotărîse să profeseze, încurajată de oamenii de știință care o supuseseră unor teste. Poate, m-am gîndit eu, ai să înveți ceva de la ea și, chiar dacă ai să tragi concluzia că nu vei ajunge nicicînd ca ea, tot îți va folosi dacă o vizitezi. Dna Stobart mi-a procurat una din invitațiile, atît de rîvnite, la ședințele pe care Eileen Garrett le ținea în mod regulat și, în felul acesta, am cunoscut o femeie amabilă și tot atît de deșteaptă, care m-a asigurat că prezența unui coleg din U.S.A. în nici un caz nu o incomodează, recunoscînd dealtfel, tot atît de simplu, că n-a auzit niciodată de mine. Aceasta l-ar fi supărat pe orice artist, dar mie mi-a căzut bine, deoarece în felul acesta era aproape exclus ca mesajul pe care l-a transmis în timpul ședinței să-i îngrijoreze pe cunoscuții mei din patrie. Ca și cînd și-ar fi dat seama din primul moment, că lucrăm pe aceeași frecvență, mi-a spus: „Se înțelege că puteți vorbi cu Uveni”. Uveni era spiritul ei de control, colaboratorul ei de dincolo. După accent era din India. Ca și Fletcher, acesta vorbea în numele celui care avea un mesaj pentru unul din participanți. Deodată mi se adresă mie, spunîndu-mi că tatăl meu dorește să-mi comunice ceva important. Cu greu și-ar putea imagina cineva ce agitat am fost. Pentru prima oară în viața mea nu mai eram o stație de transmisie pentru știrile posibile, ci personal primeam, treaz și plin de mirare, un mesaj de dincolo, ca și cînd nici-

odată nu mi-aş fi imaginat că aşa ceva este posibil. Ceea ce mi-a spus tatăl meu, care era mort de mai bine de zece ani, mi s-a părut atât de neverosimil, încât, în primul moment, am crezut că este o greşală sau o glumă proastă. M-a rugat anume ca imediat după întoarcerea mea în U.S.A. s-o vizitez pe mama şi să mă sfătuiesc cu ea, deoarece vrea să se recăsătorească. Probabil că la auzul acestor vorbe am făcut o mină foarte uluită, dacă nu chiar enervată. Era oare ideea fixă a unui soţ care şi după moarte era gelos? Sau poate o confuzie sau un nonsens? Mama mea, îndată ce a rămas văduvă, s-a ocupat de comerţ cu imobile şi a ajuns o bună comerciantă. Noua ei ocupaţie părea s-o mulţumească total şi în nici una din scrisorile ei nu a lăsat să se întrevadă că s-ar gândi să se recăsătorească. Probabil că datorită îndoielii mele asupra acestui mesaj, legătura cu tatăl meu s-a întrerupt. Am părăsit şedinţa derutat. Ce puteam să cred şi ce trebuia să fac? Desigur, mama nu era în pericol de moarte şi nu însemna neapărat că face o greşală dacă se căsătoreşte. Totuşi, în primul rînd, într-adevăr avea nevoie de sfatul meu într-o asemenea situaţie şi, al doilea, eram curios dacă în „ideea fixă” era ceva adevărat. Ştiam un lucru: dacă se dovedeşte că mesajul a fost fals, o născocire a lui Uveni, a tatălui sau a D-nei Garrett atunci credinţa mea în funcţiunea telepatiei cu cei de dincolo, va primi o lovitură grea şi va influenţa hotărîtor planurile mele neclare de viitor. Dintr-o dată n-am mai putut rămîne aici în Anglia. Am renunţat la toate vizitele mele de rămas bun şi cu primul vapor am pornit spre America.

După trei săptămîni de călătorie m-am convins că Eileen Garrett este unul din mediile cele mai mari ale timpului — și că mama mea făcea o partidă bună în toate privințele. Am sosit la timp spre a-i ajuta la lichidarea afacerilor și a gospodăriei. Se căsătorea cu un fermier din Carolina de Sud, Dl. Leigton Thomas, un om foarte onorabil și simpatic pe care îl cunoșcuse de curînd.

Cînd în 1930, am ajuns din nou în Anglia, Eileen Garrett ajunsese vestită : i se făcuseră teste de nenumărate ori de către oameni de știință incoruptibili și fusese recunoscută ca un adevărat fenomen și va fi acceptată în înalta societate și consultată de politicieni și alte proeminente, nu numai în secret. Cărțile, lucrări despre întîmplările telepatică și interpretarea lor, erau pe drumul cel mai bun. În felul ei, sincer, neschimbat, a recunoscut că atunci, după ședința aceea, cînd am primit prin ea vestea de necrezut, a avut și ea o stare de îndoială, că va fi blamată de un coleg american. Între timp amîndoi am ajuns să fim siguri de aptitudinile noastre — în măsura în care poți fi sigur de așa ceva — și ne-am hotărît să ținem ședință împreună. În același an, în iulie, a murit și protectorul meu, Sir Arthur Conan Doyle. Harry Preece, cercetătorul posedat al spiritismului, ne-a propus să încercăm să luăm legătura, dincolo, cu Conan Doyle. În octombrie 1930 ne-a reușit încercarea. Doyle s-a prezentat atunci numai ca să ne spună că are o misiune importantă pentru mine și pentru Dr. John Lamond, pe care ar vrea să-l ajute personal cu prima ocazie adică la ședința următoare. John Lamond a fost preot la biserica

ARTHUR FORD

Greendides din Edimburg și se număra printre cele mai bune medii ale Angliei. Curînd după primul război mondial a primit mesaje de la fiica sa Kathleen care murise ca infirmieră într-un spital pe frontul francez. Lamond n-a făcut un secret din această legătură și a răspîndit în parohia sa mesajele de dincolo ale fiicei sale. Cînd autoritățile bisericești i-au interzis acest lucru, și-a părăsit postul. De atunci a ținut în toată Anglia conferințe foarte căutate și ședințe spiritiste, pline de succes. El a experimentat și cu Conan Doyle.

La ședința solicitată de Conan Doyle cu Lamond și cu mine, a fost vorba de o chestiune delicată : în ultimul timp se prezentau la văduva lui istorici și scriitori de seamă interesați a-i scrie biografia, cerînd permisiunea de acces la arhiva lui voluminoasă și la opera literară postumă. Văduvei îi era greu să se hotărască cui să-i dea dreptul de a scrie prima istorie autentică a vieții soțului ei. Doyle îl rugă pe John Lamond-mai bine zis îi dădea dispoziție — de a întocmi biografia și mă ruga pe mine să-l ajut. La ședința următoare a fost prezentă și bănuitoare și văduva Doyle. El și-a repetat propunerea, iar soția sa — precaută și bănuitoare, cum se cuvine unei soții de detectiv renumit — s-a convins că nu era vorba de o înșelătorie a celor două medii pentru comercializarea unui contract bănos. D-na Doyle a fost de acord cu planul.

În decursul lunii următoare, Lamond a participat la ședințele mele aducînd un braț de manuscrise și notițe. Prin mine și prin Fletcher se puneau întrebări, la care acesta răspundea, în măsura în care își

aducea aminte. Nu știu, se înțelege, ce a spus în amănunt, dar Lamond m-a sigurat că, fără ajutorul meu, n-ar fi putut să scrie această biografie (Londra 1931). Harry Preece și Eillen Garrett, deasemenea au luat legătura cu Doyle. A fost o adevărată muncă în grup. În acea perioadă venea câte o legătură, cum s-ar zice, în afara rîndului, complet prin surprindere, pentru toți participanții la ședințe. Harry Preece a denumit aceasta mai târziu drept „evenimentele mele cele mai tulburătoare”, ca martor al fenomenelor extrasenzoriale.

Ședința de care vreau să vorbesc a avut loc într-o după amiază la ora trei, deci în plină lumină de zi. Ne-am luat locurile, la o masă în fața mediului principal. Eileen Garrett a închis ochii, a căscat, s-a destins, aproape a alunecat pe fotoliu și după cinci minute era în plină tranșă. Imediat Uvani a început să vorbească prin ea, ca de obicei, mai întîi într-o engleză scîlciată. „Aici vorbește Uvani. Vă salut prieteni”. Au urmat obișnuitele urări de bine, ceva cam ceremonios. Apoi deodată : Recunosc pe cineva Irving sau Irvin. Spune că neapărat trebuie să întreprindă ceva... , Nu, nu aparține aici nimănui, se scuză că v-a deranjat. Se pare că ar vrea neapărat cu o doamnă : Dora, Dorothy, Gladis... El îi spune : nu-ți face griji pentru mine, dar pentru Dumnezeu, transmite mai departe. Avionul e prea greu pentru capacitatea motorului”.

Apoi vocea mediului s-a modificat și s-a prezentat o ființă : lt. H. Carmichao Irvin, pilot pe avionul R. 101. Acest avion britanic s-a prăbușit în dimineața zilei de 5 oct. 1930, la Bauvais, la 60 km. nord

de Paris. Irvin care vorbea prin mediu, părea să fie foarte agitat. Într-un raport lung — în fraze vorbite repede, întrerupte de pauze — a descris greutățile tehnice prin care trece avionul. Harry Priece scria : Motoarele sînt prea grele :... Comanda de sus se blochează. S-a produs o explozie din cauza intensității furtunii. Zburăm prea jos și nu ne putem ridica. Viteza de ridicare este prea scăzută. Încărcătura prea mare pentru un zbor de durată, lucru valabil și pentru SL. 8 Spuneți-i lui Eckener. Viteza cedează, avionul se clatină amenințător. Tensiune puternică în învelișul exterior care începe să crape. Tabloul de comandă joacă, se desface. Probele de funcționare au fost insuficiente. Șuruburile sînt prea scurte. Pătrunderea combustibilului e proastă. Sistemul de răcire cedează... Învelișul exterior s-a îmbibat cu apă, avionul se apleacă în față. Aterizarea nu e posibilă. Nu pot să-l redresez. Vei înțelege că a trebuit să spun toate acestea. Deja de cinci ori am avut neplăceri. Sistemul meu de comandă este prost. Două ore am încercat să merg mai sus, dar comanda refuză. Aproape am atins acoperișurile caselor din Achy. Ne-am menținut în lungul căii ferate... De la început am știut că n-avem nici o șansă, că totul vine de la sistemul de comandă. Nu ne putem ridica. Sunt îngrijorat că o doamnă cu un copil... Vocea mediului s-a schimbat iarăși. A vorbit din nou Uveni : „El nu vine la noi”, zice : „motoarele Diesel, comanda și gaz. Nu mai putem să urcăm”... Mediul a tăcut, vizibil epuizat și, după o pauză, Uveni a vorbit din nou, în timp ce Irvin dispăruse cu totul.

Nici unul din cei prezenți la ședință nu avea vreo noțiune de aviație și de tehnică. Mediul însuși nu avea mașină și nici cunoștință de conducerea vreunui vehicul.

S-a transmis un raport cu mesajul lui Irvin reprezentantului Ministerului britanic de aviație, Sir John Simon. Acesta a dispus imediat deschiderea unei anchete. Totul se petrecuse cu 55 ore înaintea ședinței. Cu ancheta a fost însărcinat un ofițer care colaborase la construirea lui R 101. Acesta a confirmat, cuvânt cu cuvânt, corectitudinea datelor primite de la Irvin, care murise.

În 6.X.1930 cotidianul din München scria : „Catastrofă aeriană a liniei engleze. Avionul care a decolat sîmbătă seara de pe Aeroportul englez Carington pentru o călătorie spre India s-a prăbușit duminică dimineața la ora două la Beauvais, la 60 km de Paris. Din cei 54 pasageri 46 au murit iar 8 persoane sînt grav rănite ! Amănunte tehnice asupra cauzelor prăbușirii s-au dat în ediția din 8.X.1930. Acestea au corespuns întru totul cu conținutul mesajului transmis prin Uvani de comandantul Irvin. Despre grija personală, pe care Irvin o avea pentru o femeie cu un copil, nu m-am lămurit niciodată. În orice caz experții arieri britanici nu s-au apucat să verifice această problemă.

Adepții interpretărilor animiste în legătură cu acele persoane de dincolo care tocmai au murit, vor explica, că în cazul Irvin a fost vorba de o legătură telepatică „absolut normală” ; numai că mesajul comandantului de avion, adică gîndurile lui din ultimile momente înainte de prăbușirea avionului, au

ajuns să fie recepționate de mediul Garrett „cu întârziere”, deci după moartea lui. Asemenea întârzieri, mai ales transmițeri din eter, respectiv spațiul aerian înalt, se petrec des. Sînt gînduri rătăcite la distanțe mari. Unele lucruri ar confirma această ipoteză. Știm că mesajul lui Irvin n-a fost adresat nici uneia din persoanele prezente la ședință ci unei Dora, Dorothea, Gladys, pe care nu o cunoștea nici unul dintre noi. Uveni fusese rugat special „să scuze deranjul”. Alte indicații duc la concluzia că lui i s-a părut atît de urgentă știrea, ca un strigăt SOS și a dat această relatare inconștient, între viață și moarte, sperînd încă la o salvare în ultimele momente.

În cazul următor, și cu aceasta revin la activitatea lui Conan Doyle, aici și dincolo, a jucat deasemenea un rol eterul. Întîmplarea a decurs astfel: La sfîrșitul anilor '20 ziaristul Goldstrom, în timpul unui interviu luat lui Conan Doyle, l-a întrebat dacă el crede că telepatia funcționează și între oameni care zboară cu avionul la înălțimi de cîteva mii de metri și parteneri de pe pămînt. Ce influență are, după părerea Dvs. atmosfera viteza și înălțimea unui avion și faptul că e închis ermetic? A vrut să știe acesta. Răspunsul septuagenarului a fost tipic pentru el: „Hai pur și simplu să probăm” Conan Doyle n-a mai apucat această probă. La scurt timp după aceea a murit. Și, nemaifiind el, ideea a rămas pentru moment nerealizată. Abia după 12 ani Goldstrom, care între timp a ajuns unul dintre cei mai cunoscuți reporteri pentru cazurile de călătorii aeriene, a reluat propunerea lui Sir Arthur. A venit într-o zi

la mine și m-a întrebat, cam în secret, dacă n-aș fi dispus să iau parte la un experiment de parapsihologie, în condiții neobișnuite. Condițiile, i-am răspuns eu precaut, sînt neobișnuite fiecărui experiment. El îmi divulgă planul; vroia să închirieze un avion, să încarce în el 6 pînă la 8 persoane interesate de fenomenele telepatice și capabile să facă observații obiective și pe lîngă aceasta și aici era punctul care voia să ajungă, „care să fie potrivit în mod deosebit acestui scop. Și astfel vom zbura peste orașe și vom auzi dacă mediul poate să prindă voci din univers”. După ce am acceptat să particip, Goldstrom m-a rugat să-l ajut să găsească un mediu care să îndeplinească condițiile neobișnuite de care vorbea el. Prima condiție era să nu-i fie teamă de avion, foarte răspîndită pe vremea aceea. A doua, trebuia să fie un mediu care, în timp ce era în transă, să redea vocea naturală a partenerilor de discuție. Și a treia — aceasta fiind ideea favorită a lui Goldstrom — să redea vocile celor de dincolo. Era cam mult ceea ce dorea el dintr-o dată, dar, după ce am stat puțin pe gînduri, mi-am adus aminte de numele unui mediu care nu lucra cu un spirit de control, deci nu avea un partener dincolo, ci vorbea cu vocea pe care cel de dincolo o avusese în viață. Nu știu cum se poate explica acest lucru. Era vorba de d-ra Tafe, și ea a fost de acord.

Problema următoare era să stabilim lista pasagerilor. Era necesar să fie personalități prestigioase și cunoscute care acționau pe cît de critic pe atît de sincer. Am invitat deci pe: Dr. H. Webster, de la Clinica de nas, gît și urechi din Manhattan, un co-

rifeu în specialitatea sa, pe d-na Rita Olcott, văduva tenorului irlandez Chauncey Olcott de la Opera Metropolitan, care se ocupa serios de parapsihologie, pe d-l Everett Britz, un prieten al partidului și consilier la „La Guardia” din New York, pe Jacob Padawer, un reporter fără prejudecăți, care nu ținea neapărat să relateze lucruri senzaționale ci adevărul și, în sfârșit, pe prințesa Rospigliossi, o prietenă apropiată a lui Conan Doyle și a familiei lui. Ultima parte a pregătirilor organizatorice, s-a dovedit a fi cea mai grea. Mult timp n-am găsit un pilot dispus să plece cu un grup căutător de spirite și care, acolo sus, să vorbească cu morții. Dar în sfârșit, unul a îndrăznit și am închiriat un avion transcontinental pentru un zbor de 60 minute. Nu era nevoie să transformăm avionul într-o sală de ședințe. D-na Tafe ne-a cerut numai să acoperim ferestrele, așa că Goldstrom a lipit un carton pe ochiurile de geam. Aproape toate mediile lucrează mai cu plăcere în semiîntuneric, decît în lumina de zi, nici eu nu știu de ce. Făcînd abstracție de faptul că orice om se concentrează mai bine cînd lumina este mai scăzută, se știe că percepțiile extrasenzoriale sînt mai clare într-o cameră întunecată. Probabil există o legătură și cu faptul că după căderea întunericului și transmisiile radio sînt mai clare. În ori ce caz, dorința de întuneric la mediile serioase nu are de-a face cu mistificări sau teatralizări, așa cum pretind scepticii naivi.

Ne-am fixat pe locurile noastre ca și cînd ar fi fost vorba despre un zbor ca oricare altul. D-ra Tafe stătea între Dr. Webster și Dl. Golstrom care

În tot timpul ședinței nu și-a luat ochii de pe ea și i-a ținut mâinile strânse. Orice fel de manipulații erau excluse. Nimeni nu putuse să se urce în avion înainte. Majoritatea participanților se cunoscuseră abia la aeroport. Ne-am ridicat la o înălțime de cca 2 400 m. Din cauza vibrațiilor motoarelor s-au desprins cartoanele de la geamuri, dar lumina de semnalizare a indicatoarelor de poziție nu părea s-o enerveze pe d-ra Tafe. În câteva minute a fost în transă și deodată am auzit o voce care venea din gura ei și totuși, în același timp, părea a pluti peste gălăgia motoarelor. Fără nici o îndoială era vocea lui Conan Doyle. Toți cei care l-au cunoscut personal și-au dat seama că nu se pot înșela. Doyle i-a spus lui Goldstrom că își aduce exact aminte că i-a propus să facă probe de telepatie în avion. Între timp, toți știau despre aceasta. Apoi el i-a comunicat prințesei amănunte confidențiale pe care numai ea putea să le știe, nu și vreunul din noi. Tipic Doyle, și-a zis desigur fiecare din cei ce l-au cunoscut, știind din proprie experiență că nu avea obiceiul să ascundă ceva. Ne-a mai amintit fiecăruia dintre noi de întâmplări la care nu prea gîndeam cu plăcere. După puțin timp vocea lui a fost acoperită de altele. Era evident că d-ra Tafe putea să reproducă mai multe voci deodată; cum o fi posibil oare? Multe nu s-au înțeles din cauza motoarelor. Foarte clară a fost pentru un moment vocea fiului dr. Webster, care murise de zîtva timp, la Viena. După aceea s-a anunțat Floyd Benett, pionierul aviației, care în 1926 efectuase primul zbor peste Polul Nord și care apoi, după doi ani, în acțiunea de salvare a

aviatorilor Köhl și Fitzmaurice, au aterizat forțat în timpul zborului peste Greenly Island, din care cauză, s-a îmbolnăvit grav și a murit. Goldstrom și încă unul din participanți, nu au putut identifica, fără dubiu, vocea lui. El a zis : „Zburați exact peste aerodromul căruia i s-a dat numele meu” Goldstrom i-a răspuns : „E imposibil” Noi îi dădusem dispoziție pilotului să zboare în lungul coastei New Iorkey, apoi spre vest și după o buclă mare să se întoarcă la aeroport. Cel mai aproape de cabina pilotului a deschis ușa și l-a întrebat unde ne aflam în momentul acela. Acesta a răspuns : „Exact deasupra aeroportului Floyd-Bennett. Goldstrom neîncrezător : „Regret dar aceasta nu este ruta noastră !” La care pilotul spuse : „Regret, dar din cauza condițiilor proaste de vizibilitate, a trebuit să schimb ruta”.

Amestecul de voci care acoperiseră vocea lui Doyle, se întrerupse în momentul când pilotul schimbă direcția și urcase mai sus. La o înălțime mai mare vocile deveniseră din nou clare și perceptibile. S-au prezentat persoane care muriseră în Anglia, Austria și în diverse părți ale Americii. Toți vorbeau cu vocea lor, după cum confirmau cei care i-au cunoscut și cărora li se adresau. În unele cazuri erau cunoștințe uitate de mult și dura puțin pînă ce participantul își amintea de persoana respectivă. Lucrul acesta fiind important trebuie menționat, deoarece în felul acesta se infirmă ipoteza animistică de a explica că mediul nu face altceva decît să recepționeze gândurile participantului la ședință, reproducîndu-le pe căile cunoscute ale telepatiei și anume spiritul

cu care acesta dorea să ia legătura ce anume l-a legat în mod deosebit de el. Chiar și în această eventualitate tot nu s-ar putea explica reproducerea originală a vocilor.

Ajunși din nou deasupra orașului New York, d-ra Tafe s-a trezit. Pentru cei șapte cercetători cu experiență s-a încheiat cea mai spectaculoasă ședință din viața lor și în același timp și cea mai impresionantă. Am coborât primul din avion și aflându-mă din nou pe pământ solid, am privit fețele celorlalți pasageri care coborau în urma mea; toți aveau imprimat pe față o expresie ciudat de absentă. Era oare de mirare? Dintr-o asemenea întâmplare nu se întoarce nimeni neschimbat.

LUCRURI NEMAIPOMENIT DE LIPSITE DE IMPORTANTĂ

MULȚI DINTRE CEI ce se ocupă cu critica, pretind că mesaje transmise prin medii de dincolo nu au nici o importanță în ce privește conținutul lor. Aceștia își pun întrebarea, de ce morții își pierd momente prețioase cu cei de aici, în ședințele de spiritism, cu palavre și fleacuri de familie? De ce simțem copleșiți atât de des cu vești particulare, în general neinteresante, în timp ce întrebările importante rămân fără răspuns? Asemenea ocazii rare n-ar putea fi folosite pentru rezolvarea problemelor de adâncă importanță?

Dacă după moarte ne așteaptă într-adevăr o altă lume, nu ar fi mai necesar să aflăm cum e acolo? De ce nu ni se descrie viața de dincolo prin cuvinte clare? Această nemulțumire în legătură cu conținutul știrilor de dincolo este de înțeles și a preocupat capetele cele mai de seamă ale cercetătorilor psihologi, care au căutat explicații pentru nivelul acestor comunicări.

În legătură cu această întrebare, o demonstrație clară a fost făcută la începutul secolului nostru de către un profesor renumit de la Universitatea Columbia. James H Hyslop, descrisă de unul din elevii săi, Louis Anspacher, devenit un dramaturg cunoscut. Hyslop a pus să se instaleze o linie de telegraf, care lega două clădiri îndepărtate una de alta din incinta universității, și la fiecare capăt a așezat câte un telegrafist priceput. Chiar el a rămas la un capăt, în timp ce la celălalt, s-a înșirat un grup de studenți. Unul din aceștia era Anspacher. Scopul experimentului era acela de a stabili cine a transmis știrea. Indiferent de felul știrilor, Hyslop trebuia să spună cu precizie cine transmite, deoarece numai un anumit student putea fi transmitătorul acelei știri.

— Când am venit eu la rând, povestește Anspacher am menționat faptul remarcabil, că Royse, un adept al lui Hegel, William James un pragmatician din Münsterberg, un materialist, sînt în același timp profesori la facultatea de filozofie de la Harvard. După aceea am vorbit de Henri Bergson și de poziția pe care o ocupă intuiționaliștii în filozofia modernă... Totul a fost în zadar căci Hyslop nu a putut să-și dea seama cine e la celălalt cap al firului.

Atunci am comunicat următoarele : „Cînd eram împreună în tramvai, pe Bulevardul Amsterdam, am discutat despre Bergson. Taxatorul se distra de franțuzeasca noastră barbară. Am vrut amîndoi deodată să plătim, dar moneda mea a căzut jos. Pe cît de banală a fost această știre-Hyslop a știut imediat de la cine vine și a telegrafiat : „Anspacher”. Nici unul n-ar fi știut exact acest lucru, în ordinea exactă a celor petrecute. În felul acesta a putut să recunoască fără dublu cine a transmis știrea.

Multe din comunicările aparent fără rost, care se transmit între mine și Fletcher, servesc deasemenea pentru identificarea persoanei care transmite știrea. Fiecare mediu, care în timpul transei vine în contact cu necunoscuți, știe că lucrurile lipsite de importanță, servesc drept cheie de identificare a partenerului. Cine nu acordă atenție transmițitorilor așa zise banale, cine are o memorie slabă sau unilaterală și nu are grije să înregistreze detalii curente, nu se va descurca în legăturile prin mediu cu necunoscuți de dincolo sau de aici.

Dr. Morris Edmund Speare, docent în filozofie la Universitatea Jon Hop din Baltimore, a predat ani de zile la Harvard. A fost lector la Editura Oxford University Presse și a scris multe cărți. Soția sa Florence Lewis Speare care a murit în 1956, a fost o scriitoare de piese de teatru cunoscută. Dr. Speare a scris următorul comentariu asupra colaborării sale cu mine : „Am avut cu Dl. Arthur Ford șase ședințe, prima la 12 Martie 1966 și ultima la 13 martie 1968. Mesajele demne de încredere cu care Fletcher — spiritul de control — m-a copleșit

în timpul acestor ședințe, mi-au transformat viața. Știrile veneau mai ales de la soția mea, de la părinți, de la colegi, de la foștii mei profesori universitari ca de ex. William James. La aceste ședințe fiecare cuvânt a fost imprimat pe bandă de magnetofon. Cu toate că uneori treceau luni de zile pînă să găsească confirmarea unor mesaje, toate s-au dovedit a fi adevărate. Regret că, din lipsă de loc, nu pot să redau aici decît cîteva din multele comunicări. Exemplele sînt pur informative. Pasajele impregnate cu dovezi de simpatie, cu compătimiri și gingășie le-am exclus, fiind prea personale. Acestea sînt și prea puțin concludente pentru autenticitatea știrilor. Pentru ca în această relatare să pot concentra cît mai mult, am scurtat declarațiile originale ale lui Fletcher, dar restul relatărilor sînt redată exact așa cum le-a auzit el, de fapt cum le-a citit în gîndurile celor de dincolo.

1. Fletcher : Soția Dvs. spune : aici este cineva care te cunoaște. Se numește David Little. A fost administrator al colecțiilor teatrului Harvard. El e de părere că toate piesele mele, romanele ca și scrisorile de la G. B. Shaw, Lady Gregory, Yesta și alte mari personalități, ar trebui donate acestei colecții. El a fost directorul lui Adams House la Harvard. Îl cunoașteți ?

Speare : Nu, nu am auzit niciodată de el. Pe vremea mea nu a existat Adams House.

Comentariu : În momentul cînd a avut loc ședința, numai trei oameni, care eram în viață, știam că administratorul colecției teatrului Harvard mă rugase să donez cărțile și manuscrisele soției mele

Florence ; că se stabilise a se face o colecție memorială Florence Lewis Speare ; că la nouă zile după această sedință au fost transportate la Harvard ; că cei trei oameni în viață care știau acest lucru erau Jon Mason, Brown critic dramatic, prieten cu Florence, administratoarea și eu. Brown se gândise la aceasta și o pusese pe administratoare să-mi scrie. După ce pachetul recomandat a ajuns la Harvard, iar eu am primit o scrisoare de mulțumire de la administratoare, am chemat-o la telefon și am întrebat-o : „Cine a fost David Little și ce post a ocupat la Harvard ? A fost administratorul colecției teatrale ? Răspunsul ei : „N-a fost administrator, dar a fost de multe ori locțiitor. A murit înainte de a veni eu aici. El a fost apreciat de toți cei care l-au cunoscut și a lăsat o lucrare despre David Garrick care a apărut în presă la Harvard. A fost director la Adams House — un cămin clădit după perioada dv. la Harvard.

2. Fletcher : Soția dv. când era mai tânără, era numită și Flora, dar ca fată tânără a avut o poreclă și anume Jean. Știți aceasta ?

Spare : Nu, nu știu. Trebuie mai întâi să mă interesez dacă este așa.

Comentariu : Aceasta am aflat-o mai târziu. Am găsit scrisori din trecut din care am constatat că i se zicea și Jean.

3. Fletcher : Soția Dv. îmi arată fotografia unui colț din camera de zi a dv. În mijloc este masa și apoi o lampă cu abajur roșcat. În dreapta este fotoliul dv., iar în colț, în spatele lui, rafturile cu cărți. Acum un alt colț ; dv. stați pe fotoliu și dacă ridicați privirea aveți în față tabloul soției dv.

Comentariu : Este o descriere exactă a camerei mele de zi, a fotoliului și a rafturilor de cărți. Când mă întorc în fotoliu spre stînga, văd fotografia chipului ei frumos. E vorba de un portret înrămat, luminat deasupra lui de o lampă fluorescentă, pe care o ating numai cînd mă duc la culcare. Dl. Ford nu a văzut niciodată această cameră și nici nu i-a descris cineva acest colț de cameră. După moartea soției mele m-am mutat în locuința în care ne aflăm, mai mică, și care arată cu totul altfel decît cea în care am locuit împreună. Este evident că Florence vizitează deseori această locuință.

4. Fletcher : Soția dv. spune că e foarte fericită. „Tu scrii tot timpul. Niciodată nu te văd să nu scrii. Chiar și acum scrii și bine faci”.

Comentariu : încă o dovadă a faptului că Florence este prezentă în locuința mea ; o dovadă că știe ce fac acum și ceea ce am făcut de luni de zile. Lucrez la o carte care, cu ajutorul lui Dumnezeu, va fi o biografie a vieții ei și a mea. Dl. Ford a aflat acest lucru cînd i-am adus aceste notițe.

5. Fletcher : Aici este cineva cu numele de Will Cuppy. Dorește să vă mulțumească pentru că i-ați preluat lucrările și i le-ați publicat. Vă e recunoscător. Florence zice că ea nu l-a acceptat. Nu i-a fost antipatic, dar nu i s-a părut că are rost să-și piardă timpul cu el.

Comentariu : Cuppy, fost lector la New York Herald Tribune, a scris cu mine două cărți : „Marile povești misterioase ale lumii” și „Marile povești detectiv ale lumii”. Un om strălucitor și spiritual, dar din păcate un autor de care trebuia să tragi tot

timpul. Eu am avut o mare influență asupra lui. Aceasta însă era acum 40 ani. Uitasem cu totul și acum Florence mi-a amintit că ea a zis odată : „Nu merită să-ți pierzi timpul cu el. „Will Cuppy trebuie să fi murit de vreo 30 ani.

6. Fletcher : Florence zice că ați luat parte împreună la recepția unei comemorări a trei sute de ani ; arată anul 1936. Era la colegiul unde ne-am cunoscut. Acolo am stat de vorbă cu cineva care îți trimite salutări. E cam mic de înălțime, arată caraghios, poartă de obicei cizme cu nasturi și are un costum care îi atârnă mototolit, din serge bleu. Zice să-ți transmit că e unchiul Fritz. Poate că tu nu-i ziceai așa : se pare că tu l-ai respectat mai mult decât ceilalți studenți. Zice că adevăratul său nume este Frederick Robinson și îmi arată o carte cu titlul „Povești despre Canterbury”. Îți transmite următoarele : Ți-am cunoscut soția cu mult înainte de a te cunoaște pe tine. „În tinerețea sa era un alpinist pasionat. Îți mai spune : „Sînt convins că acum, cînd ți-ai regăsit interesul de a trăi și cînd ți-ai dat seama de adevărata însemnătate a existenței, vei trăi probabil tot att de mult ca și mine”.

Comentariu : În 1936 am participat la comemorarea a trei sute de ani de la înființarea universității Harvard. Aceasta a fost fondată în 1636. La Harvard am urmat trei cursuri ale profesorului Robinson. Îmi aduc vag aminte că soția mea mi-a povestit că îl cunoscuse mai de mult pe profesorul Robinson. Pentru a-i verifica celelalte indicații am luat legătura cu singurul său nepot în viață care era la Cambridge Massachusetts. El mi-a scris că unchiul

său era numit de rude și cunoscut „unchiul Fritz”, că mulți ani a fost membru al clubului, Appalachiam, iar în tinerețe a fost alpinist. El a murit la 95 ani, iar la bătrânețe folosea buzunarele pentru acte și pentru toate hîrțile personale. Deasemenea că purta cizme înalte cu nasturi.

Celor care citesc însemnările Dr-ului Speare de plăcere sau din curiozitate, nu le pot lua în nume de rău dacă vor considera mesajele citate drept lipsite de importanță. Pentru că într-adevăr pentru alții nu sînt interesante. Ele nu relatează lucruri esențiale de dincolo, nu curpind preziceri și nu ne amintesc de lucruri de seamă din trecut, dimpotrivă, sînt cu totul lipsite de importanță. Deci ce au vrut cei de dincolo de la dr. Speare, care desigur că era obișnuit să discute, cu aceleași persoane, lucruri mult mai importante pe timpul cînd acestea erau în viață? Răspunsul e simplu: am vrut ca prin indicarea unor detalii din trecut să-și dovedească identitatea. Ei n-au dorit altceva decît să fie crezuți, așa fel încît, în anumite condiții, să poată lua legătura cu cei de aici. Deasemenea au vrut să ajute mediului, ca prin oarecare amintiri să înlăture bănuiala că ar putea fi un joc abil al unor medii care pe ascuns și-a procurat date din viața participanților la ședințe și pe care le prezintă drept mesaje de dincolo. Cei morți cunosc bine problema încrederei — după cum o cunoaște orice om cu judecată de pe pămînt — și își dau neobosiți silința să dovedească autenticitatea comunicărilor și identităților. Dau aici un exemplu din care reiese că lipsa deme-

morie poate să deranjeze și să strice legătura făcută prin spiritul de control.

La începutul unei serii de ședințe pe care le-a ținut prof. Jerome Ellison de la Universitatea New Haven cu mine, s-a încheiat între el și Fletcher următorul dialog :

F : Aici este cineva care se interesează de dv. Se numește Burch.

E : Da ?

F : Se pare că vă cunoaște de când erați copil.

E : Am avut odată un profesor care se numea Burch. Era un om cumsecade.

F : Aici e ceva cu un iepure de casă, un iepuraș alb.

E : În copilărie am avut odată un iepure alb, dar nu avea nimic de a face cu dl. Burch.

F : Nu pot să spun decît că acest iepure alb are o legătură cu dv. și cu dr. Burch. Un iepuraș. Era cumva porecla d-lui Burch ?

E : În nici un caz. Era prea demn pentru o asemenea poreclă.

F : (deceționat) Atunci s-o lăsăm baltă.

După mai bine de o jumătate de an, după aceea, Ellison și-a vizitat mama și i-a povestit acest dialog. „Sigur că da ! Nu-ți aduci aminte ? a strigat mama lui, iepurașul alb ți l-a făcut cadou dl. Burch odată de Paște :

„Există două explicații posibile” mi-a spus Ellison. „Fie că dl. Burch a vrut să-mi dea un semn de recunoaștere, sau dv. ați încercat să scoateți din memoria sau din sub conștientul meu această poveste”

„Ipoteza cu dl. Burch mi se pare totuși mai verosimilă. În memoria mea am acumulat atât de multe, încît, de ce a trebuit ca dv. să apălați tocmai la povestea cu iepurele, de care abia îmi mai aduceam aminte. Ați apela la această istorioară uitată pentru că un al treilea, cel care mi-a făcut cadoul, a dispus să-mi vorbiți de el. Fără memoria de invidiat a mamei mele, nu am fi clarificat întreruperea legăturii cu Burch. În toată viața mea nu am avut decît acel iepuraș. Dl. Burch mi l-a dăruit. Afață de mine numai mama a știut de acest lucru, de care și-a adus aminte cînd i-am povestit de mesaj. Aceasta dovedește că nu cei de dincolo, ci aparatul nostru de memorizat este de vină dacă unele legături cu cei de dincolo nu reușesc. Dl. Burch, care a murit de mult, a fost totuși în stare să ia legătura cu mine”.

După această încercare nereușită, dl. Burch nu s-a mai anunțat, probabil s-a descurajat sau n-a mai simțit nevoia să vorbească cu cunoștințele de pe pămînt. Poate a urcat pe o treaptă mai înaltă a conștientului.

Că aceasta pare a fi un lucru normal, voi arăta la alt capitol. Unii de dincolo renunță imediat cînd celui de aici „nu-i cade fisa”; alții încearcă din nou, cu încăpăținare, să se facă înțeleși și reușesc. Așa de ex. fostul meu coleg Joe.

Revîn la prima mea legătură personală cu cineva de dincolo: Joe, cel care a studiat împreună cu mine, care era interesat de experiențe cu medii și care s-a îmbolnăvit grav de congestie pulmonară. După ce doctorul și-a dat seama că nu mai e nimic

„Ipoteza cu dl. Burch mi se pare totuși mai verosimilă. În memoria mea am acumulat atât de multe, încît, de ce a trebuit ca dv. să apelați tocmai la povestea cu iepurele, de care abia îmi mai aduceam aminte. Ați apelat la această istorioară uitată pentru că un al treilea, cel care mi-a făcut cadoul, a dispus să-mi vorbiți de el. Fără memoria de invidiat a mamei mele, nu am fi clarificat întreruperea legăturii cu Burch. În toată viața mea nu am avut decît acel iepuraș. Dl. Burch mi l-a dăruit. Afară de mine-numai mama a știut de acest lucru, de care și-a adus aminte cînd i-am povestit de mesaj. Aceasta dovedește că nu cei de dincolo, ci aparatul nostru de memorizat este de vină dacă unele legături cu cei de dincolo nu reușesc. Dl. Burch, care a murit de mult, a fost totuși în stare să ia legătura cu mine”.

După această încercare nereușită, dl. Burch nu s-a mai anunțat, probabil s-a descurajat sau n-a mai simțit nevoia să vorbească cu cunoștințele de pe pămînt. Poate a urcat pe o treaptă mai înaltă a conștientului.

Că aceasta pare a fi un lucru normal, voi arăta la alt capitol. Unii de dincolo renunță imediat cînd celui de aici „nu-i cade fisa”; alții încearcă din nou, cu încăpăținare, să se facă înțeleși și reușesc. Așa de ex. fostul meu coleg Joe.

Revîn la prima mea legătură personală cu cineva de dincolo: Joe, cel care a studiat împreună cu mine, care era interesat de experiențe cu medii și care s-a îmbolnăvit grav de congestie pulmonară. După ce doctorul și-a dat seama că nu mai e nimic

de făcut, Joe m-a chemat și cu ultimele puteri mi-a șoptit: „Dacă e posibil să se vină înapoi, am să-ți dau un semn”. Cîteva luni mai tîrziu am luat parte, în timpul vacanței, la o întîlnire a spiritiștilor din Michigan. O clarvăzătoare spuse că are o știre pentru mine. Mi-a descris pe cineva, se părea că e Joe, dar nu a reușit să-i spună numele. Mesajul nu era tocmai clar. Era ceva cu „dinamit”. Îmi era imposibil să fac vreo legătură între Joe și dinamit. După aceea nici nu mai m-am gîndit la toată întîmplarea. Aproximativ un an mai tîrziu mi s-a întîmplat, cu un alt mediu, același lucru, iar apoi după încă un an, un al treilea mediu mi-a vorbit de Joe. El pretindea că un anume Joe repetă tot timpul un cuvînt care se aude a fi „dinamit”, dar nu e chiar acest cuvînt. N-am înțeles „Prietenul dv.”, a spus mediul „vă roagă să silabisiți cuvîntul împreună cu el, silabă cu silabă”. În sfîrșit am înțeles imediat. Era parola secretă din grupul nostru de studenți pe care o spuneam silabă cu silabă, în timp ce ne strîngeam mîna. Parola se schimba în fiecare an. Cînd a murit Joe era „dinamus”.

Perseverența cu care Joe a încercat să intre în legătură cu mine și faptul că din cei cîțiva membri ai grupei, toți ceilalți erau în viață și nici unul nu se interesa de telepatie sau contacte cu cei de dincolo, m-a convins că Joe s-a ținut de cuvînt și mi-am dat un semn că dincolo continuă viața după moarte. Deci acestea sînt semnele caracteristice care conduc la identificarea atîtor mesaje de recunoaștere: o monedă care a căzut jos în tramvai, un mic cadeu din copilărie uitat de mult și un fel de hocus-pecus

ritual din timpul studenției a unui grup de tineri împrăștiați în toate colțurile lumii. Lucruri lipsite de importanță? Într-un anumit fel, da! Și totuși în fiecare caz s-a confirmat că aceste fleacuri, în afară de posibilitatea unei erori, nu pot veni decât de la o anumită ființă de dincolo.

După părerea mea aceasta nu e singurul motiv că la atâtea legături obținute prin medii, se discută numai asupra unor lucruri secundare. Aș dori să amintesc din nou că și cei de dincolo sînt oameni ca și cei de dincoace, cei ce iau parte la ședințe. De la natură există oameni superficiali care pun întrebări partenerilor de discuție de mai puțină importanță. În acest caz răspunsurile pe care le primesc sînt de aceeași natură. Tot așa și dincolo. Dna R. N. Conner, de la Cambridge Ohio, genealogistă remarcabilă, a putut profita de aceasta pentru lucrările ei științifice. Ea a relatat despre o ședință a noastră care a avut loc în 1967 la Cleveland și la care au fost prezenți o serie de martori: soțul ei, dl. dr și dna Naldo Mose și dl. Robert Royle. În timpul acestei ședințe, Fletcher ne-a transmis mesaje cu o cantitate de informații concrete, documentate.

„Cînd a avut loc ședința, „scrie dna Conner, aveam la mine materialul pentru o publicație asupra celei mai vechi familii de pioneri, din Guernsey County-Ohio. O serie de localități, în care această familie locuise în secolul XVII, nu erau de găsit. În timpul ședinței Fletcher ne-a făcut legătura cu ființele de dincolo care ne-au dat date exacte, unde au locuit, denumirile respective și cu descrierea re-

giunii. Cu ajutorul acestor indicații am putut găsi documente pe care le credeam dispărute și cu care am putut stabili urmele rudeniilor din trecut”.

La o altă ședință s-a prezentat prin Fletcher „soiul rău” al unei familii. Relatarea a fost făcută în primăvara anului 1955, de dna Frances N. Bolling. În afara ei se mai aflau încă alți șase participanți. Fletcher a întrebat : „Este prezentă cineva A. B. B. ? A. B. B nu era prezentă, dar eu o cunoșteam și i-am spus lui Fletcher acest lucru. Fratele ei L. vroia să-i trimită un mesaj. Mi-am notat ceea ce mi-a spus și a doua zi am dus mesajul acelei doamne A. B. B. Era clar că nu trebuia să fiu lipsit de tact. Am întrebat : „ați avut un frate care s-a numit L. ? A. B. B. a zîmbit mîndră și mi-a povestit despre fratele ei care a murit și a fost foarte talentat. A avut el de a face cu mobilele pe care dv. le-ați avut în casa lui ?” Da, într-adevăr avusese : și ea mi-a povestit niște amănunte. După aceea am întrebat-o : „Avea obiceiul să bea ?” Nu, a fost un om admirabil !” Deci n-a murit din cauza beției ?” A. B. B s-a uitat la mine speriată și dezorientată. Am continuat : „Nici nu și-a părăsit soția ca să plece cu alta ?” „Doamne, Dumnezeule, nu !” Eram încurcată și jenată. Toată întîmplarea mi-era penibilă, pentru că în definitiv, doamna era o persoană foarte respectabilă. După cîteva ezitări i-am povestit că Arthur Ford a ținut o ședință în orașul nostru și că fratele ei a cerut să i se transmită ceva. Ultima frază a lui a fost : „Cu toate că am plecat cu Helen în Mexic, niciodată nu am iubit-o cu adevărat. Întotdeauna mi-am iubit numai soția și vreau ca ea să știe acest

lucru !” Abia am terminat de vorbit că dna A. B. B. a și strigat triumfătoare : „Am știut eu că pe Helen n-a iubit-o !”. După ce în sfârșit, lucrurile s-au lămurit mi-a confirmat toate amănuntele : numai că fratele ei n-a murit din cauza alcoolismului ci de altceva. Când văduva lui a aflat de mesaj, m-a căutat pentru a auzi mesajul direct de la sursă. Iar despre cauza morții a recunoscut că soțul ei, în realitate, nu murise de boala care a fost trecută în certificatul de deces”.

Acest mesaj, prea personal, aproape jenant, ne conduce la un alt aspect al „lucrurilor lipsite de importanță”. Ședințele de spiritism sînt de regulă manifestări semi-publice. Participanții sînt oameni de diferite categorii, care doresc să ia legătura cu cei de dincolo, deasemeni de diferite categorii. Diferențele constau în proveniența socială, gradul de cultură, concepția despre lume, naționalitatea, posibilitățile de a-și aduce aminte, tactul, delicatetea, sănătatea și caracterul. Dacă ai invita la masă oameni atît de diferiți, ar însemna însumarea unui mare risc : n-ar avea ce să-și spună unii altora, mai ales la începutul întîlnirii. Dar există un mijloc foarte eficace, care pune în mișcare chiar și atmosfera cea mai greoaie dintr-o societate. Este vorba de un fel, de catalizator. Mă gîndesc la flecăreala cunoscută obișnuită, despre vreme, problema parcării automobilelor, problemele modei, etc. Cu siguranță acestea sînt mai puțin riscante, într-o asemenea societate, decît să vorbești despre echipele de fotbal, despre politică sau despre religie. Pentru că n-am vrea să dăm greș și să punem în pericol conversația și așa

greu obținută. Te ferești, deci, să atingi un subiect ne la locul lui.

Pentru a creia buna atmosferă sau a nu deranja buna primire necesară și acomodarea dificilă a pămîntenilor cu un conștient social subdezvoltat, cei de dincolo conduc temele spre ceea ce e mai important pentru ei. Ce este de fapt important? Anspacher a formulat răspunsul atât de bine, încît îl citez din nou pe el : „Nu trebuie să ne așteptăm ca în legăturile cu cei de dincolo să primim o descriere exactă a vieții viitoare. Trebuie să ne gîndim că vocabularul nostru, în general, este impregnat cu cele pămîntești și că este într-o anumită măsură, determinat de cele trei dimensiuni. Fiecare cuvînt pe care îl utilizăm este grevat de balastul pămîntesc. Cei de dincolo știu aceasta mult mai bine decît noi... El constată că vocabularul pămîntesc nu este suficient pentru a ni se descrie o lume pe care noi nu o cunoaștem și în care ei trăiesc abia de scurtă vreme. Ați cere dv. unui nou născut să țină o conferință despre probleme zilnice ale vieții? Probabil că noii sosiți, dincolo, nu pot zice mai mult decît : „Alo, sînt aici”.

Mulți dintre milioanele de telespectatori care au urmărit zborurile pe lună ale echipajelor Apollo au fost foarte deziluzionați de faptul că astronauții, pe drum și pe lună, vorbind în direct cu cei de la Houston, spuneau foarte multe lucruri banale, prea personale, glume căutate, mereu exclamații și salutări adresate celor de acasă, trimise din eter, în loc să facă descrieri amănunțite ale lumii cosmice și a lunii, sau să redea propria lor stare psihică. Într-adevăr, s-a dovedit că și notele lor scrise, date mai

tîrziu publicității, în mare parte nu spuneau nimic. Lumea era de părere că, pentru a comunica aceste lucruri, nu era necesar să fie trimiși în cosmos și totuși această sporovăială, aparent inutilă, era, judecînd din punct de vedere psihologic, necesară și inevitabilă. Mai întîi: conversația superficială, care pe mulți i-a plictisit, dădea oamenilor din navele cosmice conștiința și importanța vieții, iar pe lună, senzația că sînt totuși aici, lângă noi. Al doilea; cu cuvintele care pînă acum le foloseau numai la descrierea situației de pe pămîntul nostru, astronautii, dintr-o dată, trebuiau să redea situații extraterestre. Li se poate reproșa că, pentru a-și descrie impresiile, le lipseau de multe ori noțiunile? Nu cumva primii astronauti, cu toate exercițiile și pregătirile necesare unora care erau noi sosiți în univers aveau probleme asemănătoare celor abia sosiți dincolo, cu toate că și aceștia se pregătesc pentru moarte și veșnicie, cu mijloacele pe care le oferă religia? Și invers: n-ar trebui să avem înțelegere pentru cei de dincolo ce-și folosesc posibilitățile de legătură, întocmai astronautilor în spațiu, salutînd mai întîi pe cei rămași în viață și punînd diverse întrebări personale? Călătoriile spațiale ne-au dovedit că forțe psihice puternice se nasc din speranța unor legături intacte cu cei de pe pămînt, ei avînd șanse mult mai mari de întoarcere în viață, acasă? Dar cei de dincolo, care doresc cel puțin ajutorul unui mediu pentru a-și arăta acustic prezența?

Multe lucruri „supranaturale” ne ajută să avem puțină înțelegere pentru comportarea oamenilor în situații care nu pot fi stăpînite cu înțelegerea noastră

omenească, sănătoasă și normală. Cu siguranță că și zborurile spațiale vor contribui ca ceea ce pînă acum ni se părea neverosimil, în viitor să ni se pară posibil și verosimil.

Eu cred că un sens adînc are și faptul că cei de dincolo nu încearcă, la fel ca astronauții, să vorbească despre lucruri serioase și grave, din moment ce posibilitățile de transmitere nu sînt adecvate. Cîteodată circumstanțele sînt favorabile; atunci garantat, se transmit „descrieri exacte” ale vieții viitoare, așa cum le numește Anspecher.

Între timp, cei de dincolo, anunță în continuu omenirea, neobosiți, emoționant, despre incontestabila realitate a vieții de după moarte, dînd amănunte despre întîmplări personale, care să constituie dovada evidentă a identității celui care transmite mesajul și care de fapt nu spune altceva decît: „Eu sînt dincolo. Vă spun ca să știți, există o viață după moarte”.

Asemenea mesaje a transmis Fletcher și cu mine de nenumărate ori și în diferite feluri. O altă transmitere, mai convingătoare, strîns legată de lucrurile nemaipomenit de lipsite de importanță este ceea ce s-ar putea numi „percepție senzorială a personalității”. Jerom Ellison a numit-o astfel după o ședință cu mine, în care i se transmiseseră salutări de la un coleg de odinioară, redactorul George Grant. La scurt timp după ce Ellison s-a transferat de la ziarul la care a lucrat împreună cu Grant (Reader's Digest) acesta din urmă a murit de o infecție virală.

Ceea ce m-a impresionat extraordinar, scrie Ellison, și m-a făcut să-mi dau seama că mesajul e verosimil, nu a fost conținutul substanțial. Dar ceea ce nici Ford și nimeni altul n-ar fi putut imita fără să-l fi cunoscut foarte bine pe George (fiind în același timp și un actor de mare talent, și eu știam că nici Ford și nici Fletcher nu l-au cunoscut) era felul lui neschimbător de prietenos, aproape plin de dragoste, în care avea obiceiul să vorbească cu colegii săi. Și dacă ar fi fost totuși posibil să-i imiți tonul, nimeni n-ar fi putut să redea zgomotele tipice care caracteriza biroul nostru. Ar fi trebuit ca și să fi fost angajați acolo și știam că nu era cazul cuplului Ford-Fletcher. Nu ! Cel care mi-a vorbit mie împreună cu toate celelalte semne de recunoaștere (nu știu cum sînt posibile toate acestea) producînd acustic animația din biroul nostru, a fost fără nici un fel de îndoială, fostul meu colaborator George.

Cîteodată celor de dincolo le este greu să ne cîștige încrederea tocmai pentru că nu ne e cunoscut nimic din viața lor. În legătură cu aceasta, Dna Mary Southworth din West Lafayette-Indiana ne relatează următoarele asupra unei ședințe ținută cu Fletcher și cu mine în 1960.

„Mai întîi am vorbit prin Fletcher cu rude de ale mele”. Apoi Fletcher a spus : „Aici e Lark” Am răspuns : Lark ? nu cunosc nici un Lark”. Este Lark Horowitz, fost director la Institutul de fizică de la Purdue Lafayette-Indiana”. „Bine Fletcher, dar Lark Horowitz trăiește încă”.

Fletcher : „Este aici la noi și dorește să-i transmită ceva lui Big Robb prin Dv.” Pe cînd Lark trăia,

a discutat odată cu Big Robbie (C. H. Robertson, fost misionar în China, inventator și profesor de fizică la Purdue) despre Dumnezeu și despre viața de dincolo (el i-a spus că această viață există), dar Lark i-a răspuns că el nu crede acest lucru: era convins că pur și simplu mori. Dar Big Robbis i-a spus: „nu mori, trăiești mai departe, numai că treci printr-o ușă”. Lark nu l-a crezut.

— Să-i spuneți vă rog lui Robbie, că este exact cum a spus el. Trăiesc și predau aici și sînt foarte fericit. El a avut dreptate și să-i mai spuneți că este cu mult mai mareț decît își poate imagina el”.

Eram convinsă că profesorul Lark Horowitz mai trăiește încă. De aceea am telefonat profesorului Purr de la Purdue și l-am întrebat: „Lark Horowitz mai e la universitate?” „Nu, mi-a răspuns el”. a murit de vreo două luni”. Bătrînul Big Robbie era atunci foarte bolnav și a murit peste cîteva săptămîni. I-am putut duce vestea de la Lark Horowitz. S-a bucurat nespus și a trebuit să i-o repet de cîteva ori.

După cum arată protocolul următor, în dialog cu Fletcher, cei de dincolo se fac de multe ori recunoscuți prin amănunte din timpul morții, cunoscute numai de cel care a murit și de către cel rămas în viață.

„Am înțeles numele Scleming”.

„Da, aici”.

„A venit la mine o fată cu numele de Lucy. Se pare că a fost prietena dv. V-ați iubit, vă văd foarte strînși, unul lîngă altul. Ea a murit într-un accident în 13... februarie?”

„În 13 ianuarie”.

— Da, 13 ianuarie. A fost un accident de automobil. Si dvs. ați fost acolo”.

„Da”.

„Trebuie să vă transmit că vă auzea, dar nu putea să vă răspundă. Ați luat-o în brațe și i-ați zis: Eu sint Bill! Te rog răspunde-mi, spune-mi un cuvânt. N-a fost așa”?

„Fiecare cuvânt corespunde”.

„Trebuie să vă mai spun că ea vă așteaptă și e soția dv. chiar dacă nu v-ați putut căsători. Va fi din nou cu dv. imediat ce veți sosi aici. Ea e îngropată pe un mic dîmb.”

„Da. pe un dîmb în Myack”.

„Știți, era în New Jersey. În 22 martie i-ați pus flori pe mormînt. Sînteți aici pentru a lua legătura cu ea.

„Da”.

„Cînd ați venit înapoi, aproape ați părăsit carosabilul”.

„Da”.

„În acest moment i-ați spus numele și ați șoptit: Lucy, draga mea:.

Pentru un suflet simplu, emotiv, o asemenea legătură cu persoana iubită care a murit, este suficientă pentru ca cineva să fie convins de viața de după moarte și de posibilitatea de a sta de vorbă cu cel de dincolo. Cei care au o gîndire critică, prin funcția pe care o practică, care au obiceiul să creadă numai ceea ce cercetează ei personal, și care de regulă preferă să demaște o escrocherie decît să se convingă de veridicitatea unei probleme care ar

părea dubioasă (de ex. ziariștii ; desigur că nu vor fi câștigați „atît de simplu” de partea lor de către cei de dincolo).

Cazul Ruth Montgomery concretizează un scepticism pe care îl putea denumi „încăpăținare jurnalistică” :

„La scurt timp după ce am scris o serie de articole în care demascam mediile, sosirea lui Arthur Ford la Washington mî-a provocat curiozitatea și m-am anunțat la el pentru o vizită. De la început i-am descris poziția mea cu acea serie de articole. Dacă ar fi avut ceva de ascuns, ar fi fost indicat din partea lui să mă dea imediat pe ușă afară. În loc de aceasta Ford m-a întrebat dacă n-aș fi dispusă să primesc un mesaj de dincolo prin Fletcher”.

Unul din domnii pe care mi i-a prezentat Fletcher, vorbea neîntrerupt și supărat de revoltele din Africa în localitatea în care a trăit el acum cîțiva ani”, a relatat spiritul de control. „Se numește Ed..., nu, Fred, Fred Benett. Pare că a fost unchiul cuiva. Cred că a fost preot în Africa”. Fletcher s-a întrerupt numai puțin apoi a adăugat : „Zice că nu v-a cunoscut personal, dar să-l întrebați pe soțul dv. Cînd Bob s-a întors de la birou, l-a întrebat dacă a auzit de un oarecare Fred Benett”, „o mătușe de a mea a fost căsătorită cu Fred Benett” mi-a răspuns el : „a murit cînd eu eram încă copil. Dar ce s-a întîmplat, ai auzit ceva despre el” ? Pentru moment nu i-am răspuns și l-am întrebat dacă știe cu ce se ocupa Fred Benett. Răspunsul nu-l voi uita niciodată. „A fost misionar în Congo. De ce” ? Fletcher mi-a zis în continuare : „Numele următor trebuie să-l

ARTHUR FORD

spun fonetic pentru că noi aici nu întrebuițăm cuvinte. Omul se numește Ida-nu, Ina-nu, dar ceva foarte asemănător unui cuvânt cu trei litere și începe cu I. Arată foarte bine și seamănă cu dv... Trebuie să fie tatăl dv. I-am spus că tatăl meu se numea Ira". Fletcher a continuat : „Vă salută din toată inima. Zice că a fost foarte bolnav înainte de a veni la noi, după aceea, totul a mers foarte repede. El n-a știut că boala a fost atât de gravă. Nu-și amintește de felul cum a murit și nici aici n-a găsit pe nimeni, care să știe. Aici nu există moarte. Deodată ești liber și asta e tot. Spune că s-a bucurat de înmormintarea lui care a fost frumoasă și simplă, dar el n-a murit pentru totdeauna. El s-a eliberat de corpul său bolnav, numai. Să o salutați pe mama din toată inima. Este cineva la dv. cu numele de Bertie"? El repetă tot timpul „Bertie". Am răspuns că acesta este numele cu care își dezmiarda soția.

După aceea Fletcher mi-a comunicat acest mesaj : „Tatăl dv. spune : pentru tine există o singură temă importantă în lume. Trebuie să scrii că eu trăiesc și că noi ne găsim într-o lume în care totul evoluează în continuare. Dacă aici n-aș fi avut nici o treabă, n-aș fi putut fi fericit. „În continuare Fletcher a spus : „Un oarecare Clyde Wilman, care a avut de-a face cu școlile, vă transmite că cineva, care a trăit mai demult pe o stradă, sau într-un oraș, cu numele Lafayette, în apropiere de dv., a dispărut într-un mod misterios și acum e aici. S-a înecat. A fost funcționar, parcă avocat.

Nu cunoșteam nici un Wilman și, afară de un anumit domn Crater, n-a mai dispărut nici un avocat

și acela sigur nu era din Lafayette-Indiana, unde am locuit cînd eram copil. A doua zi am telefonat la Courier-Journal în Lafayette pentru a primi vreo informație. Abia am început să explic ce vreau, cînd redactorul George Leab îmi spuse: „Nu poate fi altul decît avocatul Lynn Parkison. Locuia în Lafayette, dar era avocat la US-Chicago, de unde a dispărut toamna trecută” Îmi mai spuse că atunci FBI-ul a făcut tot felul de cercetări care s-au extins în șapte state. Singurele urme, care s-au găsit pe plaja lacului Michigan în apropiere de Lake-Shore-Hotel, au fost pălăria și umbrela avocatului... Redactorul a răsfoit toate cărțile cu adrese și a constatat că avocatul Parkison, care a fost mai de mult rector la Universitate locuise acum douăzeci de ani, într-adevăr, numai cu cîteva case mai departe de locuința noastră, în West Lafayette. Nici redactorul și nici noi n-am bănuțit atunci că, peste cîteva săptămîni, se va găsi cadavrul avocatului în lacul Michigan (Ruth Montgomery A Search for the Truth, Newyork 1967).

Nu salutările și nici dorințele rudelor și cunoștințelor și nici măcar explicațiile tatălui ei asupra vieții active de după mōarte, ci semnele de recunoaștere, care nu pot fi schimbate, ale personajelor și detaliile situațiilor lor din viață, au convins-o pe Ruth Montgomery că există medii, spirite de control și legături cu cei de dincolo. De atunci ea a fost unul din cei mai activi și mai conștiinți și reporteri asupra fenomenelor paranormale. Cărțile ei apar în ediții mari și au fost traduse în multe limbi. Iată cîteva:

scrise de Ruth Montgomery asupra fenomenelor parapsihologice :

The psychic, New York, 1963

Ich ache die Zukunft. Die Vorsausllgen der Jeane Dixon, Hamburg, 1965 ;

A Search for the Truth, New York 1967

Here and Hereafter, New York, 1968

Dar, ceea ce au obținut cei de dincolo de la Ruth Montgomery, a fost, mai ales, dorința ei de a se legitima și de a ale obține încrederea. S-a dovedit întotdeauna că după ce s-a creat o relație de încredere, ne vin și mesaje de mai mare importanță, chiar de proporții extraordinare.

LUCRURI MAI PUȚIN LIPSITE DE IMPORTANȚĂ

O DATĂ, UN ZIARIST DIN CINCINATTI mi-a scris că va lua parte la una din ședințele mele, numai dacă i-l pot aduce pe Moise sau pe profetul Ieremia dar, în acest caz, el nu vrea să-și piardă timpul „cu palavre peste gard între vecini” așa cum ofer eu în general. I-am răspuns că Fletcher și cu mine ne-am da bucurosi silința să-i facem legătura cu Moise sau cu Ieremia, dacă el ne va promite că poate stabili că cei de dincolo, care se vor prezenta, vor fi cu adevărat cele două personalități din Vechiul Testament.

Omul din Cincinatti a fost cruțat de sarcina grea de a identifica cele două figuri biblice, deoarece aceștia nu s-au prezentat.

De ce marile spirite ale trecutului își fac atât de rar apariția ?

Răspunsul nu se poate da într-o frază : totuși nu e greu să înțelegem sau, cel puțin, nu le este greu celor care sînt în stare să înțeleagă. Să zicem că am fi luat legătura cu Ieremia. În ce limbă ar fi trebuit să ne înțelegem cu el ? Numai foarte puțini oameni din zilele noastre pot să deslușească dialectul ebraic al profeților. Chiar și limba uzuală greacă sau latină a anticilor dinainte de Cristos, cu greu cineva din timpurile noastre ar înțelege-o.

Trebuie să deducem de aici că personalitățile din epocile trecute nici nu încearcă să ia legătura cu noi ? Eu cred că nu !

Paul Tillich, unul din teologii cei mai de seamă ai secolului nostru, a luat odată parte la o slujbă religioasă la Asociația pentru vindecări spirituale. Deodată prof. Tillich a spus : „Simt prezența Sfîntului F. de Assisi”. Pentru a convinge pe un cercetător științific, bineînțeles că nu ajunge „să simți prezența”, chiar și atunci cînd cel care o simte este un om atât de respectabil. Dacă totuși un om cu darurile spirituale ale lui Paul Tillich — cu cinstea lui inatacabilă, cu marea lui erudiție, poziția lui clară și cumpătată față de lucrurile spirituale —, simte prezența unuia de dincolo, acest lucru nu poate fi calificat drept „idee fixă”. Pe de altă parte, o asemenea apariție nu ar fi caracteristică Sfîntului Francisc ? Să judecăm puțin : cînd trăia încă aici, vorbea un

amestec de latină biblică, o latină a călugărilor și toscana, pe care nici unul din participanții la slujba religioasă nu ar fi înțeles-o. Sf. Francisc a fost atât de inteligent, avea atîta rațiune și finețe, încît, cu siguranță, n-ar fi venit să vorbească unor oameni pe care îi iubea și pe care vroia să-i ajute, într-o limbă care lor le era necunoscută. Paul Tillich a simțit numai prezența sfîntului, n-a zis că l-a auzit vorbind.

Un alt factor în această dispută este efectul negativ pe care îl produce cîteodată influența timpului, care evoluează neîncetat. Să luăm cazul lui Napoleon (care vorbea franțuzește) și care apare deseori în ședințele spiritiste — îndoielnice — vorbind o amestecătură de engleză pe care, fără îndoială, n-a vorbit-o în existența sa pămîntească. Să presupunem că Napoleon (după ce a avut timp o sută de ani să mediteze asupra greșelilor făcute, în năzuința sa neînfrînată după putere și și-a strîns și experiența în domenii necunoscute lui pe pămînt) a devenit un adept al păcii. Dacă el ar vrea să transmită un mesaj important omenirii, și-ar folosi oare numele lui, care îl prezintă totuși ca pe un uzurpator patologic? N-ar fi luat atunci mediul drept un șarlatan, constatîndu-se o asemenea schimbare a caracterului lui Napoleon? Sau să-l luăm pe Columb : i-am acorda crezare dacă ne-ar prezenta modelele de modernizare a traficului maritim? L-am crede pe unul de dincolo care s-ar prezenta drept Copernic, sau Galilei dacă ne-ar vorbi despre cele mai noi recunoașteri ale astronomiei în terminologia utilizată în era atomului? Dacă nu sunt aceste cauze, pe care le-am amintit

amestec de latină biblică, o latină a călugărilor și toscana, pe care nici unul din participanții la slujba religioasă nu ar fi înțeles-o. Sf. Francisc a fost atât de inteligent, avea atîta rațiune și finețe, încît, cu siguranță, n-ar fi venit să vorbească unor oameni pe care îi iubea și pe care vroia să-i ajute, într-o limbă care lor le era necunoscută. Paul Tillich a simțit numai prezența sfîntului, n-a zis că l-a auzit vorbind.

Un alt factor în această dispută este efectul negativ pe care îl produce cîteodată influența timpului, care evoluează neîncetat. Să luăm cazul lui Napoleon (care vorbea franțuzește) și care apare deseori în ședințele spiritiste — îndoielnice — vorbind o amestecătură de engleză pe care, fără îndoială, n-a vorbit-o în existența sa pămîntească. Să presupunem că Napoleon (după ce a avut timp o sută de ani să mediteze asupra greșelilor făcute, în năzuința sa neînfrînată după putere și și-a strîns și experiența în domenii necunoscute lui pe pămînt) a devenit un adept al păcii. Dacă el ar vrea să transmită un mesaj important omenirii, și-ar folosi oare numele lui, care îl prezintă totuși ca pe un uzurpator patologic? N-ar fi luat atunci mediul drept un șarlatan, constatîndu-se o asemenea schimbare a caracterului lui Napoleon? Sau să-l luăm pe Columb : i-am acorda crezare dacă ne-ar prezenta modelele de modernizare a traficului maritim? L-am crede pe unul de dincolo care s-ar prezenta drept Copernic, sau Galilei dacă ne-ar vorbi despre cele mai noi recunoașteri ale astronomiei în terminologia utilizată în era atomului? Dacă nu sunt aceste cauze, pe care le-am amintit

aici, care altele ar putea fi, întrucît legăturile cărora le putem da crezare cu personalități renumite ale istoriei sînt rare? Și aceasta exceptînd experiențele mediului englez, dna Rosemary Brown, despre care se știe că de mulți ani receptează „muzica de dincolo” de la marii compozitori din secolele trecute (amănunte la sfîrșitul capitolului).

Cea mai plauzibilă cauză ar putea să fie în legătură cu structura sferelor de dincolo, pe care ne-a descris-o Frederic Myers, cărora le-am rezervat capitole separate.

O serie de mesaje concludente mi-au fost transmise de spirite care au preferat să rămână anonime și care s-au prezentat sub diferite pseudonime: Imperator, Rex, Cel nevăzut, sau simplu, Intermediar. Avem toate motivele să credem că, unii din aceștia, au fost în viața pămîntească personalități de seamă. Dacă la o ședință spiritistă se întîlnesc participanți inteligenți, sinceri, un mediu capabil și totodată o personalitate care în viața de aici a fost de o înaltă spiritualitate, care acum e dincolo, atunci aceasta, cîteodată, își spune complet numele pămîntesc, mai ales cînd e sigur că participanții de aici pot să înțeleagă just sau cînd e prezent vreun urmaș în viață, căruia vrea să-i transmită un mesaj personal. Totuși ce figură istorică își mai găsește o rudă pe pămînt care să participe la o ședință? Pe de altă parte, cel care a murit de zeci sau sute de ani, probabil că nici nu mai simte nevoia să ia legătura cu ultimul urmaș, care e un om străin, într-o epocă străină. Nu dăm uitării, încă pe pămînt fiind, multe legături de

prietenie de odinioară? Faci alte legături, sfera de interese este alta, trăiești în alt mediu.

Vreau să amintesc că oamenii rămân și acolo aceiași și că sînt împovărați, în continuare, de toate însușirile pozitive sau negative obișnuite.

Să presupunem că cititorul meu are acum 29 ani. Îl întreb : mai are aceleași idei, dorințe și interese ca la 12 ani? Desigur că nu ; a devenit matur și maturitatea l-a schimbat. Spiritul a evoluat spre o formă superioară. Sau, să presupunem, că s-a mutat în alt oraș. Veți judeca după 6 ani ca după 6 zile? Probabil că nu. Cînd ajungi să te cunoști mai bine, să-ți cunoști posibilitățile, poziția socială, etc. se schimbă și atitudinea ta față de persoana ta.

Să mai presupunem că am încărca într-un avion spre Chicago următorii oameni : o gospodină, o stenografă, un doctor, un negustor, un afacerist, un vagabond, un țăran, un profesor de filozofie, un acrobat și o cîntăreață de operă. Aceștia au misiunea să rămână două zile la Chicago și după aceea să descrie orașul în cca 2 000 cuvinte, fără să amintească numele orașului. Asemenea experimente au arătat că se pot obține descrieri atît de diferite încît ar fi greu de crezut că e vorba de același oraș.

Exact același lucru se petrece cînd, cei de dincolo, își dai silința să ne descrie lumea lor, în care vom trăi și noi odată. Toți ne dau vești despre același univers ; dar veștile celor cu cultură și educație sînt complet diferite de ale celor lipsiți de cultură. Profesorul nu va face aceiași descriere ca meseriașul sau cîntăreața de operă. Omul care abia ieri și-a părăsit corpul pămîntesc, nu va fi atît de plin de bucurie,

ca cel aflat de mulți ani în noile dimensiuni. Filozoful intrat într-o împărăție a spiritelor, de acolo, nu ne va da o descriere ca aceea pe care ar da-o, să zicem, vagabondul. Toate aceste deosebiri, dacă judecăm just, nu le putem numi contradictorii: sînt manifestări complet normale, rezultatul individualității omenești.

Ați încercat vreodată să descrieți munții, gheața și zăpada unui om care a trăit numai pe malul mării, la tropice? Asemenea limitări ale posibilității de înțelegere, pot să existe și între oameni care locuiesc și la o depărtare de numai 20 metri. Nu mă gîndesc aici la greutatea de terminologie între un om de specialitate și un laic, ci la posibilitatea de imaginație a unui cetățean oarecare cînd i se descrie o sedință spiritistă.

Prietenii de dincolo mi-au spus: „pămîntul ne apare nouă, de cînd trăim în partea cealaltă a universului, ca o grădiniță. Cum să vă descriem ceva, ce voi nici nu vă puteți imagina?”

Pentru fiecare dintre noi, o mare parte a vieții zilnice se compune din lucruri, pe care le recunoaștem ca reale, ca existente, dar nu le putem cuprinde, în totalitate, cu cele cinci simțuri ale noastre. Cîți dintre noi știu să-și explice, lor și altora, cum funcționează electricitatea, cum iau naștere razele și cum se produce televiziunea? Nici unul la mie din populație! Dar toți știu că există raze, electricitate, gravitație, etc. Putem să descriem unele însușiri caracteristice: totuși nu sîntem în stare să le înțelegem esența propriu zisă, cu toate că ele sînt indispensabile pentru existența noastră

fizică. Sau, să ne gândim la elementul irațional „adevăr”. Ce deosebire este între viața noastră zilnică dacă avem de-a face cu un adevăr nealterat sau cu un adevăr îndoielnic, care duce la răstălmăciri, și cea de dincolo? Desigur, în acest caz, nici una. Mulți din participanții la ședințele mele, cu persoane de diferite condiții sociale și culturale, ce s-au interesat despre întâmplările legate de moartea celor apropiați și-au sfârșit viața în mod necunoscut, cerînd acestora detalii, prin mediu colaboratorului meu Fletcher.

Îmi amintesc că unei doamne, cu ocazia unei ședințe care a avut loc în noiembrie 1967 și care deasemenea cuprindea astfel de elemente, Fletcher i-a spus că e născută în Rusia, că tatăl ei, care a fost cavalerist țarist, a căzut în luptele cu roșii, că mama ei s-a sinucis, că bunicii îi ziceau Babușca și că are cinci copii adoptivi. Totul a corespuns. Și acum, a continuat Fletcher, „mă veți crede că aceea care dorește să vă vorbească, e mama dvs”? Și bătrîna doamnă a relatat lucruri foarte importante despre „trecerea dincolo”:

„Nu sîntem trimiși nici în rai, nici în iad, ci simplu, trăim mai departe. Imediat ce mi-am părăsit corpul, n-am simțit nici teamă, nici mînie, nici ură, deoarece acestea sînt lucruri pămîntești care nu durează. M-a așteptat mama mea și Alexandru fratele meu care a fost omorît în timpul revoluției. M-au lăsat o vreme să dorm, dar nu prea mult. Apoi am început să exist într-un corp absolut liber. Dumnezeu să te binecuvînteze, sînt cu tine. Tu știi acum că toate aceste lucruri triste, cu corpul din carne și

sînge, vor fi lăsate, părăsite : creerul se îmbolnăvește, dar el e numai un instrument : emite și recepționează” :

Să ne întoarcem acum la oamenii cu un alt grad de cultură. După cum vom vedea, vom avea în fața noastră un alt aspect al vieții de după moarte. Cei care transmit mesajele următoare au fost oameni de știință și toți au murit cam cu 20—30 de ani înaintea acestei ședințe, care a avut loc în aprilie 1967.

Protocolul ședinței a fost întocmit de dna A. E. Sharp din Pennsylvania. Dna Sharp a identificat pe cei care au vorbit cu ajutorul ghidurilor biografice. Cred că este important să menționez — că acești parteneri de discuție au avut destul timp să se aclimatizeze și că interesele lor personale nu mai contau. Nu mai erau așa de preocupați de problemele familiei. Erau interesați mai mult de lucruri care servesc binelui general al omenirii. La ei nu mai contau realizările personale, munca în comun li se părea mai importantă. Urmează notițele dnei Sharp. Partenerii de discuție de dincolo :

Dr. Frederick Simonds Hammet, biochimist. A obținut doctoratul în filozofie și biochimie la Harvard; a lucrat apoi la Lakensu-Hospital Pennsylvania.

Dr. George Pheler, director al Institutului de Radiologie la facultatea de medicină a Universității din Pennsylvania.

Dr. Gugh I Evans, fost preot la biserica Westminster în Dayton-Ohio membru al conducerii federației bisericii presbiteriene.

Dr. William Frances Swann, fizician, fost doctor al Fundației de cercetări Bartol la Inst. Franklin în Swarthmore-Pennsylvania.

Extrase din referatul ședinței din aprilie 1967 :
 „De când sînt aici” zice dr. Phaler, am învățat lucruri noi, aici nu face nimic important o singură persoană. Cînd începe o lucrare mare, cînd trebuie rezolvată o problemă importantă, colaborează fiecare cu conștiința lui. Nici un om de știință nu lucrează singur. Baza lucrării sale o constituie cunoștințele pe care le-au acumulat ceilalți, datele adunate de alții ; pe acestea își construiește el lucrarea. În mod practic fiecare mesaj vine de la un grup. Cînd pe pămînt se naște o idee nouă, importantă, se știe că de obicei o recepționează mai mulți oameni în același timp ; așa e și aici. Iar dacă unul nu e interesat în acea problemă și nu știe cum să procedeze, cum s-o dezvolte, trebuie ca alții să aibă posibilitatea s-o facă”.

Aș dori să întrerup aici relatarea și să accentuez, că toată istoria invențiilor (aceasta o confirmă și actele Serv. de patente USA) ca și arta și știința, poate da exemple nenumărate de acest gen. Tot timpul vin noutățile în capul multor oameni, aproape în același timp. Unul din exemplele cele mai suges-
 tive, este în legătură cu teoria evoluției, a lui Darwin, pe care o tratează în cartea sa : Originea omului — 1871. Hudson Tuttle, fiul unui fermier din Ohio, născut în 1836, a urmat la școală, mai puțin de un an. Deja ca băiețandru s-a văzut că are aptitudini mediale și a simțit că cei de dincolo îl instruiesc în continuare : printre instructori erau Lamark și

învățatul german Alex von Humboldt. Instruit de ei a scris mai multe cărți de istorie, filozofie și teologie. Acestea au fost atât de extraordinare și atât de evoluante încât Darwin citează în „Originea Omului” în sprijinul teoriei sale o carte, pe care Tuttle o scrisese cu cinci ani înainte, sub îndrumarea celor de dincolo : The Origin and Antiquity of Physical Man — 1866. Darwin nici nu știa că autorul era „complet lipsit de cultură”, Notițele dnei Sharp :

Dr. Phaler : „Eu m-am dedicat cercetărilor cancerului și mi-am irosit viața pornind cu totul greșit. Dar când am venit aici, am fost luat imediat în grupa drului Hemmet, deoarece s-a știut că intenția mea a fost bună. Aici nu ești judecat după ceea ce ai făcut sau realizat, ci după intenția pe care ai avut-o”.

Dr. Evans : „Eu nu văd de ce nu poți fi în același timp un om de știință și religios. Cei mai mulți oameni de știință sunt credincioși și mulți se interesează de spiritism”.

Dr. Swan : „Mă numesc Swan Frank. Spune-le că m-am dedicat cercetărilor pure la Institutul Franklin. Prin lucrările mele am ajuns la o credință puternică dându-mi astfel seama că pot obține știința din izvoare noi... Când am înțeles forța spirituală, care pătrunde materia, am ajuns la realizări”.

Îmi pot imagina că unii dintre cititori, consideră asemenea mărturisiri lipsite de importanță. Acestora vreau să le adresez întrebarea : Cam ce ar dori ei să audă de la cei de dincolo ? Cumva că nu există „dincolo” ? Că nu sînt posibile aceste comunicări ? Ar trebui, cred ei, să încercăm să manipulăm concepțiile noi, la care au ajuns cei de dincolo ? Sau ar

trebui să relatăm numai acele mesaje care fac senzație? Și acum o altă întrebare: „Ce poate fi mai emoționant decât însăși dovada că există o viață dincolo cu care este posibil să se ia legătura, printr-un fel de telefon special”?

: Îmi este teamă că mai mulți oameni decât ne putem închipui suferă, fără să fie conștienți de aceasta, mai ales prin faptul că n-au avut parte de revelații ca cele descrise în această carte. Ceva asemănător cu oamenii care încă din copilărie, și apoi de-a lungul vieții lor, suferă pentru că au o anumită aversiune pentru o materie școlară pentru care nu sînt suficient dotați, sau li se pare că nu sînt. Aș dori să numesc acest defect, care dăinuie de-a lungul vieții și despre care nu putem spune că nu e periculos „coșmarul Houdini” (Va fi tratat pe larg în capitolul de mai jos).

**ROSEMARY BROWN. MUZICA DE DINCOLO
VIENA/HAMBURG 1971**

CU TOATE CĂ LEGĂTURILE dnei Brown cu personalități din secolele trecute contrazic experiențele lui Raymond Lodge, Frederic Myers, dar mai ales pe cele ale lui Arthur Ford, redăm aici părerile unor contemporani de seamă, care au luat parte la fenomene muzicale neobișnuite și le-au verificat.

Episcopul de Southwork, Marvyn Stookwood, scrie în profeția cărții „Muzică de dincolo”, următoarele :

Rosemary Brown locuiește de cealaltă parte a lui Tooting Bec Comon, cam la 15 minute de reședința episcopală. Cu toate că am venit în această parohie de 11 ani, am cunoscut-o abia în primăvara anului 1970 cu ocazia unei recepții a revistei *Psychic News*. Erau invitate cam o sută de persoane și unul din numerele programului era compus din bucăți muzicale oferite de Rosemary Brown. Realizările ei remarcabile au făcut publicul să o asculte cu atenție, au trezit un viu interes și au dat naștere la discuții animate. Eu cred, fără să am idei preconcepute, că nimeni din cei prezenți n-a putut să aibă îndoieli asupra integrității ei, fără să-și dea seama totuși cum se poate explica fenomenul Rosemary Brown. Ea este convinsă că se află în legătură cu Liszt și alți mari compozitori. Îi vede, vorbește cu ei și este transmițătoarea celor mai noi opere ale lor. Nu sînt în măsură să-mi dau seama asupra calităților tehnice ale muzicii, dar cei care o înțeleg mai mult decît mine spun că aceste compoziții sînt scrise în genul respectiv al compozitorului, cum s-ar spune „sună veritabil”. Dacă Dna Brown și-ar fi dedicat viața muzicii și ar fi și o pianistă virtuoasă, ar exista posibilitatea unei explicații. Dar nu e cazul. Dna Brown a crescut în mijlocul unei familii modeste și n-a avut nici bani, nici timp, pentru o cultură muzicală. În ultimii ani a trăit ca o gospodină vrednică și mamă în căminul ei din Balham. După cum spune Sir George Trevelyan, nu are nici un fel de pregătire muzicală, nici un talent înăscut și aproape nici un

fel de cultură, și nu a fost obișnuită să asculte muzică, nici pe discuri, nici la concerte și nici la radio. Fiind văduvă a trebuit să-și completeze veniturile lucrând cinci ore pe zi la cantina școlii. După părerea mea acest fenomen este extrasenzorial și se bazează pe aptitudinile ei mediale. Din păcate, acest cuvânt „mediu” are un înțeles fatal, mai exact nu înseamnă mai mult decât mediator, cineva care servește drept intermediar. În cazul d-nei Brown se pare că un grup de muzicieni, sub conducerea lui Liszt și Chopin, creează în continuare muzică pentru bucuria omenirii. Ei au ales-o pe Rosemary Brown ca mijlocitor. Desigur că această explicație va părea multora absurdă, aceluia care refuză să creadă într-o viață de după moarte, și vor recurge la vechile argumente „telepatie” și „intuiție”, fără să definească ce înțeleg ei prin aceasta. Dar explicația nu e absurdă pentru oamenii care socotesc moartea drept un eveniment nu prea însemnat în evoluția personalității. Deoarece mă interesez de mulți ani de cercetarea sufletului, consider presupunerea plauzibilă și anume că noi, oamenii, găsim dincolo de mormânt o viață cu alte dimensiuni și cu posibilități evaluate. Dacă este așa cum se presupune, acolo artiștii își dezvoltă în continuare talentele lor. De fapt ar fi nefirec ca cei care în această viață au aspirat spre culmi creatoare să nu aibă în cealaltă viață posibilitatea de a-și exercita în continuare cunoștințele lor. De ce Liszt și acest grup de compozitori au ales-o pe Rosemary Brown în loc de a alege o pianistă renumită sau o compozitoare, nu putem spune. Poate că aici se repetă metoda biblică de dezvăluire a adevărului prin cei

modești și prin cei smeriți. Eroii vechiului și noului Testament se distingeau prin cinste, nu prin origine sau prin bogății. Într-o epocă în care spiritul omului este limitat de materialismul mediului în care trăiește, iar biserica are dificultăți când amintește de o viață superioară, trăirile dnei Brown înseamnă pentru cei ce o înțeleg o provocare și un indiciu. Există o lume de dincolo și noi trebuie să știm că „ne trăim viața în umbra veșniciei”.

Sir George Traveyan. muzician (a scris și o istorie a muzicii) ne mărturisește :

„Am stat cu d-na Brown la pian și mi-a descris ce se întâmplă. „Chopin e aici” a spus ea. Această sedință nu avea nimic fantomatic. Chopin i-a transmis o bucată, pe care după ce a executat-o pasaj cu pasaj, direct la pian, în 20 minute a învățat-o pe dinafară. Muzicienii vor putea judeca ce înseamnă această realizare. Colaborarea dnei Brown cu compozitori din lumea cealaltă are loc în plină stare de conștiință : este ceva care n-a mai existat niciodată, unic. Toți cei care se interesează de muzică, de posibilitățile și întreținerea schimbului de gânduri cu forțe spirituale, trebuie să se preocupe cu seriozitate și fără prejudecăți de acest fenomen”.

Părerea D-nei dr. în muzică, Mary Firth :

„Am examinat auzul dnei Brown și execuția ei pianistică. Spre marea mea surprindere, am constatat că nu posedă nici aptitudinile muzicale de bază pe care le pretind oricărui student în muzică și cu atât mai mult unui student care compune”.

Părerea compozitorului Richard R. Bennet, ale cărui opere s-au jucat și pe scenele germane : „Mulți

muzicieni sînt în stare să improvizeze, dar nu pot să compună o asemenea muzică fără să exerseze mulți ani. Nici eu personal n-aș fi putut compune unele bucăți de Beethoven ca cele ale d-nei Brown". De altfel, de manifestările muzicale ale dnei Brown s-a interesat și cîntărețul Udo Jurgen.

Ziarul „Hor zu” relatează că în Ianuarie 1972, sub titlul „Noua mea bucată vine de dincolo” : „Dacă la sosirea pe aeroportul din Londra, Udo Jurgen ar fi spus adevărul, ar fi fost considerat drept un biet nebun sau s-ar fi crezut că face glume proaste. Pentru că cine ar fi crezut atunci cînd i s-ar fi pus întrebarea obișnuită : „Ce veți face aici, el ar fi răspuns că este așteptat de bătrînul maestru Frantz Schubert care ar fi trebuit să aibă 174 ani? Udo Jurgens a fost invitat la ceai la dna Rosemary Brown, un mediu cunoscut în toată lumea. Însoțit de echipa ZDF, sub conducerea regizorului Peter Behle, Udo a intrat într-una din căsuțele din cartierul londonez Balham la văduva Brown. Maestrul Schubert i-a comunicat doamnei, care are aproape 50 ani, că ar fi încîntat să compună un lied pentru un cîntăreț ca Udo Jurgens. Astfel toți cei din mica încăpere a casei năpădite de verdeață, așteptau cu nerăbdare ceea ce urma să vină de dincolo. Și a venit fără sunete de clopoței sau lumînări aprinse, fără vrăji, simplu și modest, așa ca și cum ar fi fost un lucru de la sine înțeles. Imediat s-a făcut legătura între cei de aici și cei de dincolo, prin dna Brown. Totuși, a depins de un fir de păr ca toată acțiunea „de a compune” să se ducă de rîpă, deoarece Schubert a cerut un traducător. El vorbește numai germana,

d-na Brown numai engleza. Ce să facă? Cei prezenți erau încurcați. Și s-ar fi ales praful dacă... Da! Dacă Frantz Liszt (mort în 1886) n-ar fi venit în ajutor imediat. Întrebat de Dna Brown el a fost de acord: putea să traducă. În orice caz reprezentarea a început punctual, așa cum le place celor din Anglia. În momentul când cei de la T.V. au fost gata, trebuia să fie și Schubert prezent. De văzut nu l-a văzut nimeni și nici nu l-a auzit. Și totuși a fost acolo, iar dna Brown s-a grăbit spre pianul pe care era fotografia maestrului. În timp ce camerele de luat vederi au invadat încăperea cu o climă subtropicală, Dna Brown și-a pus virtuoasă mâinile pe clape. Deci aceasta era muzica de dincolo.

„În întregime stilul lui Schubert” cum ne-a sigurat uimit Udo Jurgens. Mai întâi a murmurat apoi a cântat:

„Ușor cade zăpada iarna,
Sălbatec bate vântul
Pot florile să înflorească?
Poate veni primăvara?
Măine te vei trezi în ceruri...”

În momentul în care s-a stins ultimul acord, Udo Jurgens deasemenea s-a trezit. Abia întors pe pământul realității a fost întrebat: „A fost Schubert aici?” Răspunsul lui Brown: „Da, a fost aici, avea mâna pe umărul meu. Și pe al dv. domnule Jurgens, căci altfel legătura n-ar fi fost posibilă”.

Poate că n-ar fi trebuit să plecăm de la această întâlnire cu un zâmbet pe buze. Oamenii de știință britanici și TV-BBC, s-au ocupat în mod serios de dna Brown. „Ca mediu muzical trebuie luată în

serios" a zis Sir George Trevelyn, un muzician de frunte. Eu sînt convins de seriozitatea și loialitatea ei".

Dna Brown nu a avut parte niciodată de cultură muzicală, lucru verificat : a scris în ultimii șase ani 400 lucrări muzicale a unor compozitori care au murit, lucrări care au fost acceptate și verificate de muzicieni. Acum un an a apărut un disc de dimensiuni mari cu muzică de dincolo, compusă de compozitori care nu mai sînt în viață. Putem vorbi de șarlatanie? Cu greu. Psihologii atestă sănătatea ei spirituală care nu e atinsă nici pe departe de vreo boală. Deasemenea nu cade în tranșă cînd ia legătura cu cei de dincolo și nu are nevoie de nici un mijloc ajutător ocult (Gottfried Binder).

COȘMARUL HOUDINI ȘI CODUL HOUDINI

HARRY HOUDINI A FOST pseudonimul artistului venit din Ungaria pe numele adevărat Erich Weisa, cel care imediat după primul război mondial, și-a prezentat în turnee prin toată lumea, numerele sale senzaționale, care îi tăiau respirația. El trecea indiscutabil drept regele magiei și în USA nu era mai puțin popular decît idolii filmelor mute și decît președintele țării, căruia îi răpea de multe ori înțîietatea în publicitate. Acest Houdini era mai mult decît o stea renumită de varieteu. El realiza lucruri care nu mai fuseseră niciodată prezentate pînă

atunci și nici adepții cei mai cu experiență în magie, care credeau că cunosc toate trucurile, nu găseau explicații la scamatoriile sale înspăimântătoare. În primul rînd el se descătușa de orice legătură. Putea să se elibereze nu numai de cătușe masive de oțel puse la mîini și la picioare, în starea asta de nemișcare muta obiectele fără să se miște și de asemenea putea să treacă nevătămat prin pereți de cărămidă. Ca scamator făcea să dispară nu numai iepuri ci și elefanți. El dădea spectacole sub apă și, fără nici un fel de aparat subacvatic își reținea respirația mai mult decît oricare altul. Medici, criminaliști, profesioniști și afaceriști se aflau în fața unei enigme. Era evident că la el era vorba de lucruri cu adevărat magice. Houdini personal punea mare bază pe declarația că nu e în joc nimic ocult ci, că, toate minunile sale se bazează pe trucuri geniale, în parte nefalsificate, zicea el, întocmai trucurilor din „numerele” pe care le prezintă așa zisele medii în ședințele lor spiritiste.

De la o vreme Houdini a început să fie obsedat de ideea fixă că toate mediile și toți cei care fac spiritism, fără deosebire, sînt șarlatani și a pornit o adevărată campanie de distrugere a lor. Apărea din ce în ce mai rar în spectacolele sale, în schimb călătorea prin orașele unde știa că avea loc ședința de spiritism. pe care le deranja prin apariția sa. Scena se repeta de obicei la fel: după ce mediul transmitea primele comunicări ale celor de dincolo, Houdini se ridica declarînd că el poate imita și divulga trucul prin care mediul îi înșală pe cei prezenți cu legăturile telepatice. Cu mult rafinament

atrăgea atenția publicului asupra sa, executînd un program compus din tot felul de manipulații îndeminate, aparent supranaturale, pretinzînd că a demonstrat astfel că toate percepțiile extrasenzoriale sînt înșelătorii. Houdini devenise spaima celor care făceau spiritism în America. Pe vremea aceea, în USA, erau cam un milion de oameni care se ocupau de așa ceva. Se pare că era la modă să ai de-a face cu spiritele și desigur că numărul mediilor șarlatani, conștienți sau inconștienți, era mare. Dar în nici un caz, în acest domeniu, nu existau numai șarlatani și isterici. Unii oameni găseau paradoxal faptul că tocmai un magician, scăldat în toate apele, a jurat pieirea spiritiștilor. Mulți erau de părere că era mînat numai de dorința de a-și da importanță și de invidia concurenței. Unora le apărea drept un „curățitor al templului”, altora drept personificarea lui Satana. Numai puțini erau aceia care cunoșteau adevărata cauză care îl mîna pe Houdini. Această cauză era în legătură cu mama sa pe care o diviniza și care murise după 1920. Convinsă că există o continuare a vieții după moarte, ea i-a promis, în ultima clipă a vieții, să-i trimită un mesaj de dincolo, un anumit cuvînt, după care el să-și dea seama că ea este aceea care îi vorbește. Abia a îngropat-o pe mama sa. că Houdini a și început să treacă de la un mediu la altul, în speranța că unul dintre aceștia îi va transmite vestea așteptată. Dar se pare că nu i-a reușit. Din ce în ce mai dezamăgit și furios vedea nimicită credința mamei sale și a lui. Ideea că toate eforturile și realizările mediilor sînt ineptii, a devenit un coșmar pentru el și astfel a început să le combată,

cu toate mijloacele posibile tot ceea ce lui nu îi era accesibil : comunicările cu cei de dincolo și percepția extrasenzorială. Din Paul a devenit Saul ! După cum s-a adevărit mai târziu, tocmai comportarea lui îl împiedica să ia legătura cu cei de dincolo de viață. Presa, care la început a fost în unanimitate de partea lui și relata amănunțit toate acele așa zise demascări ale cîte unui șarlatan spiritist de către marele Houdini, i-a întors la un moment dat spatele fără să mai ia în serios pe zeosul orb Ceva mai rău nici că se putea întîmpla unei stele cu un astfel de renume. Tragedia era totuși că mama sa, după cît se pare, încerca încontinuu să ia legătura cu el. Dar Houdini devenise atît de înrăit, încît nu mai era în stare să accepte asemenea lucruri. Atunci s-a petrecut ceva penibil și dezolant : Houdini l-a vizitat în Atlantic City pe Sir Arthur Conan Doyle și pe soția acestuia care se găseau în marele lor turneu de conferințe prin USA. S-a convenit o ședință particulară cu d-na Joan Doyle ca mediu și într-adevăr s-a prezentat mama lui Houdini. La început a fost un mesaj vag, greu de înțeles, totuși fiul a fost pentru moment foarte impresionat. Dar, pentru că nu a fost transmis imediat cuvîntul convenit cu mama lui, Houdini a fost din nou copleșit de o aversiune patologică și i-a acuzat pe soții Doyle de înșelătorie.

Doyle care, după cum știm, era medic și psiholog, a pus diagnosticul coșmarului lui Houdini. Fără să-l poată ajuta, cunoscutul scriitor și medic l-a prezentat ca un grav caz clinic. Ultimul diagnostic asupra stării lui psihice a fost stabilit chiar de către unul din cei mai renumiți parapsihologi ai epocii,

printre care dr. L. R. Grandon, profesor la Inst medical Harvard. S-a făcut marea greșeală că Houdini să fie acceptat la cererea sa personală ca membru al unei comisii de examinare care să verifice aptitudinile mediale ale dnei Margery Crendon. Înaintea începerii ședinței de spiritism Houdini a declarat că totul e o înșelătorie și a extins această calomnie asupra tuturor oamenilor de știință prezenți, printre care și renumitul Cardner Murphy de la Universitatea din Columbia. S-a ajuns la un scandal cu explicații publice, care l-au declarat pe Houdini complet nedemn de încredere. Trebuie să mai adaog aici că eu personal nu l-am întâlnit niciodată pe Houdini. Din fericire n-a apărut la nici una din ședințele mele. Am redat aici antecedentele sale primite din alte surse. Experiențele mele personale urmează să le redau în continuare dar cu un Houdini de „dincolo”. În nici un caz nu vreau să pun la îndoială știința lui enormă de magician. Avînd în vedere ceea ce au tras colegii mei de pe urma lui, se înțelege că nu am fost prea încîntat, cînd, în 8 februarie 1928, la încheierea unei ședințe am aflat că mama lui Houdini s-a prezentat prin Fletcher și a transmis un mesaj clar pentru văduva fiului ei. Era cuvîntul FORGIVE — iartă.

Cu doi ani înainte Houdini murise și în nici un necrolog n-a lipsit anunțul că magicianul a lăsat ca un ultim testament dușmanilor lui de moarte — spiritiștii — încă o șansă. El a convenit ca soția sa, în măsura în care e posibil să ia legătura cu ea, de dincolo. Ca semn de recunoaștere vroia să-i transmită zece cuvinte, combinate în mod complicat. Aceste

cuvinte le utilizau des cei doi soți, într-o înțelegere secretă în timpul spectacolelor magicianului, deci le cunoșteau numai ei doi, și numai ei puteau să le descifreze.

Se înțelege că noi, mediile, am luat cunoștință cu toții de acest anunț cu un zîmbet obosit. Despre cei morți nu se vorbește de rău, dar majoritatea nu aveau chef să mai aibă de-a face cu el, nici măcar pe lumea cealaltă.

„Cazul Houdini” era închis pentru toți, dar nu și pentru mine, după cum se va vedea. Fără nici o părere am ascultat relatarea prietenului meu Francie Fast, care condusesese ședința respectivă și întocmise protocolul.

Fletcher: Aici este o doamnă în vîrstă pe care n-am mai văzut-o niciodată pînă acum. Vrea neapărat să spună ceva. Se recomandă ca fiind mama unui oarecare Erich Weiss — zis Houdini. Ea transmite următoarele: Fiul meu este aici, lîngă mine, și dorește să transmită soției un mesaj codificat compus din zece cuvinte numai de ea cunoscut, pentru a-i adeveri existența sa după moarte, ei și celorlalți. Magicianul trebuia să formuleze fiecare cuvînt al codului și să stabilească ordinea în care cuvintele aveau sens, adică să cifreze totul clar. Fletcher trebuia să se concentreze minute în șir, cu toate forțele lui pentru fiecare cuvînt, care pentru nimeni nu avea nici un sens, în afară de Houdini și numai după aceea ne putea transmite cuvîntul respectiv. Îi era însă continuu teamă că cel care întocmea protocolul să nu cumva să uite ceva pentru a da totul peste cap.

Primul cuvânt este ROSABELLE, a transmis literă cu literă Fletcher, după lungi ezitări și va încheia șirul celorlalte cuvinte. După 14 zile a venit al doilea cuvânt: RĂSPUNDE. Următoarele cuvinte n-au venit în ordinea textului. În ședința a treia Fletcher a zis: „Aici e o doamnă în vîrstă cu care am vorbit odată mai de mult. Mi-a făcut cunoscut cuvîntul PRIVEȘTE. Este al șaselea cuvînt din cod”. Cei prezenți și-au dat seama că era vorba de mama lui Houdini. La altă ședință, după ce deja cunoaștem cuvintele: Rosabelle, răspunde, privește, roagă, spune, Houdini a început deodată să redea aceleași cuvinte, și altele noi, în franțuzește, ca și cum ar fi vrut în felul acesta să-i ușureze transmiterea lui Fletcher care avea franceza ca limba maternă. În realitate n-a făcut decît să-l încurce. Ca o consolare pentru Fletcher și pentru oboseala mea, am aflat la ultima ședință din această serie că lui Houdini i-au trebuit trei luni pentru reconstituirea codului și, fără ajutorul mamei lui, nici n-ar fi reușit.

Fletcher spune: „Omul nostru de aici zice că ultimul cuvînt e din nou SPUNE. Acum trebuie să fie în total zece cuvinte. Vă rog să mi le citiți încă odată”. Cel care întocmea protocolul a repetat tare și clar toate cele zece cuvinte.

„Rosabelle, răspunde, spune, te rog, răspunde, privește, spune, răspunde, răspunde, spune”.

Houdini a confirmat prin Fletcher că acestea corespund, iar ordinea lor deasemenea. A fost o treabă grea pentru noi toți, a zis el „Dar acum a trecut totul. Am să-i explic lui Fletcher ce trebuie să se întîmple mai departe, cu textul”.

După un timp Fletcher s-a anunțat din nou și ne-a rugat să-i spunem exact cât e ceasul. Era ora 21 și 23 minute. Ora și următoarele trebuiau consemnate în protocol, dar nu stenografiate, ci scrise. Houdini dorea ca mie, fiind în transă, să mi se ia pulsul, care deasemenea a fost consemnat în protocol, 63 pulsații pe minut. După aceea să se noteze numele tuturor celor prezenți pentru a iscăli un anumit mesaj către d-na Beatrice Houdini.

Textual Houdini spuse :

„Să dați acest text soției mele. Ea trebuie să descifreze textul codului după sistemul pe care îl cunoaște numai ea și cu mine și despre care am discutat tot timpul înainte de a ne lua rămas bun. După ce va realiza sensul mesajului, să-l facă cunoscut publicității. Aceasta va da naștere unei adevărate furtuni. Va fi învinuită de înșelătorie și se va încerca să i se facă greutăți, dar să nu-i fie teamă. Știu că e perseverentă și va respecta pactul pe care l-am încheiat înainte de moartea mea. Sînt convins că va fi fericită să audă de mine, pentru că noi, niciodată, n-am crezut că aceasta va fi posibil. Și vă rog să-i spuneți că, după descifrarea mesajului, să stabilească o zi, de preferință cât mai repede cînd să participe chiar ea la ședință. Atunci va trebui să-mi răspundă la cîteva întrebări ca să-mi dau seama că m-a înțeles. Atunci am să-i dau dezlegarea codului și am să-i transmit mesajul propriu zis pe care doresc să i-l dau. Acum nu mai am nimic de spus. Nu e de mirare că toți cei care au auzit cele de mai sus erau dați peste cap. Mai complicat nici că se putea. Dar ce era să facem decît să urmăm întocmai

instrucțiunile lui Houdini? În ziua următoare dl. Fast și dl. John W. Straford, de la Scientific America, s-au dus la Payson Avenue 67 la dna Houdini pe care nu o cunoșteau. Ea a citit protocolul și textul codului cu atenție și apoi s-a uitat foarte emoționată la cei doi domni. „Totul e în ordine” a zis ea și, după ce a stat puțin pe gânduri, a întrebat zîmbind: „A zis el Rosabelle?” Nu mai avea răbdare să aștepte mult, pînă să stea de vorbă cu soțul ei și îi rugă pe cei doi vizitatori ca, a doua zi, să vină cu dl. Ford și cîțiva oaspeți, ca martori, la ea. La ședința din locuința dnei Houdini au luat parte șapte persoane: eu, gazda, trei domni din grupa mea de experiențe și două cunoștințe personale ale dnei Houdini. Abia căzut în transă că Fletcher s-a și prezentat. Același domn din seara aceea este aici și mă roagă să spun: „Alo, draga mea” El va descifra textul codului, dar mai întîi Bese trebuie să-i spună dacă a înțeles totul „Dna Houdini: „Da, totul!” Fletcher: „El zîmbește liniștit și zice că acum poate continua. O roagă pe „Bese” să-și scoată verigheta și să-i spună ce înseamnă Rosabelle. Dna Houdini a mîngîiat inelul, la ținut în fața sa și a cîntat încet:

„Rosabelle, dulce Rosabelle!

Te iubesc mai mult decît îți pot spune

Nici prin priviri nici prin cuvinte

Te iubesc, a mea Rosabelle!”

Fletcher: „Îți mulțumesc draga mea”. îi transmite el lui Bess. „Îți amintești, cîntai acest cîntec cu mulți ani în urmă cînd am dat primele spectacole împreună”.

De emoție dna Houdini n-a putut decît să dea din cap : „Și acum, a continuat el prin Fletcher, aș dori să aflu ceva de la Bess. Ceva ce, în afară de ea, nici un alt om de pe pămînt nu-mi poate spune”. El face un gest ca și cum ar trage în continuu o perdea. Să-i spuneți ce vrea să spună el prin asta. Dna Houdini a răspuns fără să mai stea pe gînduri, în franceză : „Așa trag eu cortina”. Era vorba evident de o amintire din trecut, din timpul spectacolelor. Și în sfîrșit Houdini a văzut confirmată legătura dintre el și soția lui și n-a mai ezitat să ne dezvăluie mesajul propriu zis. El ne-a explicat :

„Textul codului începe de fapt cu cel de-al doilea cuvînt după Rosabelle și conține nouă cuvinte. Al doilea cuvînt este : răspunde (answer) ; a doua literă a alfabetului este B. Cuvîntul următor este spune (Tell) ; a treia literă după B este E. Așa se obține silaba BE. Acesta este abia începutul. Descifrarea pentru cei neinițiați era din ce în ce mai complicată — mai bine zis era matematica superioară și e suficient dacă dau aici indicația unde poate fi citită descifrarea completă — în cartea : Nothing so strange — Arthur Ford, New York, 1958.

Și acum rezultatul la care s-a ajuns. În încheiere Houdini a spus :

„Mesajul pe care am dorit să-l transmit soției mele este : Rosabelle, să crezi ! Cînd eram încă la voi, am făcut totul ca să demonstrez că nu poate exista viață după moarte. Acum știu că n-am avut dreptate, și, dacă ar fi posibil, aș șterge tot ce am făcut. Spuneți tuturor celor care și-au pierdut cre-

dința din cauza mea, într-o viață de dincolo, despre acest mesaj. Comunicați întregii lumi”.

Mesajul a fost transmis într-adevăr în toată lumea, căci toate ziarele din lume au relatat despre cele petrecute. Dar Houdini prin profetia lui a avut dreptate că se va produce o furtună; nu se știe cine a început cu calomniile, dar ele au venit din multe părți și ele au fost, nu numai preluate și repetate, ci și agravate.

Se spunea de exemplu că dna Houdini a vândut unui bogătaş care se ocupa cu spiritismul dezlegarea codului și acesta a făcut după aceea aranjamentul cu mine. Se înțelege că toată povestea era absurdă. Dna Houdini nu ducea lipsă de bani și nici nu avea vreun interes să mai aibă de-a face cu cei contra cărora luptase cu atita patimă soțul ei și chiar și ea. N-a existat nici o a treia persoană care în perioadele trecute să fi prelucrat codul împreună cu Houdini și care să mi-l fi transmis. Și chiar de ar fi fost așa, mi-ar fi lipsit întrebările de identificare ale lui Houdini. Sau dacă ar fi discutat totul dinainte cu dna Houdini sau aş fi cumpărat totul, cu atât mai mult aş fi dat niște dolari în plus, pentru a simplifica mărturisirea în folosul meu. Pentru că e clar, nu sînt un bun matematician.

Din fericire existau și oameni din presă care garantau de integritatea celor ce luaseră parte la „afacerea Houdini” și care au condamnat afirmațiile ca fiind absurde și au apelat la simpla logică a omului cu judecată. S-au dat publicității dezmințirile sub jurământ ale dnei Houdini, ale dlui Stafford de la „Scientific American” și ale dlui Zander de la

United Press, dar se părea că bătrînul pămîntean Houdini mai scuipa încă o dată într-o grămadă de capete, iar celui nou de dincolo nu i se permitea nici un privilegiu printre noi. „Crede” se dovedi încă odată a fi o bănuială insuportabilă pentru mulți oameni ai secolului nostru materialist.

PIONIERI AICI ȘI DINCOLO

UN PRIETEN ECOLOG mi-a spus odată, foarte îngrijorat de distrugerea mediului nostru natural înconjurător : „Există numai un lucru care ne împiedică să păstrăm aerul curat, apa de băut bună iar alimentele necontaminate : incapacitatea noastră de a crede că aceasta este posibil. În momentul cînd vom fi siguri că poate fi obținut din nou un pămînt sănătos și că aceasta rentează, o vom realiza de urgență”.

Mă gîndesc că tot o astfel de incapacitate este răspunzătoare de faptul că nu ne putem învinge teama de moarte și de ceva foarte nesigur, care urmează după aceea”.

Ținînd seama de voința consecventă a omului de a nu crede, care pare să fie înăscută, furnizarea dovezilor este propriu zis inutilă, nefiind luată în considerație.

Probabil că omul nu vrea altfel. El preferă să trăiască cu teamă și să vadă catastrofele venind asupra lui, fie acelea ecologice sau de altă natură.

E mai captivant să urmărești o tragedie decât o acțiune de salvare, cel puțin atîta vreme cît tragedia îi privește pe alții. Și acești alții sînt 50 milioane pe an. Pentru că aproximativ atîția mor într-un an, iar dintre aceștia, cel mult unul la o sută de mii este conștient că el va continua să trăiască, nu în iad și nici în rai, ci într-un plan al conștientului celor de dincolo.

Și pentru că acest lucru cu siguranță „nu vrea să le intre în cap” multora dintre cititorii mei, pentru că este vorba de penetrația în creier a ideii de continuarea existenței după moarte, îi întreb: „Ce este creierul?”

Pentru această întrebare încă nu s-a găsit un răspuns care să mulțumească toate autoritățile, cu toate că este una din întrebările cele mai importante care au fost puse de oameni și deci a preocupat capetele cele mai inteligente din toate timpurile.

Este creierul, după cum spun unii, un organ care secretă, producînd conștiință, așa cum ficatul secretă fiere? În acest caz funcționarea creierului s-ar termina odată cu conștiința, tot așa cum ficatul mort nu mai produce fiere. Sau este un organ, cum pretind alți învățați, care se aseamănă mai curînd cu plămînul care își procură în continuu din conștientul atotcuprinzător, acea cantitate de conștiință necesară psihicului, pentru a se menține, așa după cum plămînul își procură din atmosferă exact cantitatea de oxigen necesară corpului în fiecare clipă?

Asupra acestor două ipoteze nu s-a putut cădea niciodată de acord. Oamenii de știință, cu gîndire teologică, se văd constrinși să analizeze lucruri de

care de fapt ei nu sînt răspunzători. În schimb cercetătorii, cu gîndire cosmologică pretind că materialul demonstrativ, în favoarea universului spiritual și al „teoriei plămînului” în explicarea funcționării creierului, este atît de copleșitor, încît poate convinge, cu toate că teoria materialistă cu greu le oferă posibilitatea de a fi luați în seamă.

Importanța acestei dispute este clară. Dacă personalitatea omenească se termină odată cu încetarea activității creierului, atunci specularea unei continuități a vieții e inutilă. Dacă totuși creierul este o „pomă a conștiinței” care alimentează organismul cu mici curenți din substanța cosmică, curenți care sînt folosite progresiv de unitatea conștiinței și pot fi suportate, atunci creierul ar deveni inutil din moment ce psihicul ar fi suficient de puternic, încît să poată exista prin forța sa proprie. Nu ai nevoie de un sistem de alimentare cu apă, cu angrenajele sale complicate de pompe, țevi, ventile și robinete, atunci cînd înoți într-un șuvoi puternic de apă.

Un mare număr de capete chibzuite au recunoscut că viitorul omenirii depinde de înțelegerea funcției cosmice a creierului omenesc.

În concepția mecanică a felului cum a luat naștere natura, nu e nevoie să facem prea multe comentarii. Conform concepției mecanicist-materialiste, creierul are o organizare celulară, corespunzător unui computer de cea mai înaltă tehnicitate, rezultat al evoluției și salturilor calitative, în decurs de milioane și milioane de ani, de la tropismul moluștei la gîndirea savantului.

Conform acestei ideologii, după care universul a existat dintotdeauna — ca un perpetuum mobile — al cărei protagoniști, în antichitate a fost Democrit iar în timpurile moderne Marx, se exclude miracolul și existența unei lumi spirituale nevăzute, neaccesibile omului pe pământ și că orice fenomen, pentru care în prezent nu se pot da explicații, devine cu timpul cunoscut, rațional și demonstrabil. Cu alte cuvinte spiritul este o emanație a creierului, a materiei deci, și nu invers.

Dacă este așa, teoria mecanicistă asupra lumii trebuie să excludă ideea de ascensiune, de progres continuu spre un țel suprem, ci pe aceea ondulatorie, de veșnică reîntoarcere la ceea ce a fost cândva.

Dar să-i lăsăm pe materialiști și să ne referim la acele figuri care au avut contribuții capitale în domenii atât de controversate, cum a fost William James.

Opera sa principală, în două volume, „Principiile psihologiei care a apărut în 1890 a fost recunoscută imediat de oamenii de științe naturale și spirituale din toată lume, ca fiind piatra de temelie pentru un nou început, epocal. Aceasta înlătura lucrările de până acum despre psihologie, introducând punctul de vedere funcțional. Urmarea a fost o perioadă de progres rapid în înțelegerea activității spiritului omenesc. James a pornit de la ideea că realitatea nu poate fi fixată : ea are multe forme și e cursivă — într-un cuvânt e „pluralistă” așa încât individul nu își poate face experiențele numai el personal și nici odată nu se poate ști, dinainte, unde îl vor duce aceste experiențe. Realitatea conștiinței, pe care o

simțim, el a gândit-o nu ca pe o funcție statică a creierului, ci ca pe un curent curgător.

Niciodată James nu a contestat că o mare parte din activitatea omenească se compune din simple automatisme. Dar, în același timp, funcționalismul este și baza convingerii sale, că această conștiință omenească este mai mult decât o rețea de cicluri-stimulatoare-capabile să reacționeze. Observațiile sale directe asupra comportării spirituale și corporale, l-au convins că o înțelegere temeinică a mașinii om este o condiție pentru ca să poți înțelege „fenomenul om” în totalitatea sa.

Studiile sale asupra funcționalismului spiritual au lichidat multe concepții greșite asupra lui Dumnezeu și nemurire și l-au condus la descoperirea funcțiilor superioare în oameni, funcții care nu pot fi explicate de nici o teorie mecanică legată de pământ. Din cei patru întemeietori ai psihologiei moderne, numai James și Freud au recunoscut că au fost conștienți de tonusurile suplimentare puternice, răsunătoare, ale percepțiilor noastre.

Freud a devenit conștient de această muzică însoțitoare prea târziu în viața sa pentru ca acest lucru să mai poată avea vreo influență în școala psihanalizei sale, care deja înflorise și care îi poartă numele. James, din contră, a descoperit posibilitățile semnificative de variație ale conștiinței, în decursul vieții sale, din vreme. El a scris tot timpul despre fenomene care au loc independent de fire, și devenit conducător al psihologiei mecanice și-a creiat baza unei analize, făcută cu grijă, a acestor manifestări. Din această cauză, atunci când inten-

simțim, el a gândit-o nu ca pe o funcție statică a creierului, ci ca pe un curent curgător.

Niciodată James nu a contestat că o mare parte din activitatea omenească se compune din simple automatisme. Dar, în același timp, funcționalismul este și baza convingerii sale, că această conștiință omenească este mai mult decât o rețea de cicluri-stimulatoare-capabile să reacționeze. Observațiile sale directe asupra comportării spirituale și corporale, l-au convins că o înțelegere temeinică a mașinii om este o condiție pentru ca să poți înțelege „fenomenul om” în totalitatea sa.

Studiile sale asupra funcționalismului spiritual au lichidat multe concepții greșite asupra lui Dumnezeu și nemurire și l-au condus la descoperirea funcțiilor superioare în oameni, funcții care nu pot fi explicate de nici o teorie mecanică legată de pământ. Din cei patru întemeietori ai psihologiei moderne, numai James și Freud au recunoscut că au fost conștienți de tonusurile suplimentare puternice, răsunătoare, ale percepțiilor noastre.

Freud a devenit conștient de această muzică însoțitoare prea târziu în viața sa pentru ca acest lucru să mai poată avea vreo influență în școala psihanalizei sale, care deja înflorise și care îi poartă numele. James, din contră, a descoperit posibilitățile semnificative de variație ale conștiinței, în decursul vieții sale, din vreme. El a scris tot timpul despre fenomene care au loc independent de fire, și devenit conducător al psihologiei mecanice și-a creat baza unei analize, făcută cu grijă, a acestor manifestări. Din această cauză, atunci când inten-

ționăm să aducem, în sfârșit, în lumina cercetării științifice, toată realitatea trăirilor și posibilităților de experimentare ale omului, trebuie să ne întoarcem la baza creiată de William James și la cercetările lui, pe care adepții de mai târziu ai lui Freud le-au neglijat atât de evident.

Pentru drumul lui James către filozofie, a fost hotărîtor faptul că el, cu concepția sa, a lovit în granițele psihologiei, așa cum era practică atunci. Concepția lui s-a concentrat asupra unei cercetări minuțioase a omului, așa cum este el, pentru a-l ajuta să-și rezolve problemele psihice care nu puteau fi comunicate. Analizele de laborator și mitul obiectivității au fost ridicate la un alt rang al felului de a percepe...

James a renunțat la psihologia academică pentru că aceasta i se părea o știință îngrădită. El a transferat recunoașterea ei de bază în domeniul filozofiei unde, după cum credea el, căutarea ultimului adevăr va avea o rază de acțiune mai mare. Metoda sa, ca fiecare cunoștință filozofică să se sprijine numai pe experiența directă a omului, a fost aceeași ca cea pe care el o folosea deja în psihologie. Ocupîndu-se de o problemă atât de importantă ca existența lui Dumnezeu și nemurire, el a plecat nu de la autorități ale teoriilor și argumentelor existente, ci de la ceea ce li s-a întîmplat în realitate oamenilor care sînt în viață. James nu s-a grăbit niciodată să stabilească o idee. A durat zece ani — timp în care el a formulat eseuri precaute asupra cercetărilor sale — înainte de a îndrăzni să tragă primele con-

cluzii și, chiar și atunci cu anumite rezerve, deoarece multe i se păreau încă neconfirmate.

Desigur că definiția dată de el eternității nu satisfăcea cerințele clerului contemporan lui. Dar el considera că fiind demonstrat ireproșabil faptul că există puteri spirituale salvatoare, cu care se poate lua legătura în situații critice. În schimb, în ceea ce privește problema nemuririi, aceasta era mult mai dificilă și mai complexă cu toate că între timp se recunoscuse posibilitatea telepatiei, a transmisiei gândurilor. Pentru a aduce dovada continuității vieții, care să poată mulțumi și pe scepticii cei mai pretențioși, trebuia prezentat un material demonstrativ care să nu poată fi explicat printr-o formă oarecare, conștientă sau inconștientă, a transmisiei gândurilor ființelor omenești care sînt în viață. Tot timpul s-a lovit de fenomene a căror explicare prin ipoteza telepatică, părea mult mai absurdă decît explicarea lor prin ipoteza logică a continuității vieții. Totuși, atîta vreme cît ar fi putut fi luată în considerație ipoteza telepatică, pentru el problema vieții de după moarte nu era explicată științific.

Lui James i s-a oferit ocazia de a vorbi despre această problemă și de stadiul lucrărilor sale de cercetare în această direcție în 1902 cînd a fost invitat la prelegerile Universității din Edinburg. Cele 20 prelegeri, pe care le-a dat publicității într-o carte sub titlul „Experiența religioasă în toată diversitatea ei”, schițau liniile fundamentale ale vederilor sale asupra vieții de după moarte, pe care James le-a menținut pentru tot restul vieții. Acestea sînt neîntrecute în contopirea imperioasă a experienței spirituale și ști-

ințifice a omului. Să ne aducem aminte, scrie Jacques Barzun, de la Universitatea din Columbia în 1958 făcînd comentarea cărții, că James a ajuns la psihologie de la filozofie. Prelegerile sale bogate la idei din 1902 sînt, pînă în ziua de azi, o piatră de temelie la istoria acestei științe. Înainte de a ajunge la psihologie, James a fost fizician și medic, așa încît el a înaintat de la studiul nostalgiei religioase, hotărîtor, la științele naturale, deci de la felul de a gîndi științific al acestui secol.

James își expune părerea sa definitivă asupra nemuririi într-un articol în „American Magazine” cu un an înaintea morții sale. Cu această ocazie se referă la cîteva din punctele principale din experiența sa timp de 5 ani, ca parapsiholog.

El confirmă de asemenea necesitatea existenței unei comunicări prin mediu. „În ceea ce privește fenomenele extrasenzoriale naturale, care sînt ignorate de știința ortodoxă, acestea nu mă neliniștesc de loc. Eu sînt convins că ele există”.

Nimic din această explicație definitivă nu denotă o modificare a vederilor lui expuse cu zece ani înainte în „Experiența religioasă”. Dimpotrivă James atrage din nou atenția dificultăților de a face o diferență între telepatia celor în viață și comunicările spiritiste ale celor de dincolo. El solicită intensificarea cercetărilor. Este important mai ales să se prezinte dovezi reale.

În legătură cu aceasta James declară : „Am cel mai mare respect față de strădaniile pline de răbdare ale domnilor Myers, Hodgeon și Myelop.

James H. Hyslop, amintit mai sus, era profesor de filozofie la Universitatea Columbia. În 1906 a colaborat la înființarea Societății americane de cercetări psihice. Pînă la moartea sa (1920) a lucrat neobosit la îmbunătățirea tehnicii de cercetare a fenomenelor extrasenzoriale.

Dr. Rihard Hodgson, membru al Societății Britanice de Cercetări Psihice, care a condus pînă la moartea sa (1905) secția americană a acestei societăți, a fost cunoscut prin lupta lui de a descoperi uneltirile înșelătoare în comunicările spiritiste, cunoscut deasemenea prin scepticismul său și eforturile sale perseverente de a convinge lumea științei de tot ceea ce poate fi socotit ca fapt real.

Frederic Myers este încă un nume pomenit de James. Rezultatul cercetărilor sale, mai ales studiile asupra condițiilor de viață după moarte, sînt pentru noi de o importanță atît de mare, încît necesită un capitol separat. Aici vreau numai să menționez că el a fost profesor de filologie clasică la Cambridge, membru fondator al Societății Britanice de Parapsihologie și o perioadă director al acestei societăți, un eseist strălucit și un liric talentat.

William James ar fi trebuit să amintească în aprecierile sale, în legătură cu meritele marilor parapsihologi ai timpului său și de englezul Sir Oliver Lodge, dar acesta trecea, la începutul secolului nostru, mai întîi ca fizician și matematician. Domeniile sale principale de lucru au fost radiologia și teoria electronică. De descoperirile sale importante aparțin: un procedeu de stabilirea vitezei de deplasare a ionilor colorați și producerea oscilațiilor scurte elec-

trice. De aici ne putem da seama că, în cazul acesta, avem de a face cu un om al științelor naturale pure. Și totuși el și-a dedicat jumătate din viață cercetărilor de percepție extrasenzorială. Este singurul dintre parapsihologi, care a ajuns la un renume mondial, pe care l-am cunoscut personal și cu care am lucrat în timpul șederii mele în Anglia. El a trăit mai mult decât colegii lui din anii de pionierat, murind în 1940 la 89 ani.

Cînd în 1921 l-am cunoscut pe Sir Oliver Lodge, era un om robust, spre 70 ani, care se purta cu mediile tinere, necunoscute și modeste, atît de politicos, de interesat și sceptic în același timp, cum numai o personalitate suverană o poate face. Ca specialist în științele naturii, era mai întîi neîncrezător cînd auzea de talente noi de medii tinere. Trebuia să fie deosebit de precaut. El știa că adversarii parapsihologi nu pierd nici o ocazie de a-i discretiza.

Pe Sir Lodge părea să-l distreze faptul că era numit Președintele unei societăți de legalizare a înșelătoriilor. Totuși în secret conducea, ca un adevărat elev al lui Sherlock Holmes, o rețea de adevărați detectivi pentru a aduce dovezi în nenumărate cazuri de „transcedență”, dacă era vorba de înșelătorie sau adevăr.

El publicase deja două opere teoretice asupra problemei continuității vieții : „Continuitatea vieții omului” și „Rațiune și credință” cînd, pe neașteptate i s-a ivit ocazia unei întîmplări personale, de care publicitatea a luat cunoștință cu mare emoție.

Fiul său Raymond a căzut, ca tînăr ofițer britanic, pe frontul francez. În momentul acela Sir Oliver

Lodge lucra la cercetările lui asupra continuității vieții, care îi ocupau aproape tot timpul, dar era încă un anonim față de mediile cu care experimenta și care nu-i cunoșteau adevăratul nume. Erau în total trei medii: d-na Katherine Kennedy care scrie automat în transă fiind, d-na Gladys Osborne Leonard care era talentată psihochinetic — dar lucra de obicei în transă, și dl. A. Vout Peters, care de asemenea lucra în transă.

În acea perioadă — voi reveni amănunțit asupra ei — nu era un lucru neobișnuit ca Lodge să ia legătura prin mediu cu colegul său de la Societatea de Parapsihologie, Frederic Myers mort în 1901, cu care fusese prieten aici.

Primul anunț-previziune — despre moartea lui Raymond a venit printr-o comunicare de la Myers, care a fost cunoscută sub numele de mesajul „Faunus”.

Raymond Lodge a căzut pe front în 14 sept. 1915, în vîrstă de 26 ani. În 8 august 1915 — deci cu mai bine de o lună înainte — s-a notat de către renumitul mediu american Leonore Piper, în Grenfield Massachussettes un scurt mesaj de la Myers, către Lodge. Mesajul a fost trimis imediat lui Lodge, în cadrul rețelei de corespondență internațională pe care o creiaseră parapsihologii. Prin mediu n-a vorbit Myers personal, ci Intermediarul său Dr. Hodgson. Mesajul spunea: „Acum Lodge, cu toate că nu sîntem amîndoi în aceeași stare ca în trecut, ne e totuși posibil să ne trimitem știri și să le primim. Myers spune că te vede în rolul poetului, iar el va juca rolul lui Faunus, Faunus! Verrall va înțelege”.

Se ştia deja că Myers, care fusese un cunoscător remarcabil al culturii clasice, îşi îmbrăca deseori mesajele într-o formă poetică greacă sau latină, sau din alte opere clasice, pentru a-şi dovedi mai sigur identitatea.

„Verrall” era d-na Arthur Verrall, văduva unui profesor cunoscut de filozofie clasică de la Cambridge, iar ea personal era o expertă în literatura antică. Ea a recunoscut şi a indicat imediat paragraful. În odele lui Horaţiu există un episod în care poetul este protejat de Faunus, zeul apărător al poezilor, în faţa unui copac care se prăvăleşte. S-a dedus de aici că Lodge va fi ameninţat de o lovitură a sortii şi că Myers va încerca, în rol de apărător, să facă tot ce e posibil, spre a-l proteja.

La 5 Septembrie, deci la 11 zile după moartea lui Raymond, soţia lui Sir Oliver a ținut o şedinţă spiritistă cu d-na Leonard. Pe atunci mediul nu cunoştea identitatea celei care ţinea şedinţa. Nici moartea fiului D-nei Lodge nu-i era cunoscută. De aceea nu s-a încercat să se ia legătura cu Raymond : cu toate acestea a venit următorul mesaj de la el : „Spune-i tatii că am întâlnit aici o serie de prieteni de ai lui”. D-na Lodge l-a întrebat dacă n-ar putea să-i spună vreun nume. Răspunsul a fost : „Da, Myers”. După două zile a ținut Sir Oliver o şedinţă cu acelaş mediu. În această şedinţă, Feda, spiritul de control al dnei Leonard, a anunţat că Raymond e lângă ea şi a zis :

„Îi e greu aici, dar are mulţi prieteni buni care îl ajută. El ştie că are o mulţime de treburi de făcut imediat ce se va aclimatiza puţin. Nu crede că va fi

în stare să răzbească cu tot ceea ce are de făcut, dar a fost asigurat că va reuși. Se pare că el știe ce treburi va avea.... Mai întâi va trebui să ajute pe front... Știe că cei care mor și trec dincolo, când se trezesc, mai au încă senzația de teamă... Unii chiar se opun, așa încât e nevoie de mulți care să le explice, să-i ajute, să-i liniștească. Ei nu știu unde se găsesc și de ce au venit aici. Oamenii cred că eu spun că sînt fericit numai ca să vă fac pe voi mai fericiți, dar nu e adevărat. Am întâlnit nenumărați prieteni. Nu-i cunosc pe toți... Ei spun că îmi vor explica mai târziu de ce mă ajută... El are instructori și profesori. Îmi arată litera M (Myers): „Am senzația că acum am doi tați, cel dinainte și unul nou... De o zi sau două i s-a luat o greutate de pe suflet; se simte acum mai sincer, mai ușor și mai fericit. La început a fost confuz chiar. Nu putea să se orienteze. „Dar această stare n-a durat mult”, spune el, „și cred că am avut mult noroc; mi s-a explicat curînd unde sînt”.

În aceeași zi d-na Lodge a avut o ședință cu dl. Peters, ca mediu. A sosit următorul mesaj: „Acest domn care a scris poezia — văd litera M — îi ajută băiatului dvs. să ia legătura cu dvs. Imediat după aceasta Peters s-a ridicat de pe scaun, a pocnit din degete și aproape a strigat: „Doamne ce bine arată! Mai bine decît oricînd”.

La o ședință cu d-na Leonard ca mediu, după două săptămîni, s-a prezentat Myers și a confirmat că mesajul cu „Faunus” a fost promisiunea de a-l ajuta pe Raymond și pe cei apropiați lui în acest

stadiu de trecere. După alte două zile, în 29 Octombrie, Lodge a avut o ședință cu dl. Petres ca mediu, în care s-a confirmat din nou „rolul de protector” față de Raymond al lui Myers.

„Felul înțelept, în care ați tratat în familie această temă, l-a ajutat pe Raymond să-și vină în fire... altfel ar fi fost mai greu. El spune : F. M. m-a ajutat foarte mult, mai mult decât vă închipuiți... Pentru Dumnezeu tată, înlătură stăvilarul pe care l-a creiat oamenii !

Dacă ai putea să vezi ceea ce văd eu ; sute de oameni, bărbați și femei îndurerați. Dacă ai putea să vezi tinerii de aici care încă nu s-au eliberat, care nu s-au degajat, te-ai dedica cu toate forțele acestei misiuni... Eu trebuie să vă spun că senzația pe care au avut-o când au venit aici, a fost o mare dezamăgire. Nu au nici o idee despre moarte. După aceea tristețea... Aceasta e un stadiu în care oamenii își leapădă învelișul exterior-învelișul convențional, al indiferenței. Acesta va fi zdrobit și fiecare meditează, chiar dacă unii sînt interesați, egoisti”.

Din acest moment Raymond și-a revenit treptat, ca dintr-un șoc traumatic. A devenit conștient de posibilitățile situației sale, dornic să le utilizeze. În timpul ședințelor din această perioadă de restabilire s-a răspuns, cel puțin parțial, la întrebarea pe care o pun adeseori cei de aici. Pot oamenii de dincolo să doarmă ?

Raymond a întîlnit un băiat tînăr, numit Paul, pe care l-a ajutat în încercările lui de a se orienta.

Relatarea asupra relațiilor lor a fost consemnată în scris automat de d-na Kennedy :

„Paul mi-a spus că se află aici pe când avea 17 ani ; e un băiat simpatic, se pare că toți îl simpatizează, parcă ar fi o regulă aici să-l chemi pe Paul când nu mai știi ce să faci. Aici a intervenit Paul personal : Raymond a dormit tot timpul din noaptea trecută”. Apoi Paul a explicat ce a vrut să spună Raymond prin : „Dezamăgire la sosire”. Este dezamăgirea generală a celor noi sosiți, care își dau seama că e atât de greu să-i convingi pe cei apropiați (rămași în viață) că aici ei trăiesc în continuare : „Cei în viață nu pot crede că noi le vorbim ; ei stăruie să creadă că e imposibil... și cred că cei dragi au murit, pur și simplu. E îngrozitor să-i auzi aici pe cei tineri spunând că nimeni nu vorbește cu ei”.

La o altă ședință, tot în timpul acestei perioade de restabilire, Feda, spiritul de control al d-nei Leonard, a relatat : „Raymond încă n-a învățat cum să se descurce aici ; i se pare dificil, dar are mulți prieteni care îi vin în ajutor”.

La mijlocul lui Noiembrie, două luni după moartea lui, Raymond era total în posesiunea forțelor lui noi, se simte ca acasă în acest nou mediu. Era în stare să descrie totul, în amănunt. Prin învingerea problemelor dificile de comunicare a devenit mult mai sigur pe el încât a dat o relatare cu totul personală, impresionată, asupra felului cum vede el lucrurile, fără să analizeze dacă lumea lui este total spirituală, semicorporală, reală sau vis și, de asemenea, fără să ia în considerație multele întrebări la care caută răspuns parapsihologii. Într-o ședință

prin dna Leonard, a povestit simplu, ce vede și ce simte. Mediul a transmis participanților :

„Acolo unde este el nu te simți atât de real ca aici. Pereții ți se par transparenti. Frumusețea care îl atrage în noul mediu este că lucrurile nu apar totdeauna compacte... Prima persoană care l-a întâmpinat a fost bunicul lui. Și apoi au venit alții despre care, în parte auzise numai. Toți păreau a avea un corp, încât lui, nu-i venea să creadă că a trecut dincolo. El trăiește într-o casă — o casă din cărămizi — și există pomi și flori, iar terenul este compact... Noaptea urmează după zi, cum e și pe pământ. Cîteodată pare să se întunece, pentru că el își dorește întunericul. Perioada dintre lumină și întuneric nu este întotdeauna la fel de lungă... „ce mă preocupă în permanență”, spunea el, „este felul cum sînt făcute toate acestea, din ce constau ele.

Pînă acum nu mi-am putut da seama. O vreme am crezut că florile, pomii și clădirile, ca și pământul solid sînt închipuiri ale gândirii că sînt create prin gîndire — dar nu e așa, e mai mult decît atât...

Misiunea lui principală este să le ajute bieților băieți care — datorită războiului — sînt pur și simplu aruncați în lumea spirituală.

La întrebarea dacă Raymond poate să întrevadă viitorul, a venit răspunsul : „Cîteodată am impresia că pot, dar nu e ușor să faci profeții. Nu, nu cred că știu mai mult decît în viață”.

La următoarea ședință, cu acelaș mediu, numai cîteva zile mai tîrziu totul a mers mai bine și Raymond a vorbit mai clar cînd s-a exprimat el personal : „Cînd viu la voi, să nu fie tristețe... Nu vreau

să fiu stafia care apare la o sărbătoare. Să nu se audă nici un suspin...

Întrebat despre îmbrăcăminte, Raymond a spus: Totul e făcut de mașină. Vă puteți imagina cum arăt în veșminte albe? La început n-am vrut să știu de așa ceva și nu le-am purtat. Era ca și cum, pe neașteptate, cineva a ajuns în țările calde — de fapt nici nu știam unde am ajuns. La început te hotărăști să-ți porți hainele tale, dar curînd te îmbraci ca ceilalți care locuiesc aici. Ai voie, pînă te aclimatizezi să-ți porți hainele pămîntești. Sîntem lăsați în voia noastră: nimeni nu e constrîns. Nu cred că voi reuși să-i fac pe băieți să mă accepte în veșminte albe.

La o altă ședință Raymond a vorbit de noul său corp: „Corpul meu este foarte asemănător cu cel pe care l-am avut înainte. Cîteodată mă ciupesc ca să văd dacă e real; și este, dar nu doare ca atunci cînd îmi ciupeam corpul meu din carne. Celelalte organe nu par să lucreze după același principiu ca înainte. Deci, probabil nu sînt același, chiar dacă am acelaș aspect. Mă pot mișca într-un fel mult mai liber”.

După aceea dialogul s-a schimbat brusc, la persoana a treia. „Da, are gene și sprîncene și limbă și dinți, ca în viață. Are un dinte nou în locul celui care nu era. El cunoaște un om care și-a pierdut brațul și acum are unul nou. Da, acum are din nou două brațe. Cînd acesta a sosit în sfera astrală, la început părea că nu are brațul, care de fapt era incomplet. Dar după cîtva timp, a devenit din ce în ce mai complet, pînă s-a văzut cu un braț nou...”

Dacă cineva e distrus cu totul, mutilat, durează un timp pînă când corpul-spirit se completează. El își extrage o anumită cantitate dintr-o substanță care fără îndoială, este de natură eterică și aceasta trebuie condensată din nou. Spiritul nu e mutilat, dar e totuși cumva atins... Trupul nu trebuie ars intenționat. Avem deseori bătaie de cap cu oamenii care au fost arși prea devreme după moarte. Parcă și-au zis: „repede să scăpăm de el, din moment ce și așa a murit”. „Acest lucru n-ar trebui să se facă pînă nu trec șapte zile”.

După aceea: „Nu cred că bărbații și femeile se poartă unii față de alții la fel ca pe pămînt cu toate că au aceleași sentimente unii față de alții, numai că nu le exteriorizează în același fel. Se pare că aici nu există nașteri... El nu simte dorința de a mânca, dar îi vede pe unii care o fac. Ei spune că aceștia primesc ceva, ceea ce arată exact ca mîncarea pe pămînt. De curînd s-a oprit aici un băiat care a vrut neapărat o țigară... A primit în total patru, dar acum nu-l mai interesează. Se pare că nu oferă aceiași plăcere. În felul acesta se pierde toate obișnuințele. Dar cei noi sosiți vor de toate. Unii doresc neapărat să mănînce carne, alții cer alcool... Raymond poate să vadă soarele și stelele, dar nu simte arșița și frigul. Aceasta nu pentru că aici soarele și-a pierdut căldura, ci pentru că el personal nu mai are acelaș trup care să poată simți diferența de temperatură. Cînd vine în contact cu lumea pămîntească și se manifestă, atunci din nou simte ceva frig sau căldură — cel puțin atunci cînd un mediu e prezent

— dar nu și atunci când vine și el, doar așa, ca să se mai uite pe acolo”.

Oamenii, care sînt foarte atrași de patrupezii lor iubiți, vor fi interesați să afle că Raymond a văzut și un cîine, se pare că a fost același cu numele Curly, despre care vorbise Myers cu cîțiva ani înainte printr-un alt mediu.

Feda : Raymond n-a văzut lei sau tigri, dar a văzut cai, pisici, cîini și păsări... El spune că a văzut atît de mult, dar nu îi este încă posibil să se exprime prin mediu. Acum îi e foarte clar de ceea ce se petrece pe pămînt. Adeseori se gîndește că acum ar putea să parcurgă viața fără nici o dificultate, dacă ar fi posibil să se întoarcă înapoi.

Dar după aceea, ca și cum ar fi vrut s-o corecteze pe Feda, Raymond a vorbit el personal : — Vi s-ar părea că sînt foarte egoist dacă declar că nu doresc deloc să mă întorc înapoi? N-aș mai schimba ceea ce e aici cu nimic de pe lume”.

După ce a amintit de „Sute de lucruri, despre care aș dori să vă vorbesc atunci când sînt departe de mediu și nu suntem în legătură”. Raymond s-a concentrat asupra anumitor situații familiare, pe care numai el putea să le cunoască, spre a demonstra că cel care transmite este într-adevăr Raymond Lodge.

Cu timpul, insistența informațiilor și conținutul lor, a început treptat să cedeze, așa cum se întîmplă în multe cazuri. Aveai chiar impresia că Raymond și-a îndeplinit rolul de fiu conștient de obligația de a-și ajuta tatăl la lucrările de cercetare și că de acum încolo se va ocupa numai de treburile sale. Când s-a anunțat ultima oară, Raymond a făcut o observație

interesantă nu numai din punct de vedere literar, anume că, încă din sfera în care se găsește el, se pregătesc texte de cărți care așteaptă numai ocazia de a fi date aparatului gânditor, al unor autori apropiați sufletește, pentru a fi publicate pe pământ.

Poate chiar Sir Oliver era unul din acești „autori apropiați” predestinat, și relatarea lui Raymond menită de către cei de sus, spre a fi dată publicității în lumea noastră!

Dar să nu speculăm în felul acesta. Fapt este că Lodge a publicat în 1916 o carte senzațională, în urma cercetărilor sale și în memoria fiului său care, oarecum temporar, se întorsese înapoi. Cartea se intitula „Raymond sau viața și moartea”. Este prima relatare amănunțită din timpurile moderne care pătrunde în istoria parapsihologiei, asupra trecerii unui suflet într-o altă sferă și asupra problemelor existenței de acolo. Din această carte am citat mesajele de mai sus.

Lodge n-ar fi fost totuși un cercetător al naturii prin excelență, dacă întâmplarea șocantă, înduioșătoare, de a comunica cu fiul căzut în război, l-ar fi mișcat numai emoțional. Atît el cît și soția lui, care deasemeni activa în parapsihologie, erau conștienți de importanța nemăsurat de mare a acestor comunicări pentru progresul științific și le-au valorificat în mod corespunzător, fără reținere, autocritic și în colaborare cu cercetători obiectivi și foarte analitici.

Ce cuvinte au fost acelea care au dovedit neîndoielnic că mesajele au fost de la Raymond și nu de la altul? În ce măsură puteau să fie „influențate”

comunicările, prin telepatie, psihometrie sau altceva? Este posibil ca Raymond să fi fost, în unele cazuri, într-un fel de stare de semisomn și alteori absolut treaz? Din moment ce Raymond nu a avut pregătirea unui om de știință, trebuie ca descrierile sale să fie de natură pur impresionistă? Ce fel de concluzii științifice puteau fi trase din impresiile sale asupra structurilor și energiilor lumii de dincolo?

Rezultatul cercetărilor nu a fost numai confirmarea autenticității „fenomenului Raymond”, care mai târziu a fost evidențiat de mulți oameni de știință; înainte de orice s-au putut preciza unele ipoteze formulate vag pînă atunci, asupra vieții de după moarte, iar toate cercetările, în legătură cu continuarea vieții, au luat un impuls cu totul nou, deoparte și cealaltă a Atlanticului. Aproape toate experiențele pe care le-am prelucrat de atunci, se referă și se compară și acum cu cartea lui Raymond și cu cele spuse de el.

Lodge a prevăzut efectul senzational al cărții sale și a vrut să evite neapărat nașterea de confuzii periculoase în sufletele bolnăvicioase. De aceea la sfîrșitul cărții a scris un „Sfat pentru posteritate” în care spune:

„Se poate naște întrebarea dacă eu le-aș recomanda tuturor persoanelor să utilizeze atît de mult timp și să dea atîta atenție legăturilor cu cei de dincolo, așa cum am procedat eu. E sigur că n-aș face o asemenea recomandare. La mine a fost vorba de un domeniu special de cercetare și un cercetător își dă adeseori atîta osteneală, încît celor din afară,

le este de neînțeles. Recomand totuși oamenilor să fie siguri că cei morți sînt activi în continuare și fericiți. Într-un anumit sens, mai vii decît oricînd.

Toate personalitățile de seamă ale Societății Britanice de Cercetări Psihice-Sidgwick, Gurney, Myers, Hodgeon, Lodge, își continuă și după moartea lor în celelalte sfere studiul percepției extrasenzoriale. Ei apar adeseori, în ședințele spiritiste, cu material demonstrativ sau cu indicații tehnice de mare ajutor. Dintre pionierii amintiți de William James, totuși numai Myers a încercat să dea o descriere amănunțită a universului nemărginit de dincolo de viață de pe pămînt, iar Godgson a dat lămuriri asupra felului cum cei de dincolo sînt în măsură să recunoască mediile capabile și să le vină în ajutor. Hyslop a dat o serie de indicații importante asupra structurii reale de dincolo.

După părerea lui Lodge, îi datorăm lui Hodgen cunoștințele de eminentă însemnătate, fără de care parapsihologia nu ar fi putut face progrese însemnate în această direcție. El a clarificat metodele și sursele posibile de comunicare prin tranșă și de scriere automat și a demonstrat justetea ipotezei sale prin exemplificări. Apoi, a furnizat material care combat, odată pentru totdeauna, presupunerea că toate comunicările prin mediu se bazează pe capacitatea mediului de a-și procura informații prin telepatie din conștientul persoanelor în viață.

Această limitare a teoriei telepatiei a însemnat o condiție hotărîtoare pentru discutarea teoriei comunicării cu morții”.

Toți oamenii posedăm, în afara corpului nostru fizic, un corp eteric sau astral. Dr. Hodgson spune că mediile talentate dispun de o anumită rezervă, un fel de energie sau forță, care apare celor din regiunile electrice, ca o „lumină”. D-na Piper, care a fost descoperită de William James și studiată în mod deosebit ca mediu de Dr. Hodgson, avea deasemeni centre eterice de energie care erau legate de corpul ei și încă unul în legătură cu mîna dreaptă. Prin aceasta nu vreau să pretind, a accentuat învățatul, prevăzător, că eu aș fi în măsură să explic mulțumit acest fenomen. El a demonstrat eficacitatea acestor centre de energie într-o ședință, cînd o persoană de dincolo, folosind verbal forța capului dnei Piper și o a doua persoană, brațul și mîna mediului, scriind automat, au comunicat o serie de mesaje, separate, dar corelate unul cu altul.

Lupta lui Hodgson contra telepatiei ca teorie, se bazează printre altele, în excluderea ei în comunicările cu cei de dincolo, pe un material imens, întocmit cu grije, dovedindu-se că ele nu provin de la cei în viață. El a făcut și însemnări minuțioase asupra cazurilor tipice de greșeli, confuzii, stagnări, repetări automate, etc. în timpul comunicărilor.

El a stabilit o teză convingătoare — prea complicată spre a fi tratată aici — pentru posibilitatea ca ființe de dincolo să se transpună într-o stare conștientă de vis, pentru a putea ajunge la mediu. El a atras atenția, ce obositor trebuie să fie pentru cineva, obișnuit să utilizeze cît mai bine mașinăria corpului său, care funcționa aproape automat, și care deodată

trebuie să învețe o tehnică nouă de a trăi și să stăpînească un mecanism fizic cu totul nou.

Rezultatele efective corespund întocmai celor așteptate în asemenea situații. La început stîngăcie, neîndemînare, descurajare, apoi cu cît exersezi, devii mai priceput.

Hodgson a arătat în repetate rînduri că luînd în considerație asemenea dificultăți în ședințele sale, s-a ajuns la rezultate din ce în ce mai bune, fără a se interpreta materialul ca fiind obținut prin telepatie de la emițători în viață.

D asemenea a atras atenția asupra clarității amintirilor copiilor, care au murit de curînd, față de uitarea celor care au trecut de mult dincolo, din vremea cînd erau copii. Aceasta corespunde întocmai dezvoltării unui individ, atît aici cît și dincolo.

Profesorul Hyslop s-a dedicat mai ales întrebării: din ce constă sfera de dincolo? Dacă nu sînt aceleași materiale, atomi, molecule, ioni, materiale crepusculare, electromagnetice din ceea ce e făcută lumea pămînteană, rămîn alte posibilități, de altă natură. Mulți ar înclina să explice viața de după moarte ca fiind de natură pur spirituală și creatoare... Fiind cunoscut, că în viața spirituală nu poate exista spațiu pentru plăceri senzoriale, atunci nu ne rămîne decît să luăm capacitatea noastră spirituală ca echipament de bază. „Este viața spirituală cea care continuă” scria el, „și nu cea trupească”.

Și pentru că viața interioară este atît de impregnată de întîmplările senzoriale de care ne aducem aminte, de automatismele învățate și de obișnuințele

încercate, aceasta ne va preocupa încă, o vreme și în cealaltă sferă.

Logic, am putea presupune că spiritul celui trecut dincolo se amăgește, într-o măsură oarecare, cu valorile vieții din lumea veche, senzorială, în timp ce, treptat, încearcă să se obișnuiască cu viața de natură pur spirituală.

Această viață, această lume spirituală, va apărea adeptilor din ce în ce mai reală, pînă cînd o va considera chiar „foarte compactă”, așa cum zice Raymond. Ființele prietenoase, care îi vor întâmpina pe cei noi sosiți în lumea celor nevăzuți, își dau osteneala să-i ajute în evoluția lor. Ei cunosc dorințele lor de altădată și îi hrănesc momentan cu iluziile necesare, pînă ce spiritul s-a obișnuit să se descurce singur cu noua sa situație.

Hyslop reușește să aducă la același numitor cele două păreri, aparent contradictorii, asupra formei de existență de dincolo. Unii sînt de părere că viața viitoare se petrece într-o lume cu principii, în esență asemănătoare cu cele de aici, fără ca simțurile fizice să fie accesibile. Alții sînt de părere că viața de dincolo este de natură pur spirituală. Hyslop scrie: „Acestea nu sînt neapărat contradictorii” și într-adevăr ambele teorii sînt legate una de alta și în viața pămîntească.

Noi ducem o viață a simțurilor exterioare cît și una a conștiinței interioare, de reflexii, de imaginație și de meditație.

Nu există un motiv ca această combinație să nu stăpînească și universul de dincolo, chiar dacă „amestecul” e altul.

RELATAREA LUI FREDERIC MYERS

AȘ PUNE O ÎNTREBARE COPILĂREASCĂ : cum stăm cu problema spirituală — am putea zice cu problemele de gândire — ale vieții noastre și cu lumea din jurul nostru? Dacă am fi întrebați ce părere avem, dacă factorii materiali (fizici) de astăzi joacă un rol mai important decât cei spirituali, majoritatea n-ar răspunde spontan : „da”? Și totuși e o concluzie falsă. Drept dovadă să dăm exemple din viața de toate zilele :

Și în lumea noastră prezentă sînt amestecate probleme (structuri) spirituale și fizice, extrem de încurcate. Simt nevoia societății (spiritual). Fac o legătură telefonică (fizic) și stabilesc cu un prieten să ne întîlnim într-un anumit loc, la o anumită oră (fizic). Aparatele noastre telefonice produc vibrații (fizic) care recepționează vorbele (spiritual) și le transformă într-o înțelegere (spiritual).

Copiii, în majoritatea țărilor, sînt obligați prin lege, să meargă la școală 12 ani. Acolo își dedică majoritatea timpului activității pur spirituale : preluarea impresiilor gîndite, a căror prelucrare se face prin efortul personal (spiritual) și reproducerea celor învățate este supusă controlului profesorului. Și o mare parte din viața de afaceri are ca bază gîndirea. Un cap inventator are o idee (spiritual), pentru un produs. Ideea e transpusă în scris și desenată (fizic), e explicată altora (spiritual), pentru ca problema de care e vorba, să fie transpusă în „realitate practică”.

În structura gândită, care stăpânește existența fizică a lumii noastre de aici, dimensiunea ei e mult mai mare decât îți poți da seama în mod normal. Fiecare haină pe care o îmbrăcăm, fiecare aparat, mobilă, mașină, pe care le folosim, fiecare clădire în care intrăm, fiecare monedă pe care o plătim, tot ce întreprindem, fiecare acțiune la care luăm parte, totul, își datorează existența unui act inițial de activitate a gândirii pure. Însăși natura contribuie la acest proces spiritual. Cîntecul mierlei, parfumul florilor, își au originea în forțe misterios structurate, al căror punct de plecare este de natură spirituală.

Cînd stai să analizezi „realitățile fizice”, care au ajuns atît de familiare simțurilor noastre, recunoști că ele sînt tot atît de misterioase ca și lumea spirituală și provin tot de acolo. Fizicienii ne spun că această lume a corpurilor se compune dintr-o combinație de forțe ale gravitației electromagnetice. Putem să dăm nume forțelor și putem denumi efectul lor, dar nimeni nu ne poate spune ce sînt ele.

Poeții și muzicienii vorbesc cu convingerea despre structuri eterice, care pentru ei sînt la fel de compacte și reale, ca cele de oțel sau piatră pentru constructori (și lucrările acestora încep tot cu gândurile imateriale din mintea arhitecților). În orice domeniu, indiferent de natura sa, sau orice ocupație am avea, la bază găsim forma gândită.

Unde este patria acestor forme gândite? Cum sînt transmise acestea structurilor fizice? Știința ne poate spune numai foarte puțin despre legile pe care le urmează forța spirituală (energia care nu depinde de legile fizice). Un secol de experimente hipnotice

telepatice și psihochinetice ne-au demonstrat că forța de gândire este transmisibilă direct la distanță, și poate depăși orice barieră, care reține toate celelalte feluri de forțe. Știm astăzi că forța de gândire poate nu numai să pună în mișcare obiecte, dar chiar să fixeze imagini pe filme. (Fotograful gândurilor, Ted Berios din Chicago, a devenit între timp un parapsiholog renumit și, în baza documentației inatacabile a doctorului Jule Eisembund, sper că nu-i mai vine nimănui ideea de a trece acest fenomen pe seama ipotezei înșelătoriilor).

Deci astăzi nu mai e nevoie să apelăm la nimic mistic sau ocult, pentru a pune bazele următorului pas al nostru spre înțelegerea vieții de după moarte. Cele două condiții necesare au o bază largă experimentală :

1. Structurile pure ale gândirii sînt de o importanță de prim rang în viața omenească.

2. Asemenea structuri pot exista în societatea omenească și în natură, independent de vreun fenomen oarecare fizic.

Aceste două constatări constituie puntea dintre lumea simțurilor noastre fizice brute și viața de dincolo, într-o lume vastă, dacă nu chiar spirituală în totalitate. Ca și istoria antică, tot astfel și istoria modernă, cunoaște nenumărate cazuri cînd oamenii, care s-au interesat în timpul vieții lor de aici de viața de dincolo, după trecerea lor în acea sferă, au găsit căile prin care să relateze de dincolo — adeseori într-o limbă care se deosebește de a noastră. Ei vorbesc o limbă de imagini poetice, o limbă religioasă sau una mitologică, o limbă a artei sau chiar un dialect cu

totul necunoscut. Pe acești oameni nu-i crede nimeni ușor. Limba căreia i se dă crezare în timpurile noastre este limba oamenilor de știință. Cine vrea să fie luat în serios și cine vrea să convingă, trebuie, de voie sau de nevoie, să accepte exprimarea corespunzătoare.

Oculiștilor și exotericilor le vine de obicei foarte greu acest lucru. Ei transformă nevoia în virtute și preferă să se izoleze într-o poziție specială spirituală. Cercetătorii de dincolo au gândit altfel, și pentru cei mai de seamă dintre ei, acesta a fost un lucru ca de la sine înțeles, chiar și pentru filologul clasic Frederic Myers, care, înainte de a-și descoperi scopul vieții în cercetările parapsihologice, a fost cunoscut mai ales prin eseurile sale profunde asupra poeziei antice. A fost, în aceeași măsură, la curent cu teoriile fizice care au condus la descoperirile lui Einstein și cu recunoașterile de bază ale fiziologiei și psihologiei moderne.

Myers și-a început cercetările sale cu deosebită îndoială. El și colaboratorii săi au fost cei mai prevăzători din toți cei ce au lucrat vreodată în acest domeniu — mai severi decât Lodge și Hodgson, de teama înșelătoriilor. Pretențiile lor, în ceea ce privește dovezile, erau atât de riguroase, încât mediul enervat, a denumit grupul de cercetători „Societatea de asupra a materialului demonstrativ”. Numai imensitatea materialului colecționat l-a putut, în sfârșit, convinge pe Myers că omul continuă să trăiască după moarte. După aceea, scopul principal urmărit de el, nu a fost acela de a demonstra acest lucru; aceasta, considera el, era deja demonstrat.

Trebuia prezentată această realitate într-o limbă care să poată fi înțeleasă chiar și de o minte adânc îngropată în dogma învățămîntului fizic.

Nimeni nu era mai conștient ca Myers de complexitatea, de posibilitatea de contrazicere, aparentă sau reală, în problemele „tehnice” legate de continuitatea gândirii. Nimeni nu înțelegea mai bine decît el îndoiala justificată a oamenilor de știință ca și a maselor largi. Noi toți, cei care de mici copii am fost confrunțați cu concepția materializată a lumii, sîntem în stare să acceptăm idei noi, numai în cazul cînd ne sînt prezentate într-un limbaj cunoscut. Myers vorbește în „limbajul nostru”.

În perioada cînd a murit Myers, în 1901, existau două piedici care stăteau în calea unei recunoașteri generale a continuității vieții. Le-am amintit deja: una era ipoteza tele atiei. După ce s-a stabilit că telepatia este un fenomen real, a rămas acuzarea că toate comunicările care provin din lumea de dincolo, se explică prin fantezie, conștientă sau inconștientă a mediului, care își ia informațiile din gândirile oamenilor în viață. Myers considera aceasta drept o obiecție care poate fi combătută. Neobosit, căuta noi metode demonstrative. Atia după moartea sa, i-a fost tipărită lucrarea în două volume „Personalitatea omului și supraviețuirea ei după moartea trupească”. Această operă constituie o piatră de temelie în istoria studiului continuității vieții și totuși este numai un studiu preliminar operei sale principale, care a ajuns la noi prin mesaje comunicate de dincolo, în scris automat: după două decenii de

la moartea sa (prin metoda numită Cross-correspondence).

A doua piedică, încă și mai grea, era lipsa unei baze teoretice care să poată fi acceptată în general și pe care, un om de știință cu orientare materialistă, să poată construi modele structurale ale vieții permanente și extinse. Myers a explicat aceasta prin demonstrațiile forțelor de gândire și în acest scop s-a servit de o limbă obișnuită psihologilor. Ca să-l înțelegi pe Myers nu este nevoie să cunoști terminologia științifică.

Mesajele lui Myers erau semnate de mîna lui și transmise prin diferite medii care scriau automat în timp ce se găseau în transă. Aceste mesaje au venit fragmentar, așa încît textul unui singur mediu nu avea nici un sens. Însă imediat ce aceste fragmente au fost combinate după un anumit sistem, (Clearing-house-system), au prezentat o mărturie complet clară.

Nu numai Myers ci și parapsihologii Henry Sidwick și Edmund Gurney au transmis de dincolo, prin acest sistem. Transmiterea a durat 30 de ani și a furnizat cca 2 000 pagini de text în scris automat. Totul a fost publicat între 1906 și 1938 la Londra în jurnalul „Societății de cercetări psihice”, cu comentarii, cca 3 000 pagini).

Pentru aceste comunicări au fost alese medii care nu se cunoșteau între ele și care nu cunoșteau izvoarele clasice vechi, pe care Myers avea obiceiul să le citeze, sub semnătura sa pentru a fi recunoscut. Caracterul general și continuitatea acestor mesaje au rămas neschimbate timp de un sfert de secol, cu

toate că s-a lucrat cu echipe de medii cu totul diferite. Unele medii între timp, au murit altele s-au îmbolnăvit sau le-au abandonat din diferite motive și au fost înlocuiți cu alte medii care nu auziseră niciodată de sistemul Cross-Correspondence și, în general, nu aveau cunoștință de literatura clasică.

Aș dori să încep descrierea condițiilor vieții de dincolo, făcută de Myers, cu ocazia unei ședințe cu dna Leonard, când, după cum am relatat deja, Sir Oliver Lodge a luat legătura cu fiul său. Lodge nu l-a cunoscut personal pe Myers când acesta a fost în viață. Interesul fizicienilor pentru parapsihologie s-a născut abia la începutul secolului nostru, la scurt timp după moartea lui Myers. Deci legătura celor doi bărbați a fost pur extrasenzorială.

În ședința respectivă Lodge îi povestea fiului său de o remarcă făcută de Myers printr-un mediu care spunea că treapta de existență în care se află momentan Raymond, corespunde unei stări pe care noi am numi-o iluzie. Lodge voia să știe ce crede Raymond despre această părere. Raymond a explicat că Myers, cu care între timp s-a împrietenit atât de mult încît îl numea „unchiul Fred”, se găsește chiar la el și vor încerca să descrie împreună această stare. Raymond spunea că există multe asemănări între sfera în care se află ei și forma de existență de pe pământ. Și aici, ca și acolo, zicea el, multe lucruri de care avem nevoie sînt create de planul sau sfera dumnezeiască și multe altele, mai ales bunurile materiale ale vieții noastre, sînt procurate prin forțe proprii, din materialele de bază puse la dispoziție. În ambele cazuri starea de existență este limitată

în timp, ca să zicem așa, și este gândită numai pentru a fi folosită temporar, pînă în momentul cînd individul este pregătit să treacă în treapta următoare, superioară, a vieții.

În viața pămîntească obiectele sînt făcute din ceva din ceea ce noi numim materie. În sfera lui Raymond, toate lucrurile necesare sînt făcute chiar de către ființele de acolo, dar dintr-un material mult mai fin, obținut prin forța spirituală. „Veți trăi într-o lume a iluziilor necesare”, spunea Raymond, „aveți nevoie de ele, ca să vă realizați problemele. Noi trăim într-o lume iluzorie extinsă, la marginea ei. Noi sîntem în contact cu realitatea mai mult decît voi, deoarece spiritul și sufletul aparțin de lumea realității. Toate celelalte — adică lucrurile materiale — sînt, într-un anumit sens, trecătoare, pentru o vreme mijloace necesare, dar mai tîrziu, de prisos. Numai spiritul și sufletul sînt indescriptibile și nepieritoare.

Cea mai mare parte din expunerea lui Myers, ne-a parvenit printr-o fată irlandeză, Geraldine Cummins din Cork. Myers a început descrierea sistematică a vieții de dincolo, după ce a stat, în această lume nouă pentru el, mai bine de douăzeci de ani, timp în care a pregătit sistemul de Cross-Correspondence și alte lucrări, care trebuiau să demonstreze realitatea continuității vieții. Dra Cummins nu era un mediu de meserie. Cu toate că era fiică de profesor nu avea o pregătire în științele naturale, psihologie sau filozofie, dar scrisese două piese de teatru, care s-au jucat la Dublin.

Cînd simțea nevoia de a scrie automat, se așeza la masa de scris, își acoperea ochii cu mîna și se concentra într-o stare de completă liniște. Aceasta ducea la un fel de semisomn. Cînd începea scrierea automată, era ca și cum prin brațul ei, un altul, care vroia să o ajute, scria o telegramă fără sfîrșit. Mîna ei dreaptă stătea pe un bloc de scris și cîte cîineva o asista pentru îndepărtarea paginilor scrise și pentru a-i așeza mîna pe o nouă filă. Scria foarte repede, în mod normal, spunea d-ra Commings, avea nevoie de 7—8 ore pentru a scrie un articol de cca 800 cuvinte. În scrierea automată realiza pînă la 2 000 cuvinte în mai puțin de o oră. Materialul părea pregătit pentru o transmisie rapidă, cu titluri la fiecare capitol, dar fără punctuație, fără împărțire în paragrafe și fără distanță între cuvinte. Textul curgea fără întrerupere.

Myers a descris foarte detaliat structura și condițiile vieții de dincolo. În total, din 1924 pînă în 1931, a transmis atît cît poate cuprinde o carte de mărime mijlocie. Pentru a putea judeca toată importanța mesajelor lui Myers, ar fi fost bine să avem odată în față conceptul pe care se bazează toată comunicarea lui: „Teoria dezvoltării conștientului sau evoluția în urma lui Darwin”. Conform ipotezei sale, care a fost dezvoltată de Bergson, Bucke, Julian Huxley, Teilhard de Chardin, C. C. Dung și de alții, evoluția produce mai ales o capacitate crescîndă a percepției senzoriale, pe cînd varietatea crescîndă a formelor fizice este numai un proces secundar al acestui proces central evoluționar.

Viermii și scoicile care au o „conștiință simplă” trăiesc într-o visare ștearsă, estompată. Spațiul lor de viață se compune din câțiva centimetri de pământ, ele percep numai vag lumina, întunericul, căldura, frigul, foamea și reproducerea. Pe scara reptilelor, păsărilor și mamiferelor, conștiința progresează în raport cu posibilitatea din ce în ce mai mare de a percepe. În viața omenească, posibilitățile din ce în ce mai mari ale individului de a percepe se extind prin progresia continuă din copilărie până la maturitate. Când s-a atins maturitatea, există încă mari deosebirii ale „nivelului” percepției. De exemplu, în timp ce conștiința unei femei se limitează la soț, casă, copii și piață, conștiința alteia este în stare, pe lângă toate acestea, să cuprindă în afara ei de interese și muzică, artă, literatură și altele.

Nivelul de percepție al celor două femei se poate modifica. Prima ar putea deodată să se intereseze poate de religie, ceea ce îi deschide ochii asupra dilemei întregii omeniri. Cealaltă ar putea, suplimentar, să aibă o dorință imensă de a participa la viața societății și începe să înțeleagă mașinăria socială. Ambele femei — ca să utilizăm o expresie folosită de Myers — vor fi avansate, deja de aici într-un plan superior al conștiinței. În mod asemănător, un bărbat, care inițial a fost preocupat de comerț, familie și pescuit, poate să-și dezvolte interesul pentru artă sau limbi și, în felul acesta, să-și lărgască nivelul conștiinței înainte de a părăsi lumea de aici. Fiecare ființă omenească, care și-a menținut mobilitatea spirituală și care nu este

inaptă din cauza unor influențe bolnăvicioase, în extinderea evoluției, va progresa permanent.

Comunicările lui Myers ne arată că forța de avansare a evoluției, care duce la extinderea conștientului, este permanentă, cosmică și veșnică și deci nu încetează prin moarte. Nu formele fizice constituie scopul principal al creației, ci formele spirituale, care se pot desprinde ușor de forma fizică, pentru a trăi într-o altă existență, mai bogată, mai substanțială, mai energică.

În viața pămîntească, în mersul crescînd al conștientului nostru, luăm diferite forme trupești și le părăsim apoi, ca cea din nou născut, copil, tînar, matur, etc. În viața de dincolo se continuă nu numai dorința de a evolua spre extinderea conștientului, ci acest impuls este însoțit din nou de un rezultat al personificării. Dar aceste corpuri de dincolo sînt totuși realizate dintr-un material alimentat de energii mai ușoare, mai fine, superioare, al cărui conținut de energie spirituală — sufletească sporește continuu.

După douăzeci de ani de „prezență și cercetări dincolo” Myers a stabilit existența celor șapte stadii principale ale vieții de după moarte, fiecare stadiu cu sfera sa de intrare — perioadă de dezvoltare și perioade de pregătire — pentru treapta superioară următoare.

Treapta întîi însemnează momentul morții. Treapta a doua este starea individului imediat după trecerea dincolo. Myers a denumit această fază uneori sfera intermediară”, alteori „Hades”. Această treaptă este scurtă și se transformă într-o lume mai stabilă și

anume în treapta a treia „sfera iluziei”. Urmează treapta a patra „sfera culorii” sau „Eidos”. Sufletele foarte evolute pot pătrunde în „sfera de flăcări”, sau „Helios”, treapta a cincea. Apoi treapta a șasea și a șaptea, „sfera luminii” și „eternitatea”, sînt de o natură spirituală atît de completă, atît de aproape de sfera creației, încît nu există cuvinte care să le descrie și, în consecință, nu sînt pe înțelesul ființelor pămîntești. Situația s-ar putea compara cu aceea a unui medic care ar încerca să explice unui sugar funcționarea glandelor cu secreție internă.

Myers a ilustrat înaintarea de la o treaptă la alta, prin descrierea unor cazuri. Dar înainte de a continua cu relatarea lui Myers, ar fi potrivit să atragem atenția că în perioada cînd a activat Myers, atît pe pămînt, cît și mai tîrziu, cînd a transmis de dincolo, prin mediu, teoria reîncarnării încă nu se situa în atenția psihologilor și parapsihologilor. De atunci încoace însă, avînd în vedere mai ales lucrările de cercetare recente ale lui Ian Stevenson, profesor de psihologie la Universitatea din Virginia, posibilitatea reîncarnării a fost luată mult mai în serios. Și din acest punct de vedere, ca și în teoria evoluției conștiinței s-a dovedit că Myers a fost mult avansat față de timpul său.

În studiarea primului său caz, Myers s-a ocupat de „Walter”. Acesta era unul din cei patru fii ai unei familii din clasa de mijloc, care putea trăi din plin din venitul obținut prin activitatea tatălui său, o familie cu o mamă care domina, care considera că misiunea vieții ei este de a veghea asupra copiilor ei, de care era foarte mîndră. Era conștientă de

sine, mândră și rezervată, considerându-se superioară mediei oamenilor și nu se prea interesa de evenimente din afara familiei.

Walter fusese copilul preferat al părinților. S-a căsătorit, dar căsătoria a durat puțin. Obişnuit să fie admirat, ceea ce mama lui făcea cu prisosință, n-a putut să se obișnuiască cu o soție care îl privea în mod realist. Au ajuns astfel la discuții dese și la despărțire. Walter s-a înapoiat la mama lui și s-a dedicat cu totul câștigului de bani. Ca speculant de bursă, talentat, a avut mari realizări. După moartea părinților a trăit într-un club bogat și s-a bucurat, pentru tot restul vieții sale, de acel nimb de care se bucură geniile financiare în lumea de aici. A murit și a ajuns pînă în sfera a doua, sfera intermediară, sau Hades.

Cînd un nou născut ajunge la percepțiile senzoriale el doarme, visează și se odihnește aproape tot timpul, în timp ce-și ia cele necesare din viața pămîntească în care abia se obișnuiește și de care el devine conștient încetul cu încetul. Exact așa este, spune Myers, cînd intri în treapta a doua. În tradiția populară se zice că în timp ce omul e pe moarte, i se perindă prin fața ochilor amintirile întregii sale vieți, ca într-un film fulgerător. Dacă aceasta e adevărat, pare să fie o prevestire a „sferei intermediare” din calificarea lui Myers, căci, în timpul acestei perioade Walter, cînd nu dormea și era pe jumătate treaz, vedea în fața ochilor săi spirituali, amintiri din viața sa trecută. Este desigur stadiul pe care tradiția creștină îl numește „iad”. Dacă e diavolesc sau nu, depinde de conținutul amintirilor. Dacă au existat episoade

întunecoase sau întâmplări îngrozitoare, desigur că ele se repetă, alternate și de amintirile plăcute. Myers numește acest intermezzo „călătorie prin galeria cu imagini” și Raymond Lodge a relatat despre întâmplările respective din acest stadiu.

În timpul călătoriilor prin firul amintirilor, Walter și-a descoperit vechea afecțiune pentru mama sa și plăcerea de a fi admirat și protejat. Când a prins puteri i s-a accentuat și imaginația sa, încît era în stare să-și procure o viziune idealizată a casei pă-mîntești și a orașului natal și să trăiască foarte fericit, cu părerea sa despre condițiile ideale. În treapta a treia „sfera iluziei” — totul pentru el prindea formă, așa cum își dorea forța lui imaginativă. Obiectele nu au nevoie să treacă prin mîinile meseriașilor și lucrătorilor, ca în viața materială pămîntească. Walter nu avea acum nici un fel de probleme în afara surplusului de timp. Deoarece a iubit întotdeauna specularea acțiunilor (la bursă) căuta în jurul lui ceva „asemănător”. Se înțelege că găsea și aici ceva exact ca pe pămînt, era și aici bun în afaceri și strîngea capital. Totuși, în noul mediu, această activitate nu-i atrăgea admirația sau puterea cu care era obișnuit în viața pămîntească. Deoarece toate nevoile pot fi satisfăcute prin imaginație, nu are nevoie de bani și puțini prețuiau acest lucru. Walter era dezamăgit și nemulțumit.

Această senzație s-a accentuat cînd și-a putut da seama, din ce în ce mai clar, că dragostea mamei sale era copilărească și posesivă; se asemana cu dragostea unei fete care se joacă cu păpușile. Pe de altă parte abia își dădea seama de ce, la un mo-

ment dat, tatăl lui n-a mai fost atât de mândru de fiul lui, ca mai înainte. Tatăl său făcea parte dintre cei ce nu puneau mare preț pe câștigul banilor, dacă nu îi erau neapărat necesari. Walter a trebuit să recunoască, din ce în ce mai mult, că din punct de vedere spiritual la el nu găsea cine știe ce... Se simțea îngrădit și strîmtorat între dezaprobarea tatălui și dragostea exagerată a mamei și dorea să plece cât mai departe — dar încotro? Își dorea din ce în ce „vechile timpuri” cu comerțul de la bursă, unde, fiind un geniu financiar, atrăgea asupra sa multe priviri admirative. A început să simtă ceva, ceea ce acolo se numește: „forțe de atracție a pământului, îndemnul de a te naște” și în sfârșit s-a întors la treapta a doua, unde a parcurs din nou stadiul privirii retrospective. Nici aceasta nu i-a mai fost de folos. Își dorea să revină la treapta întâi, spre pământ.

Walter avea un frate, numit Martin, care murise în război, cu mult înaintea tatălui, și o soră, Mary, care a murit foarte tânără. Cei doi aveau alt orizont decît Walter și decît părinții. În urma evenimentelor de pe pământ, unde trăiseră în sfera cercului strîmt al familiei, li se trezise interesul pentru semenii lor. Și ei se întorseseră imaginativ la mediul casei părintești după ce parcurseseră o perioadă de vis și odihnă în treapta a doua. Dar au zăbovit puțin în acest plan al conștientului. Și-au dat seama de marginalizarea acestui mediu și nu și-au dorit întoarcerea la viața pămîntească, tinzînd spre evoluția conștientului în dimensiuni noi.

Astfel au pășit în sfera a patra, „sfera culorii” sau „Fidos”. Martin și-a putut conduce mai tîrziu

tatăl și sora spre acest plan avansat al conștientului. Mamei nu i-a reușit să se îndepărteze de fiul ei adorat și să-l lase să-și găsească singur drumul lui. Și ea a rămas în sfera a doua.

Nu toate întâmplările din treapta a treia sînt atât de întunecate ca în acest caz, spune Myers. După ce s-a intrat în sferile de dincolo, interesele speciale se pot manifesta și în cercul altor grupuri de oameni, din afara familiei. Barierele limbilor nu mai joacă nici un rol, deoarece ființele se înțeleg prin gîndire. De asemenea nu mai contează nici măsura pămîntească a timpului. În acest fel este absolut posibil ca un suflet să se simtă atras de membrii unui grup de străini, aflați în sfera respectivă din secolele trecute. Cu toate că ființa poate să rămână timp de mai multe generații în aceeași sferă, aceasta trebuie să ajungă la o hotărîre: să se întoarcă la treapta precedentă sau să înainteze la sfera următoare. Sufletele, pot mai întîi să folosească ocazia de a afla marea minune a acestui plan al conștientului: o călătorie într-o secvență a „marilor amintiri”. Așa după cum pe pămînt te poți duce la o arhivă de filme, pentru a vedea pelicule cu întâmplări pămîntești interesante încă de la descoperirea aparatelor de filmat, poți, în sfera a treia, să vezi cum se derulează prin fața ta întâmplări de la începutul istoriei omenirii. Tot ceea ce s-a petrecut vreodată este imprimat de memoria cosmică.

„Eu am ajuns pînă acum numai la Eidos, treapta a patra” scrie Myers prin mîna d-rei Cummins, „și ceea ce știu eu este din păcate limitat”. El este și acolo, ca și odinioară pe pămînt, ocupat cu cerce-

tarea minții de natura omenească, de existența umană și a universului, de relația dintre acestea două. Scopul său este să pătrundă, cât mai departe posibil, în taina ce i se dezvăluie treptat și apoi să trimită relatări asupra noilor recunoașteri, cu ajutorul „spiritului colectiv al omenirii” — sensibil la aceasta. Călătorul care rezistă la această acțiune, aceea de a-și extinde raza sensibilității și a înțelegerii sale, va avea o capacitate din ce în ce mai mare de a percepe și a descoperi noi sfere ale universului creator... Cine a ajuns până aici va avea dorința să se ridice în continuare pe scara conștientului; în majoritatea cazurilor dorința existenței trupesti pămîntene, se prefacă în scrum.

În cursul transmiterilor sale prin scrieri, Myers a accentuat tot timpul că el vorbește despre constatarea reală a unui alt mod de existență și nu face numai ‘eorii și speculații. Aici, în sfera a patra, trebuie să părăsești toate structurile și dogmele intelectuale închistate, indiferent dacă acestea sînt științifice, religioase sau filozofice”. Myers scoate în evidență acest punct cu atîta insistență, încît el numește treapta a patra și „faza nimicirii imaginii vechi a lumii”. Myers a avut aici, prima oară, dificultăți în formularea relatării. Omul nu are, din păcate, capacitatea de a-și imagina sunete noi pe care nu le-a auzit niciodată, culori pe care nu le-a văzut niciodată sau un simțămînt nou. De aceea e imposibil să-i descrii numărul infinit al tonurilor noi, culorilor și sentimentelor noi, așa cum le percepem în „sfera culorii”.

Cu toate acestea Myers a încercat să comunice cel puțin unele aspecte: „Există aici flori în forme și culori strălucitoare, pe care ființele omenesti nu și le pot imagina. Aceste culori și raze, care nu există în spectrul pămîntesc; aici ele se exprimă în gânduri nu prin vorbe. Cuvintele nu mai au importanță pentru noi. În această sferă a conștientului numai sufletul trebuie să priceapă; el are griji, dar nu ca cele pămîntești; el cunoaște extazul, dar nu cel pămîntesc. Spiritul se exprimă printr-un mod direct, noi putem recepționa gândurile altor suflete”. După cum spune Myers, în această sferă totul este inimaginabil, mai intensiv, încărcat cu energie. Energia nouă necesită un corp nou pentru a i se da expresie și astfel își creiază, își procură, un corp nou. El seamănă cu forma veche pămîntească, dar e mult mai strălucitor mai frumos și mai potrivit pentru noua sa existență. Conștientul este continuu, nu mai are nevoie de somn. Totuși, nu există numai adevăr, iubire și frumusețe, ci și dușmănie, ură și mînie. O mentalitate dușmănoasă este în stare să rănească și să zdruncine, cu o lovitură a gândirii, o parte din corpul nostru care e făcut din lumină și culori. Trebuie să înveți corpul să emane raze protectoare. Dacă cineva ți-a fost dușman pe pămînt și v-ai urît unul pe altul, acest sentiment vechi se poate redeștepta cînd cei doi se întîlnesc aici.

În această sferă trebuie să-ți dai silința, mai ales să înveți să înțelegi mai bine, cum să conducă spiritul (zice Myers) forța de viață, sursa tuturor fenomenelor exterioare. Aici ești liber de ngrădirile severe ale mașinii existenței pămîntene ale omu'ui. Este destul

dacă îmi concentrez gândurile, numai pentru-aşa cum se zice la noi — un moment pentru a obține personificarea mea, pe care s-o trimit de-a lungul lumii noastre imense, la un prieten, la cineva care e în armonie cu mine. Imediat apar în fața acestui prieten, cu toate că sînt foarte departe de el. Personificarea mea se întreține cu acest prieten — să se noteze — în gând, nu prin cuvinte. Tot timpul port discuția de la o distanță enormă și imediat ce s-a încheiat, personificarea creiată de mine prin gândire se anulează din nou, așa încît dispare”.

Deoarece în perioada cînd Myers ne făcea comunicările, el nu trecuse de treapta a patra, relatările lui asupra treptelor superioare sînt mai puțin detaliate și mai speculative. Totuși se pare că din auzite a aflat destule încît, într-o oarecare măsură, să poată descrie cum stau lucrurile în continuare. Pentru a putea trece într-o treaptă următoare, superioară, este necesar ceva, așa ca moartea și nașterea, spunea el. Se presupune că în sfera a patra, datorită experiențelor intense în ce privește disperarea cea mai adîncă și „încîntarea cea mai înaltă”, se șterg ultimele resturi de emoții mărunte și dușmăanii și sufletul se eliberează definitiv și total de legăturile lui cu pămîntul. Spiritul este în stare, deacum încolo să cunoască planurile cosmice. În sfera a cincea ființa obține un fel de corp din flăcări care îi dă posibilitatea să călătorească în tot universul stelar, fără să fie periclitat de temperaturile și turbulențele acestora. Treapta a șasea este „sferă luminii”. Aceasta este treapta acelor spirite, care au cunoscut și au învățat să înțeleagă toate aspectele întregii creații.

Myers denumește această treaptă „sfera luminii” sau „a rațiunii pure”. Sufletele care se găsesc în această treaptă sînt descrise în gîndirea j ură a Creatorului lor. Au intrat în rîndul nemuritorilor... Au atins culmea supremă a evoluției conștientului. Myers știa că numai descrierea schița'ă a planurilor conștientului din sferele superioare chiar, depășește posibilitățile de înțelegere ale majorității pămîntenilor, în afară de scipiri ale intuiției. După părerea mea, el ne-a comunicat totuși detalii, pentru că a vrut să ne dea posibilitatea de a afla de existența acestor lumi. Prin asigurarea că nu există moarte definitivă ci numai modificări ale conștientului, el a vrut să ne alunge, odată pentru totdeauna, acea teamă de moarte din sufletele noastre. Ca mediu în transă am avut de-a face mai ales cu sferele pe care Myers le desemnează ca fiind treapta a doua și a treia. Numai foarte rar am obținut ființe din sferele spirituale mai înalte. Cei din sferele inferioare sînt cei care înțeleg cel mai bine majoritatea celor de pe pămînt. Trebuie să ținem cont și de faptul că cea mai mare parte a sufletelor, putem zice majoritatea, rămîn timp îndelungat — cîteodată secole, sau pentru totdeauna — în sfera a treia, fără a-și da osteneala de a trece mai departe, deoarece ei cred că au atins înaltul cerului.

Dacă stăm să ne gîndim că relatările lui Myers, consemnate în scris de d-ra Cummins, ne-au parvenit prin anii 1930, este de mirare cît de moderne sînt unele lucruri din cele spuse de el. Poluarea mediului înconjurător, complexe industriale și militare, care au provocat războaie, dezvoltarea înfricoșătoare a

mașinării politice pentru acapărarea spiritului omenească, materialismul exagerat care ne determină viața, o grămadă de teme „arzătoare” ale discuțiilor politice prezente — toate acestea — au format, în urmă cu o generație, obiectul avertismentelor serioase ale prof. Myers.

Se presupune de multe ori, complet greșit, că cei care trec dincolo, sînt capabili „automat” să prevadă viitorul. Nu. Ei nu pot vedea în viitor, cum a confirmat Raymond. Nimeni nu poate să afle tot secretul viitorului, scrie Myers. Dar sufletele care sînt în Eidos pot să vadă vag direcțiile gândirii omenești și ca urmare să presupună desfășurarea viitorului. Astfel de examinări personale, i-au provocat mari îngrijorări. „Îi rog stăruitor pe bărbații și femeile de azi să nu considere ființa omenească drept o mașină. În gălăgia asurzitoare a tuturor acelor roți și roțițe monstruoase, pe care civilizația de astăzi le ține într-o mișcare neîncetată, rămîne prea puțin răgaz și linște pentru contemplație și meditație filozofică, preocupări nobile din care izvorăște adevărata știință. Ce soartă întunecată îi așteaptă pe copiii viitorului, dacă ei vor fi jertfiți acelor creaturi neînsuflețite, „mașinile” întruchiparea deplină a zeului numit „materialism”!

Myers a atras atenția și asupra pericolului naționalismului radical, care împrăstie omenirea în grupuri naționale, care se urăsc între ele. Acest fenomen ne face să nu mai recunoaștem că toată omenirea este o singură unitate și că problemele sale pot fi rezolvate numai împreună. „Națiunile se prăbușesc în ruină, prin războaie repetate sau ajung în micile

prin creșterea continuă a populației". În privința mediului înconjurător, el s-a exprimat după cum urmează: „Nici frumusețea și nici sănătatea nu pot fi menținute dacă națiunile se distrug între ele prin sisteme economice și mașini". Gîndirea mașinilor periclitează mai ales evoluția spirituală a omului. Un mecanism lipsit de suflet trebuie să servească ființa omenească în stare de a gîndi, dar nu s-o conducă. Omenirea de azi ar trebui să se străduiască pentru calitate și nu pentru cantitate".

Am fost întrebat adeseori, dacă știu, cum le merg dincolo celor care se sinucid. Punctul de vedere al lui Myers, în această privință este mai puțin moral și mai mult realist. Starea de spirit al celui care se sinucide este extrem de negativă și depresivă în momentul cînd respectivul săvîrșește fapta. Această stare îl însoțește dincolo și îl împiedică foarte mult în acomodarea la noua situație. Totul poate merge atît de departe încît, atunci cînd conștiința i se trezește nu-și dă seama că a murit, că a trecut dincolo și, în momentul cînd descoperă că nu mai are corpul fizic sub controlul său, ajunge din nou într-o panică disperată. Cînd se lămurește însfîrșit și își dă seama că singur s-a omorît, e foarte deprimat și își regretă fapta (ca în cazul fiului episcopului James Pike, asupra căruia vom reveni).

„Starea sufletească, dispoziția care îl duce pe sinucigaș la autodistrugere", ne spune Myers prin d-ra Cummins, îl învăluie pe aceasta într-un fel de nor din care nu poate fi eliberat multă vreme. Durata lui emoțională formează o barieră în jurul lui care nu poate fi înlăturată decît prin eforturile sale, mai ales

prin strigătele de ajutor trimise de forța lui sufletească ființelor cu mai multă experiență. Moartea survenită pe neașteptate, de exemplu în război sau în accidente, constituie o altă temă. Și aici Myers are un punct de vedere practic. „Dezavantajele unei morți subite, printre altele, este și acela că psihicul nu are timp să se transpună, să se adapteze. Un tânăr care moare brusc rămâne multă vreme cu gândul în sfera pămîntească, înainte de a se lămuri asupra noii situații. Numai cu timpul înțelege că are nevoie de ajutorul altor ființe pentru a-și reveni în fire și de multe ori ezită să accepte acest ajutor”.

În experiența mea ca mediu am cunoscut și cu cazuri în care moartea subită nu se deosebea aparent, prea mult de o trecere normală dincolo. După cum spune Myers, trecerea normală este o alunecare pașnică într-un somn plăcut, liniștit, uneori chiar fericit. În acest timp corpul nostru astral — acea „dublură” strălucită, care însoțește corpul fizic — se desprinde încă din stadiul embrionar. Mediile au capacitatea de a percepe această aură.

Myers nu dezaprobă utilizarea narcoticelor pentru ușurarea și grăbirea trecerii dincolo în cazul bolilor incurabile, cu toate că este de părere că muribundul trebuie să aibă la dispoziție cîteva zile de pregătire.

În asemenea condiții mila medicului e justificată, în timp ce legea consideră grăbirea sfîrșitului ca o crimă”. S-ar ști mai mult despre boli dacă medicii ar cunoaște mai bine legătura dintre corp și spirit. Ce influențe au bolile mintale sau senilitatea avansată asupra vieții de dincolo? În acest caz Myers ne amintește din nou că „dublura” sau corpul astral

este purtătorul personalității noastre după moarte. Toate încercările prin care trece corpul fizic, implică și corpul astral. Dar „Neplăcerile bătrâneții sau ale minții pot numai temporar influența inteligența individului. După moarte sufletul are la dispoziție în corpul astral centrul de bază al memoriei complet cum și întreaga capacitate spirituală”.

O altă problemă, mult discutată, a fost întrebarea : „Cum se menține corpul astral fără hrană?” Myers explică : „Viața eterică este alimentată prin raze cosmice care luminează minunat mediul și această lumină întreține viața în corpul nostru într-un fel, pe care încă nu mi-l explic”.

Au existat și există oameni, de exemplu : Theresa Neumann din Kennerstruth — care, după cum s-a putut dovedi, puteau utiliza deja pe pământ aceste raze, pentru hrana corpului fizic. Ei au trăit mulți ani fără hrană pămîntească. Medicii, teologii și psihologii au făcut nesfîrșite presupuneri și au scris mult asupra acestei teme. Dar, pînă în prezent, fenomenul nu a fost lămurit — mai ales pentru oamenii noștri de știință cu gîndire materialistă.

Myers și-a expus părerea că există viață pe alte planete, o viață asemănătoare cu a noastră. El nu crede că imposibilitatea simțurilor și a aparatajelor noastre de a lua cunoștință de alte lumi, este o dovadă că acestea nu există. Se știe, după cum spune el că noi emitem și recepționăm numai lungimile de undă pe care sînt axate aparatajele noastre. Un aparat de radio sau TV, care deservește o anumită scală de unde, nu poate să recepționeze nici o emisiune a altei stații din afara acestei scale, chiar dacă

aceste stații ar fi foarte aproape și ar emite foarte puternic. Incapacitatea noastră de a percepe altceva în afară de fenomenele pămîntești nu modifică cu nimic faptul că în jurul nostru există o activitate continuă, de o intensitate nebănuită, extraterestră-cosmică și spirituală. Aceste relatări ale lui Myers sînt senzaționale și din fericire nu sînt unice și nici lipsite de exemplificări.

Afirmațiile lui corespund în foarte mare măsură cu o serie de relatări de dincolo și anume cu trans- miteri corespunzătoare ale unor grupări culturale străine (și aici mă gîndesc la Yoganada). Desigur că survin și contradicții față de alte expuneri, chiar și între amănuntele furnizate de Myers și Raymond Lodge. Așa este de exemplu posibilitatea unei re- întoarceri pe pămînt — printr-o reîncarnare sau altfel — care tînărului Raymond îi sînt necunoscute, în timp ce Myers dă exemple, ca în „cazul lui Walter” care „se naște din nou”, pentru a-și rezolva dilema pentru situațiile cînd nu s-au putut învinge greutatea de aclimatizare „dincolo”. Fără îndoială că marea noastră enigmă, acum ca și întotdeauna, este tot complexul reîncarnării, care rămîne să fie studiat în continuare, în legătură cu viața de dincolo.

BETTY ȘI JEAN RELATEAZĂ

NIMENI N-A VĂZUT vreodată o făptură în toată complexitatea ei. Noi vedem corpul fizic și cel mult unele efecte chinetice care pleacă de la corpul

fizic, dar personalitatea propriu zisă a unei ființe este invizibilă. Este adevărat că pe aceasta o simțim totuși dar nu numai cu ajutorul celor cinci simțuri, ci mai mult cu ajutorul posibilităților de a percepe corpul nostru „beta”. Partea aceasta a noastră este de la naștere invizibilă și tocmai această supraviețuiește după moarte și abia dincolo devine vizibilă.

Cu această informație s-a anunțat la un moment dat o voce, pe care Fletcher a prezentat-o drept d-na Smith Finley. Ea s-a declarat dispusă să răspundă la întrebările puse de o participantă la ședință care se interesa, foarte stăruitor, de natura conștiințului în lumea de dincolo. Timp de șapte ședințe d-na Finley a transmis ceea ce a avut ea de spus în legătură cu aceasta și într-o zi, am primit de la ea o relatare, întocmită foarte îngrijit despre mecanismul transei unui mediu.

Trebuie să ne gândim, spunea ea, că fiecare individ este un complex de energii, cu un corp fizic vizibil și că are un corp spiritual sufletesc care în mod normal este invizibil. Corpul fizic se compune într-un anumit fel de energie, ce acționează cu un procent oarecare scăzut de vibrații. În limita modulației frecvenței sale, diferitele organe din corpul omenesc — inimă, ficat, creier, etc. — au un număr diferit de vibrații. Acest fel de energie fizică este străbătut de vibrațiile unei frecvențe complet diferite pe care o deține corpul spiritului-suflet. Frecvența acestui corp, care e cunoscut sub numele de „beta” sau „corpul astral” se compune din energii mult mai rafinate. Aceste energii delicate nu sînt atinse de moarte. Cînd vibrațiile treptei fizice încetează, corpul „beta”

— deci sufletul — se desprinde de corpul „alfa” și trece treptat dincolo, în mediul său propriu zis, în spațiul infinit al universului, unde se adună energii mult mai puternice.

Universul este plin de forme diferite de energie, existînd unele lîngă altele sau împreună. De exemplu căldura-lumină într-un focar, căldura-mișcarea într-un motor, electric. Pe pămînt energia principală este electricitatea. În universul general, energia care mișcă și stăpînește totul este conștiința. Cu toate că unitățile conștiinței emit vibrații mai fine decît pot percepe cele cinci simțuri ale noastre, există și vibrații în interiorul acestor unități. Toate undele radiofonice de diferite frecvențe au ca sursă de emisie o stație radio individuală. În mod asemănător, corpurile „beta” au vibrații caracteristice, individuale ceea ce are importanță pentru înțelegerea funcționării unui mediu.

Dna Finley spunea, prin Fletcher:

În viața pămîntească obișnuită, în condiții normale există în continuu un schimb între energiile spiritual-sufletești și cele fizic celulare. Deci în cazul cînd corpul spiritual sufletește al mediului dorește să se desprindă, pentru un anumit timp, atunci trebuie să acționeze împreună și o altă unitate spiritual-sufletească, cu un fel de energie, cam de aceeași frecvență cu energie corporală a mediului, în scopul menținerii stării normale a acestuia. Astfel, o ființă de dincolo, poate să caute temporar corpul unui om în viață. Așa se întîmplă cu Ford cînd e în transă și care, cînd e în legătură cu cei de dincolo, își are corpul fizic ocupat de Fletcher, temporar, se înțelege

Chiar dacă Ford ar fi de acord, această schimbare nu s-ar putea face pentru totdeauna. De ce? D-na Finley n-a putut să ne explice. Cu părere de rău, a spus ea, dar nici ea nu cunoaște toate legăturile, fiind de puțin timp „dincolo”. Ea a murit în 1955.

Cu aceste legături, în adevăratul sens al cuvântului și anume cu schimbul de energii între cei vii și cei morți s-a ocupat în viața de aici Ruth Finley-mult timp în secret. Ea a fost o femeie deșteaptă, umblată prin lume, cu picioarele pe pământ și cu toate că părea un om obișnuit și activ, era de o mare sensibilitate. A început ca redactor la ziarul local, purtând numele de fată Ruth Ebringht; s-a căsătorit apoi cu avocatul ziarist Emet Finley, devenind în anul următor redactor șef la Washington Herald” apoi la „Mc Clure Magazine”, după care a preluat conducerea unei reviste feminine. În paralel a acționat în federația națională și în clubul femeilor profesioniște. A scris nenumărate articole de ziar, două cărți despre problemele interne americane și una cu titlul „Oaspetele nostru nevăzut”. Această carte a făcut vîlvă, dar nimeni nu i-a cunoscut autorul, fiind anonimă; Ruth știa prea bine că o carte cu fenomene extrasenzoriale, în timpurile puternic materialiste ale crizei mondiale, ar fi însemnat sfîrșitul carierei sale. Numai puțini apropiați știa că „Jean”, unul din mediile cele mai talentate ale secolului nostru, era una și aceeași cu talentata ziaristă, d-na Finley.

Între acești puțini apropiați era și Steward White și soția sa Elisabeth (Betty) Granth White care de asemenea povestea lucruri de necrezut, judecînd

după părerea pămîntenilor. White era cercetător al științelor naturii, călătorea mult și a scris peste patruzeci de cărți despre constatările și cercetările sale, în toate colțurile lumii. Deținea și un titlu academic. Cînd nu călătorea, locuia cu soția sa în Burdame, California. „Înainte de 17 martie 1919”, scrie White, m-am ocupat puțin de fenomene paranormale. Dacă aș fi fost întrebat asupra părerilor mele, probabil aș fi luat o atitudine sceptică. Știam că nenumărate fenomene spirituale au fost demascate ca fiind trucuri”.

În acea zi de 17.3.1919 au venit în vizită cîțiva prieteni care au adus cu ei o masă specială de spiritism, un obiect foarte la modă în acea vreme.

„La începutul jocului eram într-o dispoziție foarte animată” relatează White. „Deodată totul s-a schimbat într-un mod neașteptat Masa a devenit energică și a început să ne vorbească de la obraz: „De ce vă comportați atît de prostește? După aceea a repetat de mai multe ori numele Betty”. Dna White fusese numai puțin prezentă și renunțase de a mai sta la masa de spiritism, convinsă că era o glumă a celorlalți. Cu greu s-a hotărît să-și reia participarea. În momentul cînd și-a pus degetele pe masă, aceasta a reacționat puternic. „Ia un creion”, i s-a cerut de mai multe ori. Mai mult nu i s-a spus. Dna White auzise de scrierea automată și peste cîteva zile a încercat mai mult din distracție; a luat un creion și a așezat o coală de hîrtie în față și s-a concentrat. Creionul a început să scrie. Scara i-a povestit soțului ei și i-a arătat ceea ce scrisese ea.

Cu aceasta s-a deșteptat interesul lui White. El stătea lângă soția sa în timp ce scria și schimba coala scrisă cu alta nouă. Deasemeni își făcea notițe și o încuraja când vedea că obosește. Betty nu era deloc conștientă de ceea ce scria. La început cuvintele veneau încet, fără punctație, fără paragrafe sau cu litere mari. Cu timpul scrisul s-a accelerat. Cel care dicta — sau scria — cine o fi fost el, îi inspira lui White un mare respect. Niciodată ceea ce scria nu era lipsit de sens sau fără importanță. Intenția anunțată la început, era să se pregătească conștientul lui Betty pentru a recepționa și pentru a transmite mai departe informații importante.

După aproape șase luni de la începerea scrisului automat, cel ce scria l-a informat pe White, că în curând va înceta. Așa s-a și întâmplat. Deci textul fiind complet, pe cât se părea, trebuia valorificat într-un fel. White știa că textul venise din subconștientul lui Betty, dar tot atât de bine putea să fie opera unei ființe străine. Cert era un lucru: Într-un mod necunoscut Betty recepționa de la un izvor de percepții, care în mod normal nu era accesibil. Indiferent de unde venea materialul, merita să te ocupi de așa ceva.

Într-o călătorie de afaceri White a citit cartea „Oaspetele nevăzut” care se ocupa de experimente în transă, extraordinar de interesante. Betty și cu el s-au hotărât să încerce metoda de comunicare din acea carte, Betty a căzut în transă: „Ea a trecut ușor într-un fel de conștient liber sau dublat. Fiind în această stare, relata unele întâmplări. Vorbirea ei la început era întreruptă, fragmentată, cu frazele ne-

terminate ca și cum avea mari dificultăți de formulare, ceea ce probabil se datora faptului că trebuia să coreleze cele două stări ale conștientului. Cel normal, prin care vorbea, era cel subordonat, în timp ce percepția propriu zisă, recepționarea, o face într-o stare adâncă a conștientului”.

„Avansam foarte încet”, comunica White. „Cîteva fraze scurte necesitau uneori ore întregi. Totuși ca și la scrierea automată merita și aici să ai răbdare. Relatările lui Betty din „conștientul adînc” au devenit cu timpul cursive, încît eu, care sînt un bun stenograf o puteam urmări cu greu”.

După o jumătate de an White adunase 400 file scrise la mașină cu relatările în transă ale soției sale. Amîndoi se convinseseră între timp, că aveau de-a face cu o inteligență din afara pămîntului, clară și conștientă de scopul urmărit, obținînd o lucrare foarte importantă. Cei doi soți și-au numit partenerul „cel avansat”. Era evident că această ființă urmărea prin d-na White a se face o legătură între cei de dincolo și cei de aici, pentru a-i pregăti pe oamenii de pe pămînt pentru viața de după moarte. White a publicat aceste mesaje într-o carte sub titlul „Cartea lui Betty” de Stewart White. Excursii în lumea celui alt conștient făcute de Betty între 1919 și 1936, New York, 1936.

Întrebînd de cum arată lumea în care trăiesc cei nevăzuți, soții White au obținut mai întîi un fel de reproș: „Ca să puteți înțelege lumea noastră nu aveți încă elementele necesare”. Cu tot acest afront, încă din perioada „călătoriilor de probă” pe care Betty le făcea în incursiunile ei în lumea inconștien-

tului, în cealaltă dimensiune, ea a putut observa unele lucruri. Odată a văzut că este un loc mult mai mare și mai plăcut, altă dată a remarcat că dincolo e tratată așa cum e tratat un copil mic, nou născut, între timp ea a făcut progrese în câștigarea condițiilor necesare pentru a putea înțelege.

Tragedia perioadei materialiste a fost caracterizată după cum urmează: „Lumii pămîntești îi e rușine de spiritul său. Acesta e castrat, așa cum asceții își castrau corpul... Lumea acceptă instinctele naturale ale corpului și toate plăcerile vieții, dar nu ia în considerație forța spirituală. Progresul însemnează acțiune. Nu are importanță numai simpla recunoaștere intelectuală a unui adevăr... Acesta trebuie să se manifeste în acțiuni. Primul pas, pe pămînt e făcut, după aceea putem acționa noi, pentru a scoate la lumină ceea ce este ascuns în subconștientul vostru”.

Odată Betty spunea: „sînt vag ființe în jurul meu, așa după cum simți oamenii într-o încăpere în care e întuneric... Problema cu aura omenească este justă... așa cum simți căldura cînd te apropii de foc; tot așa este și la oameni, numai că radiațiile sînt perceptibile într-o măsură mai mică. Într-una din călătoriile făcute „dincolo” a fost curioasă în privința hranei, de fapt i-a fost foame. „Vreau să mănînc. E un instinct, o necesitate. O hrană foarte curioasă”, a spus ea. „Sînt mai degrabă atomi de forțe. Parcă se adaugă întregului unei substanțe. Pur și simplu nu știi cum se petrece acest lucru. Aici a întrerupt-o cineva de dincolo. „Această acumulare de substanță are nevoie de un anumit timp.

Într-o zi vezi că s-a terminat acumularea și ești în măsură să-ți reîncepi activitatea aici la noi”.

Cînd s-a întrebat cum pot cei de dincolo să ne vadă pe noi cei în viață ni s-a răspuns : „Lentilele noastre nu pot să vadă așa cum vedeți voi. Numai cu mare efort putem vedea materia.

În viața de dincolo poți în fiecare moment să fii în altă parte, fără mișcarea obositoare a corpului, așa ca în lumea visurilor. Să presupunem că printr-un super-telefon, voi ați putea să fiți deodată în localitatea îndepărtată cu care vreți să luați legătura ; aceasta nu vă dă o imagine aproximativă a raportului spațial în cadrul unui cîmp al conștientului” ?

Betty comenta : „Pare să fie o forță directă, nestînjinită, care înlesnește comunicarea spirituală dintre ființele de dincolo”.

Fletcher a complectat odată, mai tîrziu, această explicație, cînd a fost întrebat de unde știu dinainte „oamenii lui” cine va fi prezent la ședința respectivă, el a spus :

„Avem forma noastră personală de telefon. Cei de aici, află cumva, simt acest lucru ; din păcate nu pot să vă explic exact cum funcționează, așa cum voi nu puteți să-mi explicați cum „gîndiți” sau cum „aflați”. De obicei se simte dacă momentul legăturii cu voi este favorabil, dar ne putem și noi înșela, așa cum în sfera voastră vă înșelați în prevederea timpului. Contribuie mulți factori la aceasta. Dar se petrece cam așa : Cînd unul de aici vrea să intre în legătură cu unul din viața de pe pămînt, atunci se deplasează la mine sau la altul a cărui misiune este aceia de a înlesni astfel de legături și de îndată

se găsește la locul dorit. Când ședința s-a terminat, cel de lângă mine dispare tot așa de repede cum a venit. Nu știu unde se duce și nici dacă am să-l mai simt vreodată lângă mine. Dacă este dintr-o sferă mai avansată a conștientului, nu ne mai întâlnim niciodată.

Fletcher a putut să ne spună puțin despre sistemul planurilor conștientului. Nu era misiunea lui să studieze și să nu uităm că el, cu toată tăria de caracter și sensibilitatea lui, era un om cu pregătire medie și nu era interesat în mod special în probleme științifice.

În ceea ce privește diferitele trepte ale conștientului, colaboratorul nevăzut a lui Betty a confirmat datele lui Myers. cu toate că acesta nu a vrut să intre în amănunte. „Și voi toți trăiți deja pe diverse trepte ale conștientului. Fiecare treaptă obține anumite privilegii. Este ca un urcuș. Fiecare pas trebuie să câștige un teren sigur înainte de a-l face pe următorul. Voi vă găsiți acum în planul recunoașterii zorilor’.

O mare parte din discuția în trei — Betty, cel de dincolo (cel nevăzut) și Dl. Wihte — se ocupa de problema binelui în slujba semenilor. „Cu cât aprofundezi studiul principiilor spirituale, cu atât mai mult te preocupă dificultățile provenite din deficiența conștientului” — spunea cel de dincolo. „Aceasta te face să dorești să comunici și altora recunoașterile spirituale care duc spre armonie”.

Dar aceasta dă naștere imediat la contrazicere și opoziție, încât există pericolul de a provoca dușmănie și ură, care inițial și apoi în repetate rînduri, a dus la

pierderea convingerilor spirituale, producând atâtea dezastre în omenire. De aceea trebuie contraccarate pozițiile exclusiviste, fără să ne lăsăm atrași în vârtejul emoțiilor constructive.

Cu aceste probleme se ocupă cei de dincolo în mod intens, considerând rezolvarea lor unul din stâlpii de susținere ai misiunii lor. „Nu trebuie să vă feriți de discuții, aceasta ar însemna slăbiciune. Nu puteți rămâne nici indiferenți, aceasta ar fi o cruzime. Pe de altă parte nu e permis să vă lăsați atrași în lupte îndârjite de opinii; aceasta n-ar face decât să extindă pîrjolul”.

Atunci ce e de făcut? Sfatul celui de dincolo a fost ca mai întâi să-ți întărești echilibrul tău personal spiritual și pentru aceasta să te sprijini pe conștiința ta dezvoltată pe care l-ai atins. Nu-ți poți scoate prietenul din mlaștină dacă tu personal nu ai un loc stabil”. Dispunând de echilibru spiritual, cu un conștiință situat pe o treaptă avansată, poți să încerci, pe cale pur spirituală, să trezești în partenerul tău același centru de potențial energetic care s-a trezit în tine. În felul acesta, spun cei de dincolo, poți să învingi avalanșa confruntărilor și controverselor.

Cei de dincolo, prin aceste răspunsuri, au încercat să-i satisfacă numai într-o oarecare măsură dorința dnei White de a ști mai mult despre viața de dincolo demoarte. Nu au dat totuși complet uitării curiozitatea ei. După ce și-au îndeplinit misiunea principală de a o iniția în legătură cu viața de dincolo, i-au împlinit și dorința de a ști mai mult, într-un mod surprinzător.

Și aici ne întâlnim din nou cu Ruth Finley, care urma să joace un rol important în viața soților Steward și Betty White și apoi, mai târziu, în propria mea experiență ca mediu.

S-a întâmplat ca în 1922, în decursul lunii ianuarie, să se întâlnească la New York opt personalități neobișnuite din diferite colțuri ale S.U.A. Aceștia au fost: ziaristul Gaines cu soția sa, care avea aptitudini mediale de semi-transă; omul de afaceri Cameron cu soția sa Margareta, care obținând mesaje prin scris automat publicase o carte de mare răsunet: *Cele șapte țeluri*, de soții Finley, ale căror întâmplări telepatice fuseseră publicate sub titlul „Oaspetele nostru nevăzut” și de soții White. Aceștia opt care se cunoșteau din auzite, au organizat o serie de 11 ședințe spirituale. Rezultatul a fost o serie de fenomene pe care nici unul din noi nu le mai trăise pînă atunci.

Aceste manifestări făceau parte din categoria „fizica”. Un lucru cu atît mai surprinzător cu cît toți participanții, ca și mine de altfel, erau medii psihice. La prima ședință din această serie conducerea a fost preluată de spiritele de control (colaboratorii de dincolo) care și-au anunțat programul prin mediile (Betty și Jean — dna Finley). Aveau de gînd să prezinte caroul „beta” (aura astrală).

Dacă acest corp eteric, care pînă acum era vizibil numai unui număr redus de oameni sensibili putea fi văzut într-adevăr de oameni normali, cu posibilități de percepție, pentru parapsihologie aceasta ar fi fost de o importanță neprețuită. Ar fi constituit o punte acceptabilă între cei de aici și cei de dincolo.

Desigur că asemenea demonstrații s-au făcut încă din timpuri străvechi. Dar scepticismul secolului 20 refuză ceea ce n-au văzut, n-au simțit sau n-au măsurat personal, iar relatările, care nu corespund cu dogmele materialiste sînt caracterizate drept „înșelătorii” sau în cel mai bun caz, de necrezut. De data aceasta a fost vorba de o situație ideală de cercetare științifică. Toți participanții aveau îndelniciri în afara domeniului para-normal, fondați pe sistemul materialist. În plus fuseseră sceptici și își dăduseră multă vreme silința de a-și ține ascunse aptitudinile extrasenzoriale. Deci nu era posibil să fie cîștigați prin înșelătorii sau relatări false.

Eu, descriind aici condițiile fenomenelor fizice, le tratez ca orice cercetător din acest domeniu, fără să fac uz de convingerile mele. Dealtfel, cu toate că am fost adeseori martor la astfel de apariții și, după cum am să relatez mai tîrziu, am trăit eu personal fenomenul vieții mele, nu aș avea curajul să fac asemenea experiențe.

Redau mai întîi explicația tradițională pentru fenomene de acest gen :

După cum se știe deja, timpul vieții pămîntești, corpul fizic „alfa” este dublat de corpul astral „beta”. Cu toate că acest corp „beta” e în primul rînd de natură spirituală, emoțională și sufletească, își păstrează anumite proprietăți fizice în timp ce se găsește în sfera a doua și a treia, de dincolo, așa cum le-a clasificat Myers. În opoziție cu corpul fizic, care este sintetic și se compune din fragmente (o ureche sau un deget pot fi tăiate și totuși corpul continuă să trăiască), corpul „beta” este oarecum dintr-o

bucată și indivizibil. Atît pe pămînt cît și în sfera a doua și a treia a structurii conștientului, în acest corp „beta” își are locul sufletul „adevăratul eu”. În anumite condiții, corpul „beta” poate părăsi corpul fizic. Această proprietate constituie baza experiențelor din afara corpului, capacitatea de a fi prezent în acelaș timp, în două locuri diferite (Bi-locuția, cînd un individ poate fi văzut într-un loc, în timp ce corpul său fizic se găsește în realitate în altă parte).

Corpul „beta”, ca locaș al sufletului, cînd vrea, poate să deservească corpul fizic prin diferitele lui proprietăți. În cercetările parapsihologice, contează ca un lucru bine cunoscut, că energia spirituală suflă are provizii de substanțe corporale și se servește de aceste provizii dacă sînt îndestulătoare. În legătură cu aceasta există pe pămînt multe exemple și paralele, pe care le-am amintit deja. Știm că nu se poate petrece nimic fizic, fără să fie mai întîi aprobat spiritual. Înainte de a se construi un pod sau o casă, sau înainte de a se fabrica un produs, trebuie mai întîi să existe proiectul spiritual.

În mod asemănător pot fi executate treburi fizice la dorința spiritului.

Sedinta cu soții White-Gaines-Finley și Cameron a fost ținută sub totală conducere a celor de dincolo. Această conducere se comptinea din ființe care se numeau între ele „doctorul”, „Ștefan”, „Ana” (sau Lady Anna” o doamnă a secolului 17, care era tratată de ceilalți cu foarte mult respect) și „Joe”, fiul soților Gaines, care murise mai de mult. După ce au discutat programul teoretic și și-au dat ex-

plicații, au fost demonstrate o serie de fenomene îndrăznețe.

Corpul „beta” al d-nei Ruth Finley s-a desprins de corpul ei fizic, fiind vizibil tuturor, la lumina clară a zilei și apoi din nou, mai târziu, când s-a înserat, a apărut ca o lumină de culoarea florii de levănțică, cu un contur luminiscent. Experimentatorii de dincolo spuneau că corpul „beta” este activ magnetic și că prezența lui va produce o scădere a temperaturii în încăpere. Au indicat ca aceasta să se verifice cu termometre. Totul s-a confirmat.

În literatura de specialitate se vorbește uneori despre o „bandă de argint” care leagă corpul „alfa” de corpul „beta”.

Când în viața de pe pământ „beta” se desprinde de corpul fizic, cele două corpuri rămân unite prin această bandă. Aceasta e atât de elastică încât „beta” poate să cuture tot universul, fără a se desprinde complet de corpul fizic. La moartea corpului fizic, această bandă se desprinde, iar corpul „beta” pleacă purtând sufletul în sferele de evoluție ale conștientului.

La desprinderea corpului astral de Ruth Finley, banda argintie a fost clar vizibilă și palpabilă. Este vorba desigur de aceeași bandă de care a vorbit Solomon... Înainte de a dispărea legătura de argint... (Predicatorul I, 6).

La o altă ședință, când s-a demonstrat capacitatea spiritului de a dizolva sau descompune materia și apoi de a o recompune, a dispărut de multe ori corpul fizic al d-nei Finley, de fiecare dată pentru cca 30 secunde, ca să apară din nou, exact în locul unde fusese inițial. Apoi au apărut portrete ale diferitelor per-

soane decedate și anume, nu corpul „beta” ci un fel de schițe de portret, făcute parcă de mîna unui pictor, vizibile printr-un „material luminos”. Acesta era desigur ceea ce cercetătorii au denumit ectoplasma. Una din acestea a fost schița tatălui dnei Finley și alta a fiului lui Gaines. Ambii au putut fi recunoscuți clar.

La sfîrșitul experiențelor, experimentatorii de dincolo au transmis o concluzie a poziției lor față de știința dogmatică. Există un anumit progres deja în străpungerea zidului ridicat de aceștia în jurul lor. Și totuși nu sîntem încă pregătiți pentru o confruntare totală a scepticismului”.

În anul 1937 Steward White a publicat o relatare a acestor experimente într-o anexă la „Cartea lui Betty”. În Aprilie 1939 a murit Betty.

Steward și Betty au fost căsătoriți timp de 35 de ani. Acum Steward avea motiv să-și aducă aminte de unele manifestări în legătură cu viața de dincolo de moarte, pe care le aflate cu ocazia celor 11 ședințe de la New York.

Joe Gaines spusese atunci : „Eul personal continuă să trăiască în corpul „beta”; noi avem o formă, o culoare, o greutate și mai multe organe senzoriale decît voi”. Steward era convins ferm că Betty continua să existe în felul acesta. În nenumărate împrejurări, prima a fost la o jumătate de oră după moartea ei — el a simțit prezența ei, senzația familiară de a fi împreună, pe care o ai cîteodată cînd doi se găsesc în aceeași cameră, ocupat fiecare cu cite o carte; nu se rostește nici un cuvînt, dar trăirea este atît de intensă, încît nu e nevoie de cuvinte.

White își aduce aminte de ceea ce spuneau cei de dincolo că, în sfera lor, se înțeleg direct, spiritual, fără cuvinte. El și-a dat seama că legătura lor va continua în felul acesta și nu aștepta altă înțelegere prin cuvinte.

În acelaș an, în septembrie, White a plecat cu avionul într-o călătorie de afaceri pe coasta de est. Soții Emmet și Ruth Finley locuiau acum în Huntington-Long Island. Desigur s-a ținut o ședință spiritistă. Era prima dintr-o serie întreagă. După șase luni de tăcere Betty avea câte ceva de spus — erau lucruri importante pe care vroia să le prezinte amănunțit, dar pentru aceasta avea nevoie de timp mult. Ca de obicei Steward lua notițe amănunțite. Aceste însemnări aveau să fie date publicității în 1940, sub formă de povestiri, într-o carte cu titlul „Universul nemărginit”.

Betty era de părere că, mai întâi, trebuie să-și dovedească identitatea, pentru a nu exista nici un dubiu. Cu ajutorul d-nei Finley (Ioan), care era în tranșă, a început „foarte liniștit și curgător să relateze din viața noastră intimă”, amintind zeci de detalii din anii trăiți împreună. Erau lucruri cunoscute numai de ea și Steward. După aceea Betty a început cu mult zel o serie de comunicări, pe care ea le considera misiunea ei principală; să-i convingă pe participanți că există un singur univers. În multe ședințe cu Joan ca mediu, ea nu s-a abătut nici odată de la această temă, ci numai ocazional, când dădea exemple și materiale demonstrative. S-au obținut astfel relatări, primele, la persoana întâi, asupra vieții de dincolo de moarte, după cele dez-

văluite de Frederic Myers cu un sfert de veac înainte. De fapt Myers a vorbit după o ședere de 20 ani dincolo, în timp ce Betty se afla acolo abia de câteva luni. Dar dezvăluirile ei nu au fost cu nimic mai valoroase. Fiind mediu, față de Myers, a avut avantajul de a avea acces în sferele de dincolo deja cu 20 ani înainte de a muri. Exactitatea cu care a descris lumea pe care o vedea dincolo au dat relatărilor ei o deosebită forță de convingere — cu toate că experiențele ei se limitau la treapta a doua și a treia, pe când Myers a încercat să descrie structura completă a tuturor planurilor conștientului. În orice caz a precizat : „Multe ființe trăiesc în spații mai îndepărtate ale universului”.

În comentariul asupra expunerilor soției sale, White scrie :

Omenirea a știut de când lumea și pământul că există două stări de a fi, complet diferite, care sînt despărțite una de alta, ca printr-un zid — cea de pe pământ și cea din cer. Se înțelege că acestea au purtat tot felul de nume posibile. Dar ideea existenței acestor stări a rămas aceeași în fiecare epocă, la fiecare popor, în toate credințele. Betty le-a denumit „Universul limitat” și „Universul nelimitat”, dar nu era de acord cu zidul dintre ele. Misiunea ei era să se înlăture ideea acestui zid. Pentru a înlesni aceasta, a atras mai întâi atenția că în realitate nici nu sînt două lumi ci doar două aspecte ale aceluiași univers. Noi trăim aici în aspectul limitat. Este o afirmație pe care nici unul din noi probabil nu o poate contesta. Dacă este așa, în mod logic am gândi că Betty trăiește în celălalt aspect, în cel nelimitat.

Dar, după cum ne asigură ea, nu este așa. Din contră, Betty trăiește în ambele aspecte, în universul general, unic, atât în planul limitat — acest mic procent din întregul univers în care locuim noi cei de pe pământ, cât și în planul nelimitat, imens, plin de taine, pe care, după cum ne asigură ea, știința noastră îl bănuie, dar despre care nu se știe aproape nimic. Pentru că există numai un singur univers omogen, pentru care obstacolele noastre nu constituie o piedică pentru ea. Deci trebuie să ne corectăm imaginea noastră despre pământ și cer. Trăim într-o foarte mică părticică a unui univers unic și sîntem ținuți între anumite bariere de unele obstacole, care însă nu ne rețin decît pe noi.

Aceste obstacole nu au nimic cu starea de a fi, în care se găsește Betty. Ele sînt născute în noi și în mare parte se datorează nouă. Mai mult decît atât, în parte, ele ar putea fi înlăturate, prin noi înșine, mai mult decît ne putem da seama, dacă am ști cum. Aceasta este unul din lucrurile pe care încerca să ni-l lămurească Betty. În ce măsură și cum. Și cu aceasta am ajuns la valoarea practică a celor spuse de ea, importante pentru noi, tocmai acum în prezent. Mai ales pentru prezent.

Există numai un singur univers. De cîte ori aud acest leitmotiv repetat de Betty, trebuie să mă gîndesc la o întîmplare pe care am trăit-o într-una din ședințele mele :

O doamnă, căreia îi murise de curînd soțul, m-a vizitat sperînd că poate lua legătura cu el. Legătura s-a făcut. Ea și cu soțul ei au discutat printre lacrimi,

spunându-i cât e de disperată de când a plecat el. Răspunsul a venit prompt : Dar eu nici n-am plecat.

Aceasta era în esență ceea ce spunea Betty în mesajele ei. Cei apropiați „nu plecau”. Ei trăiesc în același univers în care trăim și noi. Ceea ce spunea Betty în mesajele ei. Ceea ce deosebește viața lor de a noastră este faptul că ei au mai multă libertate. Importanța deosebită a mesajelor trimise de Betty constă tocmai în descrierea acestei libertăți și a asigurărilor pe care ni le dă.

Răspunzînd unei întrebări puse de Joan, Betty a spus :

„Voi credeți în nemurire. Eu trebuie să continui a vă furniza dovezi tocmai pentru ca știința să poată într-o zi să recunoască acest lucru, să vină cu argumentele științifice necesare. Aș dori să pun bazele unui curs, care să poată fi continuat științific, mai târziu... Vreau să încerc, ca din punct de vedere tehnic să fie înțeleasă noțiunea, că cele două lumi sînt una și aceeași”.

După aceea a făcut o comparație cu ventilatorul.

Unul din fenomenele care ne dau impresia că există două lumi diferite sau separate, este frecvența, a spus Betty. Dacă un ventilator lucrează la puterea lui maximă, aparent putem vedea prin paletă. În orice caz nu ne dăm seama de existența lor. „Co-existența mea cu voi este asemănătoare. Dacă v-ați putea regla la frecvența mea, m-ați vedea. În situația de acum voi priviți prin mine. Pentru voi, nu sînt, nu exist.

Odată unul din participanții la o ședință, a întrebat-o pe Betty : Privind de la voi, nu cumva

arătăm în felul următor : voi ne puteți vedea așa cum observi peștii dintr-un acvarium. Locuim în același univers, dar nu putem trăi cu voi". Betty a acceptat această comparație și a completat-o făcând o paralelă cu fotografia. O fotografie în alb-negru, înregistrează o realitate ; o fotografie în culori, înregistrează aceeași realitate, redând-o mult mai exact decât cea alb-negru. Aceasta ne-a ajutat să înțelegem, scrie White, în ce mod aceleași lucruri pot fi văzute diferit. Betty a accentuat „Când veți descoperi frecvența corectă, veți putea lua vălul de pe întregul univers. Aceasta nu va însemna că veți și putea locui în el. Dar atunci veți fi siguri că eu continui să locuiesc în univers".

În continuare Betty a încercat să schițeze „actuala ei existență". A început prin a aminti participanților la ședința lui Joan că există multe lucruri, pe care cu simțurile noastre nu le putem percepe, dar a căror existență, poate fi dovedită cu ajutorul instrumentelor. Deosebirea dintre cele două forme ale existenței, constă deci, mai ales, din deosebirea „mecanismului de a percepe" instrumentele sau simțurile celor de dincolo acestea fiind reglate mult mai fin decât ale celor de aici.

Dacă eu vă ating, pentru mine aceasta este atât de real ca în trecut. Noi vă putem vedea... Lumea noastră și a mea e aceeași, numai că voi nu sunteți conștienți de lumea mea. Eu le văd pe amândouă. Noi avem mult de lucru cu oamenii care vin brusc la noi și nu știu ce s-a petrecut cu ei. Apoi ea a vorbit de marele avantaj pe care îl au cei care știu ceva despre cealaltă lume și care sînt în măsură să treacă

arătăm în felul următor : voi ne puteți vedea așa cum observi peștii dintr-un acvarium. Locuim în același univers, dar nu putem trăi cu voi". Betty a acceptat această comparație și a completat-o făcând o paralelă cu fotografia. O fotografie în alb-negru, înregistrează o realitate; o fotografie în culori, înregistrează aceeași realitate, redând-o mult mai exact decât cea alb-negru. Aceasta ne-a ajutat să înțelegem, scrie White, în ce mod aceleași lucruri pot fi văzute diferit. Betty a accentuat „Cînd veți descoperi frecvența corectă, veți putea lua vălul de pe întregul univers. Aceasta nu va însemna că veți și putea locui în el. Dar atunci veți fi siguri că eu continui să locuiesc în univers".

În continuare Betty a încercat să schițeze „actuala ei existență". A început prin a aminti participanților la ședința lui Joan că există multe lucruri, pe care cu simțurile noastre nu le putem percepe, dar a căror existență, poate fi dovedită cu ajutorul instrumentelor. Deosebirea dintre cele două forme ale existenței, constă deci, mai ales, din deosebirea „mecanismului de a percepe" instrumentele sau simțurile celor de dincolo acestea fiind reglate mult mai fin decât ale celor de aici.

Dacă eu vă ating, pentru mine aceasta este atît de real ca în trecut. Noi vă putem vedea... Lumea noastră și a mea e aceeași, numai că voi nu sînteți conștienți de lumea mea. Eu le văd pe amîndouă. Noi avem mult de lucru cu oamenii care vin brusc la noi și nu știu ce s-a petrecut cu ei. Apoi ea a vorbit de marele avantaj pe care îl au cei care știu ceva despre cealaltă lume și care sînt în măsură să treacă

dincolo „ca de la sine înțeles” și „siguri de ea”. Moartea este mult mai simplă decât nașterea. Pământul este pentru individualizare.

Foarte des participanții la ședințe întrebau de importanța sexualității dincolo. Cu toate că formulările erau diferite, răspunsul era întotdeauna același. Iisus răspundea, abătându-se de la subiect, că în lumea de dincolo nu există căsătorii și că acolo toți sînt ca îngerii. Raymond Lodge a relatat : „Aici nu se nasc copii”. Și Betty White a confirmat că „lumea nașterilor” este pământul și nu cea de dincolo, Sfeerile superioare ale conștientului stabilesc în mod logic condiția de bază și anume că nașterea unei ființe să se facă de la început atît cu un corp „alfa” cît și cu unul „beta”.

Sub ce formă există sexualitate, ne indică o relatare care i-a fost transmisă scriitorului Basil King, prin scrierea automată a unui mediu, cu numele Jennifer. Acolo, se spune : „Deosebirea de sex se păstrează, deoarece aceasta face parte din individualitate. Sexele se apropie prin simpatie, care este și mai puternică decât acceptarea trupească... Flacăra apropierii spirituale este pasiunea creatoare din care nu se nasc ființe noi, ci foarte noi”. La descrierea imaginilor de dincolo nu lua parte numai Betty. De multe ori zicea : „Nu sînt sigură... un moment. Trebuia să mă interesez”. De obicei o întreba pe Lady Anne, care avea o experiență de mai multe secole și era deosebit de exigentă în formulări. Odată ea a explicat : „Conștientul pămîntesc este potrivit

lumii voastre, în care se ciocnesc nenumărate structuri spirituale și materiale. Voi vă loviți de un zid. Vă loviți de limitele spațiului. Distanța vă împiedică și o depășiți cu mari eforturi. Voi vă loviți de timp. Când ziceți „în timp” vă gândiți la o durată limitată de timp — de o zi, de un an — Dar vă loviți și de gândurile voastre, iar gândurile altor oameni vă blochează, vă împiedică”.

Într-o interesantă interpretare a relatărilor primite de la Betty, Emmet Finley a spus :

În lumea noastră de exemplu este ceva, ceea ce noi numim electricitate iar noi nu cunoaștem esența ei. Tot ce știm despre ea este felul în care acționează în universul limitat. În cel nelimitat esența ei este cunoscută și utilizată. Aceasta explică deasemenea de ce Betty când am întrerupt-o, dacă în lumea ei există electricitate, oxigen, cărămizi și altele, ne-a răspuns da... „Dar întotdeauna”, adăuga că ea, „nu le cunoaște și nu le folosește în aspectul lor limitat, ci în esența lor.

„Aceasta ar fi ușor de înțeles”, a continuat Finley, „dacă ne-am aminti de ceea ce ne explică fizicienii deja de mulți ani, când nu există substanțe materiale, așa cum le înțelegeam în trecut : există numai stări de agregare ale energiei și desigur diferite feluri de a percepe această energie.

Intri într-o cameră în care e întuneric. Te împiedici și nu vezi nimic. Acesta este un aspect. Găsești în sfârșit întrerupătorul și camera e inundată de lumină, nu mai e nevoie să te împiedici, vezi mobilele,

tablourile, culorile și formele. Acesta este celălalt aspect. Și totuși ambele aspecte provin de la aceeași cameră în care ai stat tot timpul. Ești în ea și continui să fii în ea. Percepem spațiul în aspectul lui limitat.

Betty îl percepe în esența lui.

Cine a văzut vreodată ambele fețe ale unui ban de metal în acelaș timp; Aceasta ar fi posibil numai cu ajutorul unei oglinzi. Și totuși niciodată cel care vedea numai fața unui ban n-ar contesta existența celeilalte fețe și deasemenea n-ar contesta că ambele fețe aparțin aceluiași ban".

În timpul unei ședințe în care Joan ne vorbea prin Fletcher, ea a transmis: „Dnul Ford este câteodată în lumea noastră... El este atât de antrenat de dorința de a ști ceea ce se petrece, încît pe neașteptate vine la noi, lăsînd dincolo la voi pe altcineva să-i țină locul. După cum am menționat deja, Fletcher poate să-i mențină viața pentru scurt timp".

Un participant la ședință m-a întrebat mai tîrziu dacă pot să-mi amintesc ceva din aceste excursii făcute dincolo. A trebuit să-i răspund negativ. Chiar dacă am făcut călătorii în acele sfere ele nu există în amintirea mea conștientă. Pentru mine fiecare transă a fost un somn adînc fără vise. Am fost înțepat cu ace și m-am trezit.

Totuși îmi aduc aminte de o călătorie făcută dincolo fără voia mea și fără ajutorul lui Fletcher (relatarea în capitolul următor).

CĂLĂTOR ÎNTRE DOUĂ SFERE

PÎMĂ ACUM AM VORBIT aproape exclusiv despre legături cu cei de dincolo și nu am dat atenție la incursiunile optice ale celor în viață făcute adeseori în sferele de dincolo. Aceasta am făcut-o intenționat din trei motive: mai întâi, am amintit deja, eu personal nu pot demonstra fenomene corporale sau imagini; al doilea, literatura este atât de abundentă în ceea ce privește manifestările vizuale ale „spiritelor” încît fiecare se poate ușor orienta asupra acestor fenomene; al treilea: legăturile vorbite cu cei de dincolo oferă, fără îndoială, explicații mult mai bune asupra vieții de dincolo de moarte decît aparițiile optice, care nu relatează propriu zis nimic.

Totuși aș dori să redau aici o întâmplare personală: Cu cîteva ani în urmă am fost foarte bolnav. Doctorii știau că nu mai am nici o speranță dar, se înțelege, au continuat să facă tot ceea ce era în puterea lor. M-au instalat într-o rezervă a spitalului din Coral Cables Florida și li s-a spus prietenilor mei că probabil n-am să mai fiu în viață a doua zi. Ca de departe, fără să simt altceva decît o ușoară curiozitate, am auzit doctorul șoptindu-i sorei: „Dați-i o injecție, de ce să nu-i fie mai ușor?” Am bănuț ce a vrut să zică, dar nu mi-a fost deloc teamă. Mă gîndeam numai, oare cît va dura pînă am să mor. După cîteva momente, am simțit că pluteam deasupra patului. Puteam să-mi văd corpul culcat în pat, dar acest lucru mă interesa la fel de puțin ca orice alt obiect din cameră. Nu simțeam decît pace,

senzație că totul e bine. După aceea am căzut într-un gol etern. Când mi-am regăsit conștientul, pluteam într-un spațiu, eram ușor și fără corp. Totuși eram „eu personal” și mă găseam într-o vale verde înconjurată de munți, totul fiind scăldat într-o lumină și un colorit de nedescris. Din toate părțile veneau spre mine oameni pe care îi cunoșteam. La mulți dintre ei nu mă mai gândisem de ani, dar fiecare mi-a fost cîndva simpatic și părea că vine să mă salute. Îi puteam recunoaște mai mult prin caracteristicile personalității lor, decît prin fizicul lor. Vîrsta se schimbase. Unii care muriseră, fiind în vîrstă, păreau acum tineri alții, care muriseră de copii, mă salutau fiind maturi.

Călătorisem deja de multe ori în țări străine unde am fost primit de prieteni care au ținut neapărat să-mi arate frumusețile patriei lor. Tot așa era și acum. Și totuși niciodată pînă acum nu mi se făcuse o astfel de primire. Mi-au arătat tot ceea ce credeau că mă interesează și totul mi-a rămas atît de clar în amintire așa cum îmi amintesc de cele mai frumoase priveliști de pe pămînt: frumusețea unui răsărit de soare admirat pe o culme din Alpi, grota albastră din Capris, locurile sfinte ale Indiei. Acestea nu mi-au rămas imprimate atît de puternic în amintire ca lumea spirituală în care mă găseam acum. Ceva m-a surprins: unii oameni pe care mă așteptam să-i văd, nu erau acolo. Am întrebat de ei. În același moment părea că în fața ochilor mei se derulează un film transparent. Lumina a devenit mai slabă și culorile și-au pierdut din intensitate. Pe cei cu care tocmai vorbisem nu i-am mai putut

vedea dar, ca prin ceață, îi vedeam acum pe ceilalți, de care tocmai întrebasesm. Și ei erau reali; și totuși când i-am privit, am simțit cum corpul meu devine mai greu, iar prin minte îmi treceau gânduri pămîntene. Mi-am dat seama că vedeam o sferă inferioară. Mi-am strigat prietenii pe nume; îmi făcea impresia că m-au auzit, dar nu puteam înțelege ce îmi răspundeau. După aceea totul s-a terminat. O ființă blîndă care arăta ca simbolul tinereții, dar radia forță și inteligență, era lîngă mine. „Nu-ți face griji pentru ei”, îmi spuse el, „și ei pot veni aici. În momentul când își doresc acest lucru mai mult decît orice”. În jurul meu vedeam o mare agitație. Toți aveau de lucru neîncetat și păreau foarte fericiți. Unii de care fusesem legat mai de mult, nu păreau să-mi dea prea multă atenție. În schimb alții, pe care îi cunoscusem numai în treacăt, acum îmi țineau companie. Mi s-a spus că așa era normal. Aici legăturile sînt stabilite de legea legăturilor spirituale. După cîtva timp — nu aveam deloc noțiunea timpului — m-am aflat în fața unei clădiri strălucitor de albă. Când am intrat înăuntru, mi s-a indicat să aștept pînă când se va hotărî asupra cazului meu. Printr-o ușă mare puteam să văd două mese lungi la care stăteau oameni care discutau. Se vorbea despre mine. Conștient de datoria mea, am început să fac o dare de seamă a vieții mele. Oamenii din jurul meselor nu păreau mulțumiți. Ceea ce mă îngrijora pe mine nu părea să fie grav pentru ei. Păcatele pentru care mi se atrăsese atenția în copilărie, nu prea erau luate în considerație. Dar erau judecate serios delictе ca :

egoism, egocentrism, prostie. Auzeam des cuvîntul „risipă”, dar nu în sensul de dezmăț, ci de irosire a talentului, a energiei, a unor ocazii. Erau lăudate unele lucruri neînsemnate pe care le făceam din cînd în cînd, fără să le dau nici o atenție. „Judecătorii” căutau să scoată în evidență caracteristicile de bază ale vieții mele. Au amintit că am neglijat să îndeplinesc „ceea ce el a știut că are de îndeplinit”. Părea că mi s-a dat o misiune pe care n-am îndeplinit-o. Există un plan al vieții mele pe care nu l-am înțeles. Plin de amărăciune mă gîndeam: „Mă vor trimite înapoi”. Niciodată nu mi-am putut da seama cine fuseseră acei oameni.

Cînd mi s-a spus că trebuie să mă întorc în corpul meu, în acel înveliș bolnav pe care îl lăsasem la spital, m-am apărat vehement. Stăteam în fața unei uși. Știam că dacă trec prin ea, mă voi întoarce acolo de unde am plecat. M-am hotărît să nu-i trec pragul. Ca un copil încăpățînat, dădeam din picior și loveam cu mâinile în jurul meu și deodată am simțit cum trec printr-un spațiu gol. Am deschis ochii și am văzut cum mă privea sora. Fusesem două săptămîni în comă.

Se înțelege că excursia mea în lumea de dincolo, ar putea fi luată drept un vis, intensificat de injecția primită, un medicament care îți amorțește conștiința, ți-l modifică. Interesant în acest caz e cum au putut cei de dincolo — de exemplu Joan — cu această ocazie, să mă întâlnească. Nici eu și nici altcineva nu i-a povestit dnei Ruth Finley de „vișele mele” nici cît am fost în viață și nici după aceea. Dacă presupunem că ea a citit în subconștiința

meu despre această incursiune făcută dincolo, care mi-a rămas atât de bine întipărită în minte, se pune întrebarea : din ce surse a știut ea despre celelalte vizite ale mele, despre care eu nu am nici o idee ? Foarte interesant de asemenea este felul cum corespund întocmai imaginile mele de dincolo, sosirea și primirea prietenoasă, cu cele relatate de cercetătorul Edward C. Randall prin mediul său Emily S. French în 1917 :

„Nici cel mai învățat om de știință de pe pământ nu are idee de proprietățile materialelor, ale substanțelor, din care se compune universul — cel vizibil și cel nevăzut. În orice caz eu nu am avut idee, pe când trăiam încă pe pământ, cu toate că a fost domeniul meu special de cercetare. Ceea ce noi vedem și putem atinge, tot ceea ce este fizic și poate fi pipăit, este forma cea mai inferioară a forței de viață. La sosirea mea aici am fost salutat de cei care mă iubeau și care s-au grăbit să-mi zică bun sosit, tot atât de firesc ca atunci când cineva se întoarce după o lungă călătorie acasă. Corpul meu nu mai avea aceeași consistență ca pe pământ, dar arăta la fel. După aceea mi s-a spus că trupul meu este același cu cel de pe pământ, dar fără învelișul de carne. Aceasta este condiția necesară pentru intrarea în viața superioară. Corpul meu are continuitate. Afară de aceasta, eu mă găsesc într-o sferă unde totul este eteric : aceasta înseamnă că totul este constituit dintr-o materie care se armonizează integral sufletului. Totul ți se pare natural, normal, ca de la sine înțeles. Spiritul mi-a fost clar, urmele vârstei au dispărut, am devenit un om în deplină-

tatea capacităților spirituale. Ceea ce m-a impresionat cel mai mult, după întâlnirea cu cei apropiați nu a fost faptul că aici totul este real, ci posibilitatea de a atinge totul și pe toți. Ne dăm silința să explicăm continuitatea legitimă a vieții și să descriem situația în care ne aflăm, încît totul să fie pe înțelesul tuturor; prin faptul că lepădăm învelișul fizic devenim nemuritori. În realitate am fost tot timpul nemuritori. Ne înțelegem unii cu alții prin simpla proiectare a gândurilor!"

Cărți de Edward C. Randell:

— Cel considerat mort, n-a murit niciodată — New York 1917

— Continuarea vieții — Buffalo, 1906

— Viitorul omului — Buffalo — 1908

— Limitele dincolo de viață — New York 1922

— O oră în viața de dincolo — Buffalo 1931

Există în fiecare familie cîte ceva care a fost deja pe pragul morții și care, întorcîndu-se de acolo, a putut să le povestească celorlalți, celor fără experiență, despre o dimensiune pe care cu greu o poți descrie. Am un cunoscut (astăzi membru în congres), care în tinerețea lui a fost foarte greu bolnav și care zăcînd la pat a fost la un moment dat lipsit de cunoștință. Mama lui și-a adunat prietenii care s-au rugat împreună pentru însănătoșirea lui. El s-a făcut bine, dar a rugat-o pe mama lui ca altădată să nu-l mai aducă înapoi. Lumea pe care a văzut-o el era mult mai frumoasă decît aceea în care locuiește astăzi. În fiecare război se petrec asemenea fenomene în afara corpului.

C. K. Jenkins a fost soldat britanic în timpul războiului și a fost rănit în 1917 în luptele de la Yporn. El povestește: „Corpul mi-a fost smuls atât de repede încît nici n-am observat cînd s-a prăbușit. Am continuat să merg și mă simțeam din ce în ce mai viguros și mai liber”. După însănătoșire povestea că această întîlnire l-a învățat că el nu este adevăratul său eu, ci numai o mantie sau un înveliș pe care îl poartă.

Sam Bourne, un pompier din Londra, a fost greu atins în timpul unui bombardament german. „Am auzit un plîns”, spunea el. „și apoi mi-am părăsit corpul. Îmi vedeam trupul pămîntesc sub o grindă grea. Eu personal eram mai sus, cam cu o jumătate de metru. mă simțeam liber ca o pasăre în zbor și nu aveam dureri. Eram conștient de fiecare amănunt din cameră și aveam o statură : eram eu. La geam era o prietenă și m-am gîndit că trebuie s-o ajut. Atunci m-am întors în corpul meu — parcă a fost o lovitură de trăznet — și soldații ne-au salvat. N-am să uit niciodată acea senzație de extraordinară libertate și cît mă simțeam de ușor în corpul meu astral. De ce să-ți faci griji, dacă aceasta e moartea”?

Psihologia secolului XX n-a reușit niciodată să analizeze asemenea întîmplări sau să le claseze în rîndul viselor obișnuite. Trăirile în afara corpului prezintă de obicei anumite caracteristici, care nu au nimic cu visele. În asemenea situații ai senzația că te găsești real, într-un loc existent și nu într-o țară a viselor nebuloase : deasemenea vezi obiecte reale, existente în toate amănuntele lor inclusiv corpul tău fizic. De cele mai multe ori, vezi și banda

argintie, care face legătura între corp și suflet și îți dai deodată seama că cele două corpuri sînt separate și că cel fizic moare cînd legătura se rupe. „Acele lucruri nu pot fi explicate” scrie psihologul Robert Crookell în 1965 „dacă nu plecăm de la ipoteza că există într-adevăr un corp astral, un corp al sufletului. Multe din aparițiile duble, care ne-au fost relatate, au fost fără îndoială halucinații dar multe au fost cu siguranță reale”.

Nenumărați cercetătorii din domeniul psihologiei sînt convinși că această „aură”, care a fost văzută de atîtea ori, această lumină care cîteodată a putut fi înregistrată, este o radiație a corpului astral.

Oamenii cu aptitudini mediale, din diferite secole și din diferite țări, au atribuit unor culori ale aurei, anumite proprietăți. Albul în jurul capului indică de exemplu o natură avansată din punct de vedere spiritual — sufletesc, de unde și pictorii din evenul meu desenau aureole în jurul capetelor personajelor sfinte. Darul de a vedea aura există și astăzi destul de des. Eu pot să numesc cu ușurință treizeci de oameni cu acest dar. Aceștia își pot da seama de sănătatea trupească și sufletească a unei persoane după combinația de lumină, de culoare și după intensitatea radiațiilor. Cel mai talentat tămăduitor spiritual al timpurilor noastre; Edgar Ceyce, puneau diagnostice medicale observînd aura pacienților. Clarvăzători, care pot vedea aura, au senzația că fac acest lucru cu puterea lor vizuală normală. Pe de altă parte, trebuie să înveți să interpretezi diferitele radiații ale aurei, așa cum se învață citirea unui clișeu Röntgen. Un prieten mi-a descris odată primele sale

experiențe în acest domeniu cum urmează : „Acest lucru se poate compara cu reglarea unui aparat radio sau a unui televizor. Când m-am concentrat asupra aurei, fiind în semitransă, aspectul obișnuit al persoanei a dispărut, iar după aceea când am revenit la normal, cu greu mai puteam percepe aura”.

Cea care a obținut, în sfârșit, un respect științific pentru cercetarea aurei, a fost Shafica Karagulis, profesoară la universitatea New York, doctoriță renumită și psihiatră, care acum câțiva ani a învins rezistența multor colegi în acest domeniu. Mediul dnei Karagulla care deosebește aura, soția unui om de afaceri cu pseudonimul Diane, o vede cu amănunte neobișnuite. Ea distinge elementele aurei în raport cu cele mai importante organe ale corpului fizic, cu centrul nervos și cu glandele. Odată a pus diagnosticul unei ocluzii intestinale, de care pacientul nu știa nimic, nici doctorul. Prin radiografie s-a confirmat diagnosticul și s-a executat operația. Altădată Diana a văzut o boală grea, cu un an și jumătate înaintea apariției ei (Era vorba de boala Parkinson). După cum a accentuat ea, aceasta nu avea nimic de a face cu prezicerea ci era numai o interpretare justă a modificărilor aurei. Pentru o interpretare completă avea nevoie de 3—4 ore. Diana vedea turburările sufletești și diminuarea bunei dispoziții după aspectul aurei. Într-o zi a observat că doctorița s-a enervat din cauza unei paciente. I s-a spus aceasta. Așa și era, totuși d-na dr. Karagulla crezuse că a reușit să se stăpânească și nu s-a observat nimic. Întrebînd-o cum și-a dat seama, Diana i-a explicat că vede în radiațiile ei „mici pete roșii, ca la pojar”.

Acestea formau, spunea ea, un oval în jurul capului, lat de cca 30 cm. Ea vedea cum un corp constituit dintr-o anumită energie întrepătrunde corpul fizic și depășește pielea noastră cam cu 2 cm.

Știința a recunoscut încă din 1923 că trupul omenesc posedă o radiație, când la această dată, cercetătorul Alexandr Gurwitsch din Leningrad a reușit s-o măsoare. George W. Ceille a demonstrat în 1934 că și țesutul creierului are o radiație în zonele vizibile infraroșii și ultraviolete. Cea mai puternică radiație la om — observată de dr. Otto Rahn de la universitatea Conell — pleacă de la vârful mîinii drepte, lucru cunoscut de mult și folosit de tămăduitorii spiritului. Unii oameni cu aptitudini mediale au o radiație atît de puternică, încît nu pot să lucreze în întreprinderi unde au de a face cu filme nedevopate. Dacă ei ating aceste filme, sau numai se apropie de ele, filmele se „luminează”.

Acest efect a dus la descoperirea și dezvoltarea de posibilități noi fotografice și la rolul nou al fotografiei în slujba parapsihologiei. În URSS s-au făcut progrese mari în ultimii ani în fotografierea aurei (sistemul Semion Davidovici Kirlian din Krasnodar) și în USA, după cum am menționat deja, prin Ted Serios, care a fotografiat proiectarea gîndurilor. O completare a acestei tehnici, și să sperăm și o folosire judicioasă, ar putea fi de mare folos la un moment dat pentru cercetarea comunicărilor cu cei de dincolo, de exemplu pentru confirmarea documentară a fenomenului prin care cei de dincolo pot fi printre noi (voi mai reveni asupra acestui subiect).

Poate că într-un viitor apropiat mediile vor putea îndepărta bănuiala că fotografiile spiritelor ar fi trucate. Mulți oameni nu pot și nu vor să se obișnuiască cu ideea că aparițiile celor de dincolo sînt într-adevăr în veșmînt alb, larg. Că acesta este adevărul și că cei de dincolo trebuie să se obișnuiască cu timpul cu această îmbrăcăminte, ne-a confirmat-o și Raymond Lodge. Urmează o relatare de dată recentă și anume un caz deosebit de rar, de percepție optică și în același timp acustică. Cel care face relatarea este prof. Ralf Harlow de la Smith College, Cambridge, Massachusetts, un om care nu poate fi bănuît de viziuni himerice.

Într-o lucrare publicată în 1960 el își susține teza că noi am putea să recunoaștem persoana de dincolo, printr-o mică modificare în zona capacității noastre de a percepe oscilațiile. Noi am fi aproape de această realizare și, în anumite momente, există oameni care au șansa de a vedea, cum s-ar zice „cerul deschis”. El povestește de o întîmplare, trăită de el și soția lui, cînd se plimbau, într-o dimineață de primăvară, în apropiere de Ballardville, Massachusetts.

„La o anumită distanță, în spatele nostru, am auzit deodată o gălăgie înfundată și voci. I-am spus soției mele Marion : „Avem companie” Ea s-a uitat înapoi. Nu vedea pe nimeni dar vocile se apropiau într-un tempo mai accelerat decît al nostru. Era de presupus că trecătorii, încă invizibili, ne vor depăși în curînd. Deodată am observat că zgomotul nu era numai în urma noastră, ci și deasupra noastră și ne-am uitat în sus. Cam la trei metri deasupra

noastră, puțin spre stînga, plutea un grup de ființe strălucitoare. Ne-am oprit ca loviți de trăznet și am privit. Erau șase femei tinere în veșminte largi albe, preocupate de o discuție serioasă. Se părea că ele, nu ne-au observat. Fețele lor se vedeau foarte clar. Una din ele, care părea ceva mai în vîrstă, era de o deosebită frumusețe. Se adresa plină de viață unei ființe tinere, care era cu spatele spre noi și privea la cea care vorbea. Nici Marion și nici eu n-am putut înțelege ce spuneau, cu toate că le auzeam clar vocile. Păreau că plutesc pe lîngă noi și mișcările lor erau absolut naturale — atît de blînde și liniștite, ca însăși acea dimineață. Plutind mai departe conversația lor, se auzea tot mai încet, pînă cînd grupul a dispărut. Noi stăteam încă nemîșcați, în același loc. După aceea ne-am privit unul pe altul, fiecare gîndindu-se dacă și celălalt a văzut același lucru. „Vino” i-am spus soției mele și ne-am îndreptat asupra unui trunchi de copac căzut. Ne-am așezat și am întrebat-o: „Tu ce ai văzut? Povestește-mi exact, cu toate amănuntele ceea ce ai auzit”. Și-a dat imediat seama despre ce era vorba. Nu-mi venea să cred ceea ce văzusem și auzisem și vroiam să știu dacă n-am avut halucinații. Dar și ea luase parte exact la ceea ce luasem parte și eu. Ea a încheiat liniștită: „Probabil că pentru cîteva secunde, s-a luat vîlul dintre lumea noastră și cea de dincolo”.

Oricît de minunate ar fi asemenea apariții cu femei frumoase prin eter — ele ne amintesc, din păcate, de pozele ireale, de modă veche și nu constituie probe concludente pentru cercetările științifice. Pentru psi-

hologi este mult mai interesant un fenomen mai puțin spectaculos, mai obscur, care se petrece relativ des, cu toate că nu e nimic de văzut și nimic de auzit : mă gândesc la prezența celor de dincolo, pe care o simțim. Aceasta există în literatura din toate timpurile și la toate popoarele — printre alții și la Goethe — și constituie de multe ori punctul de plecare pentru o legătură de mai târziu cu cei de dincolo, acustică sau psihochinetică. Așa a început de exemplu legătura cu Betty White. Soțul ei relatează :

„Pentru mine Betty se întoarce înapoi în modul cel mai mulțumitor. Nu numai eu aveam această impresie. Primeam de peste tot scrisori de la oameni care o cunoșteau bine pe Betty cum și de la alți care o cunoscuse întâmplător. Pe un ton mirat încercau să-mi explice senzația lor că Betty era prezentă : „M-am simțit dintr-o dată fericit fără vreun motiv, fără înțepături în inimă, numai cu un ghionț ușor zburdalnic neobraznic. Credeam că n-am să pot suporta. Dar toată seara am simțit-o pe Betty și o senzație de pace, pe care n-am mai avut-o nicio dată”.

Când mă gândesc la Betty, este imposibil să mă mai simt singur. Pur și simplu e lângă mine. „A fost o întâmplare uimitoare, de o forță minunată... am strigat-o și a fost lângă mine în același moment și aceasta cu asemenea intensitate, încît am căzut jos”.

O femeie tânără din parohia mea, mi-a povestit la scurt timp după moartea soțului ei următoarele : „Acum trebuie să cresc copiii și nimeni nu-mi ajută. Abia puteam să-mi suport mîhnirea și eram revol-

tată pe Dumnezeu că mi l-a luat atît de curînd pe James. Nu puteam înțelege cum un asemenea Dumnezeu, poate fi numit bun. Nu știu cum s-a întîmplat, dar într-o zi bărbatul meu a venit la mine. Mai curajos, mai puternic, mai echilibrat decît oricînd”.

„L-ați văzut deci? am întrebat-o eu.

„Nu, cum să-l văd? Doar nu e strigoi!”

„Atunci poate l-ați auzit?”

„Cum să-l aud dacă nici nu-l văd? E pur și simplu prezent și mă ajută la creșterea copiilor. Nu știu dacă puteți să înțelegeți”.

Ceea ce se petrece în acest caz, se poate denumi drept un fenomen extrasenzorial: fără să știe, femeia are calități mediale. Un psiholog ar putea să spună că e vorba de un fel de protecție. Orice ar fi, ceea ce este de notat în această poveste este faptul, de la sine înțeles, în care mulți oameni, mai ales cei simpli, care n-au auzit niciodată de aptitudini mediale — își acceptă fenomenele, extrasenzoriale, dacă acestea le pot fi de folos în viața de toate zilele. Ei înlătură cu indignare orice bănuială de ocultism sau spiritism, pentru că în întîmplările lor nu există nimic mistic, nimic înfiorător. Ei nu trăiesc într-o lume a basmelor, ci în realitatea vieții obișnuite.

Acelaș lucru l-am trăit eu, mai ales în ultimii ani, atît de des, încît sînt convins de următoarele: ne apropiem de un moment cînd percepțiile extrasenzoriale nu vor mai fi considerate paranormale sau anormale, ci drept o șansă reală, ceva tot atît de real ca posibilitatea de a cultiva un talent artistic

pentru care avem înclinație sau numai dorință și admirație. Desigur că pentru măsurarea talentului extrasenzorial vor exista aceleași mijloace ca în cazul oricărui alt talent și același risc. Nu oricine învață să cînte la pian sau la vioară ajunge un virtuos.

Posibilitatea de a exersa conștientul și folosirea utilă a acestei posibilități, va însemna pentru omenire un mare pas înainte, spre dimensiunile neexploatare, care după părerea cercetătorilor va fi tema secolului XXI.

Unul din pionierii evului nou, pe care putem să-l considerăm că a început odată cu sosirea primului om pe lună, este Cpt. Edgar D. Mitchel care în 1960 și-a luat doctoratul în aeronautică și astronautică la renumitul Institut de Tehnologie din Massachusetts și care în 1966 a luat parte la Houston la explorarea lunii. El nu face nici un secret din faptul că, în legătură cu drumul deschis spre univers, pe el îl mai interesează și alte probleme decât cele geologice, fizice, fiziologice etc. Sînt chestiuni care pentru NASA nu numai că nu sînt interesante, ci par a fi chiar tabu și anume: condițiile comunicărilor telepatice între spațiul cosmic și pămînt și posibilitatea utilizării lor practice la călătoriile în spațiu. Cînd Mitchel m-a vizitat pentru prima oară, avea deja adunate o seamă de experiențe personale în domeniul percepțiilor extrasenzoriale. El mi-a relatat despre unele experimente în scrierea automată și despre unele momente de clarviziune. Fuseseră, mai mult sau mai puțin, fenomene întîmplătoare. El vroia să-și exerseze aceste forțe și m-a înîrebat

pe mine dacă pot să-l ajut. Eram surprins și fericit să întâlnesc un om care îndrăznește să iasă din închisoarea tehnologiei și care să dorească un drum spre univers cu riscul de a fi considerat de societatea materialistă drept un diletant, dacă nu chiar un trădător. El m-a angrenat într-un plan grandios și eu i-am promis să colaborez la realizarea lui. E tot ce-mi era posibil.

* * *

La câteva zile, după moartea lui Arthur Ford, fiind comandantul lui Apollo 14", Edgar D. Mitchel, în călătoria sa pe lună, a făcut pentru prima oară legături telepatice între spațiul cosmic și pământ. Rezultatele au fost publicate în „The Journal of Parapsihology, vol. 35 Nr. 2 din 1971 și Sept. Oct. 1971).

* * *

ÎN FAȚA UNOR PROBE

ORICE MEDIU, conștient de răspunderea sa, își dă seama că e necesar să analizeze obiectiv și critic, științific, fenomenele prezentate de el. În același timp trebuie să țină cont că asemenea examinări sînt obositoare și plictisitoare și cîteodată par inutile atunci cînd e vorba de manifestări care au fost deja verificate și mai ales, documentate. Pe de altă

parte, există întrebări la care nici cel mai bun mediu nu poate să dea răspuns, nici cel puțin, cei mai atotștiutori de dincolo, întrebări a căror clarificare este în continuare așteptată de la știință. De aceea, mediu fiind, deci martor principal, este de la sine înțeles că nu trebuie să te dai la o parte în fața verificărilor, chiar dacă acestea ți se par exagerate, inchizitoriale. Eu cred că nici un meseriaș conștiincios nu poate fi mulțumit în totalitate de realizarea sa. Cu toată siguranța pot spune aceasta despre cele mai talentate medii care sînt în viață astăzi și pe care le cunosc. Sîntem mult mai dureros de conștiinți, de suficiența noastră decît criticii noștri, pentru că noi cunoaștem greutățile și izvoarele de greșeli de la sursă.

În mai bine de 40 de ani am ținut 8 000 ședințe și am fost analizat ca sub lupă, de nenumărate ori, de cei mai apți și mai încăpățînați oameni de știință, făcînd parte din trei generații. Ei s-au folosit de aparate electronice și de detectoare și mi-au examinat nu numai inima și rinichii, ci toate organele corpului meu, de cîte ori a fost vorba să constate modificările fiziologice din timpul transei și al comunicărilor cu alte ființe. Au testat și analizat tot ceea ce e posibil și, la sfîrșit, au confirmat realitatea fenomenelor, dar n-au inclus aceste lucruri în catalogul științei noastre. Nu știu cîte manifestări mai trebuiesc verificate pentru a fi acceptate „ad hoc”, ca oricare fenomen obișnuit. Mi-e teamă că n-am să mai trăiesc acea zi.

Ca atîtea oameni sensibili, nu sînt nici eu un candidat optimist la examen. Amintirea unui

examen greu îmi dă și astăzi bătaie de inimă chiar dacă, fără să sper, l-am trecut. Acesta este un dar pe care eu îl prețuiesc în mod deosebit, deoarece există medii, persoane extrem de talentate și sensibile, care în momentul când se simt examinate, nu mai dau rezultate. Unii dintre ei, între 1920—1930, au fost victimele magicianului Howard Thurston care, exact ca și Houdini — de care am vorbit deja, — călătorea prin Statele Unite, prezentînd trucuri defăimătoare contra mediilor.

Într-o zi am citit în New York că Thurston a demascăat deja 300 medii false și că, după părerea sa, credința în percepția extrasenzorială a măcinat în SUA mai multe familii decît alcoolul. Am întocmit un articol contradictoriu dar ziarul n-a fost interesat să-l tipărească. „Cititorii noștri nu vor argumente seci, ci o întîmplare” mi-a explicat redactorul. Un prieten căruia i-am explicat totul, a avut imediat o idee îndrăzneată. Întîmplarea trebuia neapărat oferită. Era știut că Thurston, înainte de a prezenta numărul său principal oferea 10 000 dolari bani gheață celui care ar fi fost în stare să repete trucul pe care urma să-l prezinte el. Urma o parodie îndemînatecă asupra clarviziunii, drept mediu fiind o păpușe de cauciuc care putea fi umflată, sau imitarea unui fenomen psihochinetic, sau altceva asemănător. După aceea urma discursul obligatoriu asupra temei: Toate fenomenele extrasenzoriale sînt trucuri prelucrate, dar nu atît de reușite ca ale lui. Prietenul mi-a propus să-l atacăm pe magician cu propria lui metodă și să-i oferim 10.000 dolari în cazul că ar reuși să repete transmisiile mele din

timpul transei, sau să demonstreze că e o înșelătorie. De provocare nu îmi era teamă, dar de unde să iau banii? Poate că în sinea mea m-am bucurat totuși, că din motive financiare, experimentul nu putea fi executat pentru că după câteva zile, când mi s-au pus la dispoziție bani, să-mi pierd curajul. Prietenul meu a găsit un protector darnic, în persoana d-lui John Bowman, președintele unui concern hotelier, care probabil era mai puțin convins de posibilitățile mele decât de efectul public și practic al unei astfel de întreceri. Locul disputării întrecerii, deocamdată, l-a stabilit el și pentru el nu putea fi altul decât Carnegie Hall.

Thurston a acceptat provocarea; eu n-am mai putut da înapoi. Zarva reclamei era deja dezvăluită. S-a promis publicului o „senzație” supranaturală, un duel între doi vrăjitori, un fel de luptă între tauri. Eu nu mă simțeam bine în fața acestor comparații. Care dintre noi dorea să fie luat drept taur de către publicitate? M-am pregătit puțin pentru căderea în transă. Ce puteam face altceva, din moment ce eu nu mă ocupam de trucuri, decât să mă bazez pe ajutorul devotat al lui Fletcher.

În seara aceea Carnegie Hall era plin pînă la refuz. Aveam impresia că se strînseseră la un loc toți magicienii, mediile, ziariștii și afaceriștii, cum și toată lumea dornică de senzații din USA. Ca solicitant-provocator, m-am urcat primul pe scenă și i-am cerut mai întîi lui Thurston, care se afla în primul rînd, să-mi numească nu 300 medii ci numai 25 din cele demascate de el ca fiind șarlatani. Thurston s-a ridicat și a numărat trei, din care nu mai era

în viață nici unul. Răspunsul meu a fost: „Eu nu ți-aș putea numi mai mulți, D-le Thurston! obținând astfel primele aplauze. După aceea i-am cerut să numească cel puțin câteva familii, cărora fenomenele extrasenzoriale le-au adus nenorociri. El a răspuns că nu este pregătit pentru această întrebare și nu are la îndemână nici un nume. I-aș fi putut ușor numi câteva, pentru că e de la sine înțeles că există peste tot oameni care suferă de idei fixe, religioase sau de altă natură. A treia cerere a mea a fost ca păpușa de gumă, considerată de Thurston superioară tuturor mediilor, să-mi spună numele bunicii mele. Cu adevărat un joc de copii pentru orice veritabil cititor al gândurilor. Thurston a explicat că nu și-a adus cu el păpușa de gumă și deci nu poate participa la întrecere. Restul spectacolului a continuat fără el. A fost cea mai reușită sedință a mea cu public în masă. Presa a scris: „Ford a învins prin KO în fața supporterilor lui Thurston”. Acesta a pretins că agentul său l-a atras în această situație și că el a fost întotdeauna contra „rețetei” Houdini. Eu am rămas cu speranța că el va renunța la procedeele sale.

După 4 ani m-am aflat pentru câteva zile la Detroit și nu m-am putut abține să nu merg la un spectacol al lui Thurston care avea loc în marele varieteu al orașului. Era în culmea gloriei. Publicul părea că uitase eșecul de la Carnegie Hall, dar pe magician nu. Cu surprindere am citit în program: „Truc spiritist. Acest număr nu urmărește în nici un caz să rănească sentimentele religioase. „După ce și-a executat programul și trucul anunțat, a

strigat la mașiniști să îndrepte reflectoarele, care pînă atunci îl luminase pe el, asupra unei persoane din sală. A indicat în direcția în care mă aflu eu. Imediat reflectorul m-a găsit. Desigur că cineva îl informase de prezența mea. Acum se va răzbuna, m-am gîndit eu și eram gata pentru orice, dar nu pentru ceea ce a urmat: Thurston a înaintat la rampă zicînd, în timp ce mă aștepta cu brațele deschise: „Doamnelor și domnilor! Ceea ce v-am prezentat eu n-a fost altceva decît un truc. Dar printre dv. se găsește un om care vă poate înlesni cu adevărat o convorbire cu cei dragi care nu mai sînt în viață. E vorba de Arthur Ford. Apoi m-a rugat să vin la el. În seara aceea am discutat mult împreună și am devenit prieteni. „Atunci, la New York mi-a declarat el, nu aveam habar despre lucrurile de care îmi băteam joc. Abia prin dv. m-am luminat. De atunci cunosc limitele magiei și am avut chiar eu personal unele întîmplări extrasenzoriale, care m-au convins total. Acum sînt chiar membru al Societății americane de parapsihologie”.

Într-o prelegere senzațională, ținută de prof. Curt Ducasse în 1951 la Swarthmore-College, acesta a discutat asupra unor dificultăți în aprecierea justă a celor ce se petrec în timpul transei, sau care s-ar putea petrece. Aceste posibilități cuprind: șarlatanii intenționate, înșelătorii conștiente, influențarea mediului de o conștiință străină, comunicări reale cu persoane prezente sau care nu sînt de față, comunicări cu persoane de dincolo, sau diverse alte combinații între acești factori Ducasse a dat exemple

de felul cum cercetătorii obișnuiesc să verifice mediile.

Scepticii profani pretind, în continuare, că mediile își procură din timp toate informațiile posibile asupra rudelor sau cunoștințelor persoanelor care sînt planificate să apară la o ședință. În cazul dnei Leonore Piper, mediul descoperit de William James, pentru a înlătura ipoteza înșelătoriei, atît ea cît și soțul ei au fost urmăriți luni întregi, zi și noapte, de detectivi, înaintea cîte unei ședințe importante, pentru a descoperi dacă aceștia iau informații asupra persoanelor presupuse că vor lua parte la ședința respectivă. N-a fost găsit nici cel mai mic lucru care să dea de bănuț. Afară de aceasta, participanții la ședințe erau prezentați cu nume fictive. Uneori nici nu intrau în încăpere înainte ca mediul să cadă în transă și după ce intrau, se așezau în așa fel încît să nu fie văzuți de mediu dacă acesta ar fi avut ochii deschiși. În călătorii soții Piper erau cazați de organizatori și păziți de aceștia. Toată corespondența lor era deschisă și citită. Doamna Leonore Piper aducea în ședințe totdeauna dovezi convingătoare de legăturile cu cei de dincolo. Multe din informațiile transmise de ea n-ar fi putut să fie furnizate nici chiar de agenți secreți, chiar dacă s-ar fi dat timp suficient pentru aceasta. Și totuși cercetătorii au fost atît de precauți, încît numai după ce au analizat ani de zile și au ținut sub ob-

servație familia, rudele, prietenii, au recunoscut că șansa ei de a se informa asupra participanților anonimi, din toată lumea era egală cu zero. Deci rămîne numai explicația că aceste relatări erau paranormale, a spus Ducasse.

În continuare acesta a analizat posibilitatea altei surse de informații, care era anunțată de adepții laturei animistice. Ei pretindeau că un mediu este în stare, pe cale telepatică, să recepționeze amintiri, sentimente, intenții și experiențe din gândirea și subconștientul altor oameni, care trăiesc pe undeva prin lume. Apoi Ducasse a arătat că transa hipnotică nu e aceeași cu transa medială, cu toate că cele două stări pot fi ușor confundate". Persoana hipnotizată poate să joace rolul altei persoane crezînd că acesta este rezultatul sugestiei.

Gradul calitativ al activității unui mediu este foarte diferit. Există totuși posibilitatea de a caracteriza fiecare caz aliniat, de comunicări cu cei de dincolo.

Cercetători cu experiență, ca prof. Hyslop, au ajuns la concluzia că în timpul ședințelor survin situații neprevăzute, din care îți dai seama că într-adevăr participantul vorbește prin mediu cu persoana de dincolo care și este apropiată. În legătură cu aceasta aș dori să mai dau un exemplu.: În 19 Martie 1917, dna Hugh Talbot, o văduvă, a avut o ședință,

avînd ca mediu pe dna Gladis Leonard. Au fost prezenți martori. Doamna Talbot a relatat :

„Spiritul de control al doamnei Leonard, Feda, mi-a descris amănunțit înfățișarea soțului meu. După aceea a vorbit chiar el, căutînd să-mi dovedească identitatea lui și, în sfîrșit, am fost convinsă că era chiar el. Tot ceea ce spunea el sau Feda în numele lui, era clar. S-a vorbit despre întîmplări trecute, care îi erau cunoscute numai lui și mie, obiecte care îi aparținuseră lui și care nu erau de valoare, dar erau interesante pentru el, au fost descrise exact și el vroia să știe dacă le mai am. M-a asigurat că moartea nu e un sfîrșit propriu zis, că viața continuă asemănător cu cea de pe pămînt și că el nu simte că s-ar fi schimbat... Deodată Feda a început descrierea obositoare a unei cărți. Ea spunea că e de piele închisă la culoare. A încercat să-mi indice aproximativ mărimea ... ei „Ca să spunem exact, nu e o carte, nu e tipărită. Nu poate fi considerată carte, deoarece conține lucruri scrise de mîna”. A durat un timp pînă ce eu am înțeles despre ce este vorba și mi-am adus aminte de un caiet de notițe, pe care el îl numea „Jurnalul lui”... Am întrebat : „Este o carte roșie?” Aici a avut loc o pauză. Feda și soțul meu nu erau siguri. Lui i se părea că este mai închisă la culoare. După aceea Feda a zis : „El nu e sigur dacă e pagina 12 sau 13, dar vă roagă să vă uitați. L-ar interesa, pentru că a scris acolo un anumit

text. Nu era prea clară toată problema. Îmi aminteam de carte. Mă uitasem adescori în ea și mă întrebam dacă are rost s-o păstrez. După câte îmi aminteam, în afară de însemnări despre vapoare și notițe în legătură cu activitatea soțului meu, mai conținea și niște însemnări personale și versuri. Dar motivul pentru care eu doream să trec peste această chestiune, era convingerea mea că această carte nu mai putea fi găsită. Sau o aruncasem, sau o depozitasem cu alte lucruri într-o altă casă. Dar Feda era din ce în ce mai insistentă. „El nu e sigur de culoare : sînt două cărți asemănătoare și el se gîndește la aceea care la început are niște însemnări asupra unei limbi străine... „Vreți să vă uitați la pag. 12 sau 13 ? L-ar interesa foarte mult. Vă roagă să-i promiteți” În aceeași seară nepoata mea, care privise lucrurile mult mai serios decît mine și sora mea, m-a rugat să caut cartea. M-am dus la rafturile cu cărți și pînă la urmă am găsit-o pe raftul de sus în spate ; erau două cărți de notițe, plin de praf. Eu nu mă uitasem nici-odată în ele. Una legată în piele neagră părea să fie cea descrisă și am deschis-o. Eram totuși cu gîndul la cea roșie, pe care probabil o aruncasem. Spre marea mea surprindere am citit : „Privire generală asupra limbilor somite și arabe. Era ceea ce menționase el. Doamna Talbot a deschis la pagina 13 și a găsit scris acolo scris de mîna soțului ei următorul extras

dintr-o carte cu titlul „Post mortem”, de un autor anonim: „Din anumite șoapte, care se presupunea că eu nu le mai puteam auzi și din anumite priviri curioase, pline de milă, de care deasemenea se credea că nu mai sînt în stare să le observ, mi-am dat seama că eram aproape de moarte... În aceeași clipă sufletul meu a început să reflecteze nu numai asupra clipelor viitoare ci și asupra fericirii pe care deja o simțeam. Vedeam obiecte uitate de mult, colegi de școală, prieteni din tinerețe, prieteni de vîrsta mea, care îmi zîmbeau. Ei nu-mi zîmbeau trist, pentru că nu era un moment de tristețe, ci era zîmbetul de simpatie pe care îl au oamenii cînd se simt fericiți. O vedeam pe mama, pe tata, pe sora mea, cărora le supraviețuisem. Ei nu-mi vorbeau dar îmi comunicau fără cuvinte dragostea lor neschimbată. În momentul acela, cînd au apărut toți, am încercat să fac legătura dintre sufletul și corpul meu, care era culcat în patul meu acasă... În zadar. Eram mort”!

Probabil că dl. Talbot își notase acest text cu mult înainte de moartea lui și n-a vorbit niciodată cu soția sa despre acest lucru. Ea, la rîndul ei, nu se uitase niciodată la aceste notițe. Dacă ar fi cunoscut cartea și textul, încît mediul să poată citi în memoria ei, atunci Fedă, spiritul de control, n-ar mai fi dat indicații nesigure, încît doamna Talbot să se ducă cu gîndul la altă carte de notițe, cu alte coperti de piele.

Aici intervine în mod special ceea ce Hyslop a formulat în legătură cu experiențele sale : preluarea unor înșelătorii sau gânduri ar fi dat naștere unui caz neverosimil, pe cînd așa, a fost vorba de o legătură veritabilă cu cel de dincolo.

Ar fi de presupus că scepticii noștri gîndesc rațional. Dar aceasta nu se întîmplă întotdeauna. Mulți fac încercările cele mai complicate de a explica fenomenele care se petrec într-o ședință, în loc să le dea pe cele mai esențiale și mai logice. Pentru ca un mediu să întrețină o rețea de culegere a informațiilor ar trebui să aibă o serie de informatori în toată lumea, pe toate continentele, în toate localitățile cum și o întreprindere de prelucrare a datelor, sau să dețină o memorie monstruoasă care să funcționeze ca un computer — cam așa ceva își imaginează cei mai bănuitori — decît să accepte existența celui de-al șaptelea simț, care există în stare latentă în toți oamenii.

De nenumărate ori mi s-a spus după cîte o ședință, mai ales după cele cu rezultate bune, că n-ar fi exclus să-mi fi procurat dinainte datele pe care le-a furnizat Fletcher. În foarte multe cazuri am întreat : „De unde puteam să știu că dv. veți veni astăzi aici și îmi veți pune, respectiv lui Fletcher, aceste întrebări? și adăugam „și nici cel puțin nu cunosc numele dv. adevărat”.

Cînd am de a face cu cineva care cel puțin recunoaște posibilitatea citirii gîndurilor, atunci desigur vine obiecția că am citit mesajele din creierul lui. În cazul cînd îl întreb dacă a avut înmagazinat în memorie sau în subconștient, tot ceea ce s-a spus la ședință, de foarte multe ori mi se răspunde : da ! Se înțelege că am încercat, Fletcher și cu mine, să ne perfecționăm și să învingem chiar și cea mai mare greutate, aceea descrisă de mai multe ori de a transmite numele personajelor. Acum merge mult mai bine și se întîmplă rar și mai apară greșeli.

În anul 1955 am fost invitat la dr. Melvin L. Sutley, directorul spitalului Wills Eye din Philadelphia ; după masă au sosit „ca din întîmplare” o serie de oaspeți, colegi de-ai doctorului de la clinică și de la Universitate, vecini și cunoștințe ale d-nei Sutley. Ar fi fost imposibil să-i salut pe toți și să le rețin numele. După cum era de așteptat, am fost rugat să țin o ședință și după aceea, un domn, cu un zîmbet ironic, mi-a zis : „Sînt surprins de tot ceea ce ați relatat. Parcă ați învățat pe din afară toate revistele mondene. „Ce vreți să spuneți?” am întrebat eu, „figurați și dv. în revistele mondene?”. „Eu nu, dar bunicul meu, da. Am găsit în biblioteca doctorului Sutley o revistă veche în care am putut verifica datele furnizate de dv.” Nu mi-am dat seama dacă domnul, al cărui nume nici nu-l știam,

glumea sau era convins că mi-am procurat dinainte numele invitaților și m-am informat asupra vieții lor din reviste; numai gândul la munca depusă în cazul unui astfel de procedeu, ar trebui să-l facă pe oricare om cu judecată să-și dea seama că o asemenea risipă de energie ar fi absurdă. În orice caz acest sceptic mi-a confirmat că Fletcher a transmis toate numele, datele și adresele, fără greșală, pe care cel de dincolo le prezentase pentru identificare. Deci ne îmbunătățea munca de transmitere. A mai fost prezent și dr. William Francis Swenn de la Institutul Franklin din Swethmore Pennsylvania, pe care l-am mai citat la alt capitol, iar de dincolo s-a anunțat soția lui, Mabel. După obișnuitele schimburi de întrebări pentru identificare, ea a spus că în curînd Swenn va primi o invitație de onoare de la colegiul englez, unde a studiat, rectorul colegiului fiind foarte mîndru de rezultatele științifice ale fostului elev. Numele acestui rector îi era necunoscut lui Swenn, dar l-a găsit într-un nomenclator. Conform acestui nomenclator, rectorul conducea colegiul din 1948. Cîteva luni mai tîrziu Swenn a primit o scrisoare în care se spunea că a fost numit membru de onoare al colegiului de către conducere care îl invită să țină cuvîntul de deschidere la Jubileul Institutului; Swenn și-a amintit de ceea ce îi spusese soția, dar se mira că scrisoarea nu a fost semnată de sir R. H.

ci de un rector cu numele R. P. L. El mi-a povestit acest lucru și a trebuit să recunosc că era o neconcordanță. Să se fi înșelat Fletcher? Swenn a mulțumit pentru invitație și s-a interesat de R. H. A aflat că acesta murise de câteva luni, după cum am constatat noi cu câteva zile înainte de ședința ținută în casa doctorului Sutley. El conducea lucrările de pregătire a festivității jubiliare și el îl propusese pe dr. Swenn pentru a ține cuvântul festiv. Toate aceste corelații nu erau cunoscute de nimeni în ziua când s-a ținut ședința și deci nu le-aș fi putut găsi în reviste.

Nu e un lucru omenesc să fi mândru când vezi aceste rezultate ale forței spirituale? Și un mediu are nevoie de asemenea stimulente care îi dau energie sporită și forțe noi de a se concentra. Aș putea spune că unele aptitudini mediale ale mele nici nu le-aș fi descoperit dacă nu aș fi fost confruntat spontan în timpul transei cu probleme încă necunoscute de mine. Cu alte cuvinte: o parte a rezultatelor mele o datorez participanților la ședințe. Dacă unul sau altul mi-ar fi spus înainte de ședință că intenționează să facă o probă cu mine, într-un anumit domeniu al percepției extrasenzoriale, în care pînă atunci nu aveam experiență sau nu obținusem rezultate, probabil că-aș fi refuzat cu regret. Însă, fără să știu, mi s-a întîmplat să rezolv totuși în timpul transei problema care nu făcea parte din program, de exemplu indicații

psihometrice. Psihometria formulată pe scurt : un fenomen demonstrat din timpuri străvechi, care pînă în prezent nu a fost clarificat mulțumitor, acela de a avea clarviziuni prin pipăirea unor obiecte. Se pare că obiectele imprimă trecutul în ele, așa cum omul își imprimă amintirile în memorie și că anumite persoane în anumite condiții, pot percepe acest trecut. Ședința în care am dat rezultatul psihometric a avut loc în 10 martie 1967 la Philadelphia. Relatarea doamnei Roth :

„Luam parte pentru prima oară la o ședință. Dr. W. G. Roll de la Fundația de cercetări psihice din Dürham, mă trimisese la Dl. Ford. I-am dat lui Fletcher, prin Dl. Ford, un degetar despre care eram sigură pînă atunci că aparținuse bunicii mele. Fletcher mi-a povestit cîte ceva despre proveniența degetarului și a numit prima literă a numelui celei care-l avusese prima dată. După părerea mea nu se potrivea nimic (După aceea mama mea mi-a spus că degetarul nu aparținuse bunicii, ci unei prietene a ei de la care l-a primit. Părinții mei mi-au confirmat că tot ceea ce spusese Fletcher, se referea clar la această femeie). Apoi i-am dat d-lui un obiect care aparținuse unchiului meu ; Fletcher mi-a spus clar gradul de rudenie, locul unde a domiciliat și cauza decesului... Deodată a vorbit prin dl. Ford o voce care era în accent și modulație exact vocea unchiului

meu, încît mi-am oprit respirația. Ceea ce a spus această voce era o glumă cunoscută numai de noi doi. Fletcher m-a întrebat : „Ei, ce ziceți, este James?” Eu am tresărit, pentru că unchiului îi ziceam Jim, dar imediat mi-am dat seama că desigur numele de botez era James. Dacă dl. Ford ar fi „recepționat” numele din memoria mea, ar fi zis Jim, dar avîndu-l direct de la unchiul meu, l-a numit James. Eu nu m-am declarat mulțumit și l-am rugat pe Fletcher să-mi demonstreze că-l are lîngă el pe unchiul meu. Atunci Fletcher m-a întrebat dacă pentru mine numele Raymond, în legătură cu radiodifuziunea, are vreo semnificație. N-am știut ce să răspund și legătura s-a întrerupt (După aceea cinci persoane mi-au confirmat că unchiul Jim locuise pe Raymond Avenue și că a lucrat la societatea de radiodifuziune RCA).

Ruth Montgomery relatează un caz asemănător în cartea „În căutarea adevărului” :

„Cu toate că dl. Ford este mai ales un mediu pentru comunicările în transă și mai puțin psihometru, i-am dat o dată un ceas de buzunar și l-am întrebat dacă poate să-mi spună ceva despre cel care l-a purtat. El a ținut ceasul cîteva minute în palmă și după aceea a început să-și maseze brațele, ca și cînd îl dureau. „Ceasul a aparținut tatălui dv. Suferea

de dureri care se întindeau de la umăr spre palme. Îi simt durerile. Așa era, cum declara el spre bătrânețe, tatăl meu se scula noaptea și își turna apă fierbinte pe brațe ca să-și domolească durerile. Ford nu avea de unde să știe aceste lucruri”.

Așa cum pe negîndite am dat probe de psihometrie, într-o zi am fost în situația de a desena automat. Și de data aceasta a fost ca și cum participantul la ședință a adus cu el acest dar și mi l-a luat la plecare. Acum cîțiva ani a venit la mine un japonez cu un dollmaker. S-a recomandat ca docent al facultății de tehnologie din Tokio și m-a rugat să încerc să-i fac legătura cu colegul lui, care murise de curînd și căruia avea nevoie să-i ceară urgent niște informații. Adusesese cu el un aparat foto, dar nu pentru că ar fi vrut să mă fotografieze pe mine în transă. Întrebările pe care vroia să le pună erau în legătură cu acel aparat. M-am declarat dispus să-l ajut. Am căzut în transă și tot ceea ce a urmat, am aflat, atunci cînd m-am trezit, și cînd mi s-a predat nu numai protocolul, ca de obicei, ci și o foaie de hîrtie cu schița unui fel de dispozitiv tehnic, din care nu înțelegeam nimic. Din protocol am aflat următoarele: Fletcher l-a găsit destul de repede pe colegul solicitat de japonez și l-a chemat la el, prin acel fir nevăzut al spiritelor, de care am mai vorbit. S-au discutat nu numai probleme obișnuite, ci mai ales tehnice. Fletcher nu

știa cum să formuleze răspunsul la întrebările puse de oaspetele meu. Îi lipseau noțiunile de specialitate și se părea imposibil de transmis. De aceea el a spus: „persoana de aici vrea să deseneze; poate așa merge. Vă rog să-i dați d-lui Ford hîrtie și creion” Au așezat pe masă în fața mea un bloc de scris și mi-au pus în mînă un creion. Apoi am început să desenez ceva încet și parcă gîndind asupra fiecărei linii. Se înțelege că eram cu ochii închiși. Ceea ce a rezultat era schița unui detaliu al aparatului. Eu nu pricepusem nimic, dar japonezul era fericit la culme. Desigur nu era în desen finisat, dar era suficient pentru că răspundea exact la întrebarea pusă de el. Putea să-și continue lucrarea. De atunci n-am mai desenat niciodată automat. Ce păcat! De unde venea desenul acesta care probabil se pierduse sau pe care japonezul murind nu-l mai terminase? E inutil să mai accentuez că eu nu l-am putut inventa, și nici din conștiința oaspetului meu japonez nu-l puteam lua, pentru că în creierul său nu exista. După ipoteza animiștilor, ar fi trebuit să-l „fur” din conștiința unui inventator în viață. Dar de la cine? După cîte știu eu, în anii următori, nu l-a învinuit nimeni pe vizitatorul japonez de plagiat sau de hoție. Afară de aceasta era clar că fostul lui coleg colaborator cu care Fletcher l-a pus în legătură nu mai era în viață.

Ducasse, în conferința citată deja, a accentuat categoric că în urma studierii exacte a sute de ca-

zuri de comunicări a ajuns la concluzia că ipoteza animistică — aceea că mediul își procură cunoștințele de la o „persoană secundară” în viață, este neverosimilă. Unii dintre gânditorii cei mai pătrunzători, care au abordat această problemă cu mult scepticism și au făcut ani întregi verificări extrem de critice, au ajuns la concluzia că, cel puțin la o serie întreagă de cazuri, este plauzibilă numai ipoteza continuării vieții după moarte, a spus Ducasse. Hyslop era de părere că tendința generală a oamenilor de știință de a nu accepta continuitatea vieții, se datorează mai ales senzației de teamă. Nu exista dificultăți teoretice în calea credinței necondiționate într-o viață de dincolo de moarte. Și totuși această ar însemna pentru știință un punct de plecare cu totul nou.

Dovada științifică a continuității vieții ar avea urmări atât de revoluționare, filozofice, religioase și politice — încât se pare că este necesară o reținere prevăzătoare într-o problemă atât de importantă”

Ducasse a încheiat în rezumat :

„Ipoteza că viața conștientă individuală există în continuare după moarte într-o formă oarecare, poate fi socotită ca fiind confirmată de științele naturale sau de filozofie. Deoarece există dovada experimentală că spiritul trăiește după moarte și că el poate, ocazional, să ia legătura cu cei în viață”

Cînd Ducasse a prezentat aceste probleme studenților de la Swarthmore, în 1951, au luat naștere tot felul de dezbateri. Pe de o parte studenților le-a impus curajul cu care un profesor de seamă a abordat o temă pur metafizică-spirituală într-o eră a atomului, care abia începuse, pe de altă parte, mulți dintre ei erau de părere că acest curaj însemna pierdere de timp, și se pare că aveau dreptate. Expunerile sale, cu temă de discuție științifică și publică, în acea perioadă, erau pur și simplu de necrezut, încă și mai greu de conceput decît cu o jumătate de secol înainte, pe vremea cînd William James, Myers și Lodge erau în viață sau, cu două secole și mai devreme, cînd Swedenborg și-a publicat viziunile. Timpul încă nu era prielnic. Publicitatea afla despre fenomenele paranormale cel mult din presa de bulevard, ca despre știri ieftine sau senzaționale, ca povești fantastice, iar omul de pe stradă nu știa ce să creadă din toate aceste știri, adică nimic. Poate că unul sau altul își punea problema în legătură cu durerile personale ale multor americani, provocate de războiul din Coreea ! Dar posibilitatea percepțiilor extrasenzoriale, prin oameni sensibili și prin medii,

mai trecea drept ceva misterios și obscur, fiind amestecate în aceeași oală cu scamatoriile de bălci și ghițitul în cărți. Acest lucru s-a modificat treptat abia după 1960. O contribuție importantă la clarificarea logică, fără prejudecăți, în acest domeniu a venit din partea unor stații de TV americane. Recunoașteri ale parapsihologiei și ipoteza nemuririi, bazate pe comunicările cu cei de dincolo, chiar dacă nu au fost unanim acceptate, au devenit totuși, cel puțin o temă care s-a putut aborda. Televiziunea — mediul maselor — s-a ocupat de mediile psihice și printre alții mi s-a dat și mie cuvântul. Pentru activitatea mea ca mediu, televiziunea, cu lumina ei pătrunzătoare, iritantă și tehnica ei sonoră, a fost un nou test rafinat. Din nou n-am știut dacă în acest climat nou, complet străin pentru mine — dar mai ales pentru Fletcher — lucrurile vor funcționa și din nou nu mi-a rămas altceva de făcut decât să las lucrurile în voia soartei.

Era în anul 1967. Redactorul nostru pentru probleme religioase de la Toronto Star, pe nume Allen Spraggett, scrisese o carte despre fenomenele spiritiste. Am fost invitat împreună cu James A Pike, episcop al Californiei, cunoscut ca apărător al ideilor

progresiste în toate problemele obișnuite ale religie creștine, să discutăm la televiziune despre cartea lui Spraggett. M-am întâlnit cu episcopul Pike în fața clădirii televiziunii canadiene din Toronto și, înainte de a discuta asupra temei pe care urma s-o prezentăm imediat în fața a sute de mii de telespectatori, m-a rugat să țin o ședință particulară, pentru el. În grabă, fără să știu exact despre ce este vorba, i-am propus lui Pike : „Ce-ar fi dacă am ține ședința acum în fața camerelor de televiziune? Episcopul Pike a acceptat, domnii de la televiziune au fost de acord, și astfel, în locul unei convorbiri teoretice asupra nemuririi, am oferit un interviu „pe viu”, cu diferite persoane de dincolo, aduse de Fletcher. S-au prezentat mai multe persoane pe care le cunoscuse Pike, apoi fiul său Pike jr. „Jim”. El era acela cu care episcopul dorea să ia legătura. Ca să nu trezesc sentimentalități îndoielnice, nu vreau să descriu partea mișcătoare a discuției dintre tată și fiu, ci mă limitez la problemele survenite. Au fost suficient de emoționate. Întreaga Canadă și o mare parte din SUA au asistat la o mărturisire pe care nu puteam să o calificăm astfel decât tipică pentru timpurile noastre și în același timp tipică pentru veșnicia de dincolo.

În februarie 1968, studentul de 21 ani Jim Pike s-a împușcat într-o cameră de hotel din New York. Hotărîrea băiatului de a-și lua viața a fost de neînțeles pentru părinți, mai ales că nu a lăsat în urma lui nici un cuvînt de rămas bun. Nu era vorba de o boală, de greutăți profesionale sau de neînțelegeri familiale. Relațiile dintre fiu și părinți au fost deosebit de armonioase. Cam la două săptămîni de la înmormîntarea lui Jim, în locuința episcopului care se afla în Anglia invitat să țină o serie de prelegeri, s-au petrecut cîteva fenomene curioase care aminteau de strigoi. Ele au fost observate, în afară de Pike care între timp s-a întors din călătorie, de secretarul său și de preotul David Barr. Într-o dimineață toate ceasurile s-au oprit exact la ora 8,19. Era ora la care Jim își pusese capăt zilelor. Apoi au apărut peste tot în camere ace de siguranță și clame de birou strîmbate, așezate în poziția unor limbi de ceas indicînd aceiași oră. Cărțile care aveau vreo legătură cu Jim nu erau la locul lor. Pike găsea cărțile religioase deschise acolo unde se vorbea de veșnicie. Odată s-a produs un zgomot într-un dulap. Pike a deschis repede ușa și a găsit hainele căzute pe jos. Un oaspete căruia episcopul i-a povestit despre aceste fenomene, i-a spus : „dacă s-ar petrece așa ceva în prezența mea”...

Imediat, în prezența a încă altor trei martori, s-a desprins de pe etajeră oglinda de bărbierit pe care mai de mult o folosisese și Jim și s-a așezat ușor pe podea.

Cînd Mervyn, episcopul de Sauthwark, care se ocupa de probleme de parapsihologie și spiritism a auzit de aceste fenomene, a fost de părere că Jim încearcă să ia legătura disperat cu tatăl său. El l-a sfătuit pe Pike să țină o ședință cu un mediu și anume cu doamna Edna Twigg. Ea nu știa cine e solicitatorul și totuși a transmis lui Pike mesaje care nu puteau fi decît de la fiul lui. Preotul John Pierce Higgins care l-a însoțit ca martor pe Pike, a explicat mai tîrziu că Jim i-a comunicat tatălui său prin mediu că regretă din tot sufletul că s-a sinucis, că n-a vrut să-și întristeze părinții și că dorea ca acest act să nu se fi petrecut. El a fost sub tensiunea fricii de examene, dar a zis și ceva de droguri. Cînd și-a luat rămas bun de la tatăl său, plecînd spre New York, a avut presimțirea că se va întîmpla ceva îngrozitor. Jim nu spusese atunci mai mult despre cauza sinuciderii lui. Acum, după ce trecuse un an de la ședința de la televiziune, Pike l-a întrebat de amănunte în legătură cu moartea lui. Jim a răspuns: „Îți pot spune numai atît: a început cu un anume

Halverston, Fletcher a corectat imediat : se numește Halverson. Și el e acum aici. A venit la scurtă vreme după băiatul dvs. Cunoașteți pe cineva cu acest nume?" „Se prea poate", a zis episcopul Pike ezitând, fiindcă am mai auzit de numele acesta, dar personal nu l-am cunoscut.

„Gândiți-vă în liniște" i-a propus Fletcher. Prenumele e Marvin și se ocupa de muzică modernă și artă. Acum îmi amintesc, a spus Pike. Acest Marvin Halverson a activat, cred, la Consiliul Național Bisericesc. După câte știu a lucrat la relația dintre comunitatea religioasă, muzică și artă. Acum câțiva ani am avut împreună un interviu la televiziune. După aceea n-am mai auzit nimic de el".

Ceea ce a aflat episcopul Pike de la fiul lui a fost o lovitură grea nu numai pentru el, ci în aceeași măsură, un avertisment pentru toată generația tânără a Statelor Unite. Jim a recunoscut că prin acest Halverson a fost ademenit la savurarea drogurilor, în timp ce era la colegiul Berkeley din California. El a numit mai ales drogurile ISD. Vrînd să se debaraseze de această obișnuință, s-a mutat la universitatea din New York. Totuși a întâlnit acolo pe unii din foștii săi colegi și influențat de aceștia a ajuns

din nou la droguri. Sinuciderea lui a avut loc în urma unei petreceri oribile. Dintr-o dată viața i s-a părut lipsită de orice sens.

Imediat după ședință, când încă mai continua emisiunea la televiziune, am telefonat unor persoane din Los Angeles și Londra care ne-au confirmat ceea ce spusese Jim. Indicațiile lui au fost confirmate pînă în cele mai mici amănunte. Se înțelege că nu avea rost să se pună întrebări care să-l jignească pe cel de dincolo.

Printre alții Fletcher a mai vorbit și despre o persoană de dincolo, un om de origine slavă-evreiască. Aceasta l-a ajutat pe Jim să se acomodeze dincolo. Aceasta a fost desigur bunicul lui Jim din partea mamei. El era evreu rus, a spus Pike.

Aici este cineva cu numele Louis Pitt. El a spus că vă cunoaște; a fost preot la Universitate, a anunțat Fletcher.

Așa este, a confirmat Pike. Pitt a fost predecesorul meu la universitatea Columbia. La alegerile de episcopi el a avut de mai multe ori ghinion.

Aici vorbește și dna Carol Rede, o bună cunoștință a dvs. de cînd erați preot la biserica Sf. Ion din New York. Ea are o rugămintă personală la dv.

Îmi amintesc foarte bine de dvs., a spus episcopul Pike, dar n-am știut că ați murit. . .

Toate mesajele care ne-au parvenit în timpul acestei ședințe au fost numai pentru Pike și în parte foarte particulare. Pentru telespectatori emoționantă a fost numai discuția dintre tată și fiu și totuși ecoul acestei emisiuni a fost imens. Toate ziarele au făcut relatări fără să pună la îndoială sinceritatea cuvintelor de încheiere ale episcopului Pike. Tot ceea ce s-a spus corespunde. Din păcate importanța multor declarații am putut s-o înțeleg numai eu. Amănuntele acestor mesaje au trecut mult de ceea ce aș fi putut avea cu conștientul meu, de ceea ce putea fi înmagazinat în memoria mea”.

Am convenit amândoi să mai facem și alte ședințe și ne bucurăm că vom putea colabora fructuos. Și totuși a fost să se întâmple altfel. Deja în anul următor episcopul Pike a murit într-un mod tragic. Toată omenirea a luat parte la tragedia sa și la acțiunea de salvare care nu a reușit. El a întreprins pe cont propriu și fără destule cunoștințe despre perfidia deșertului o călătorie cu-un automobil prin pustiul Nogeve, spre stația de descoperiri de la Schrift-rolle, la Marea Moartă. Pe drumul neumblat din

deșert a avut o pană și s-a hotărît în mod fatal să plece pe jos pînă la așezarea următoare. S-a rătăcit, iar echipa de salvare, alarmată de soția lui, l-a căutat în zadar. În momentul acela eu traversam cu mașina statul Connecticut împreună cu Jerome Ellison. Acesta m-a întrebat ceva și a observat că eram absent. Au trecut cîteva minute pînă cînd mi-am revenit și m-am scuzat față de Ellison: „Îmi pare rău, dar încercam să-l găsesc pe Pike. Este undeva în pustiul din Izrael. Am sesizat foarte clar situația lui Pike, ceea ce i se întîmplase în ultimele ore. Dar nu puteam să-l ajut. Puteam numai să sper că în acele momente a simțit și el tot atît de clar prezența mea, cum am simțit-o și eu pe a lui. Cîteva zile mai tîrziu, presa anunța că fusese găsit în arșița deșertului undeva departe de drum. Mă întrebam: ne va mai pune Fletcher vreodată în legătură?

Episcopul James A Pike s-a anunțat între timp de dincolo prin diferite medii americane. Cea care primește mesajele lui, este chiar soția lui, dna Diana Kennedy Pike, care are aptitudini de clar văzătoare. După o viziune ea a făcut schița exactă a locului unde a fost găsit Pike după cîteva zile. Acesta, între timp, murise.

O ȘAN SĂ REALĂ

EMISIUNEA DE TELEVIZIUNE cu episcopul Pike și cu mine a stîrnit în publicitate un val de interes și de înțelegere. Participarea la lucrările mele era încurajatoare și emoționantă, cîteodată chiar neliniștitoare.

Primeam grămezi de scrisori de la oameni care dintr-o dată își descopereau percepții extrasenzoriale, îmi relatau întâmplările lor și mă rugau să avizez „manifestările lor”. Alții ardeau de dorința de a-și desăvîrși talentele lor mediale și vroiau să studieze la mine „mediumistica”. Oricine își poate da seama că era extrem de dificil să răspunzi acestor scrisori, Exersarea aptitudinilor mediale nu e un sport pentru fiecare, cu toate că exercițiile de bază nu pot dăuna nimănui, din contră. Mai trebuie să țin cont și de lipsa de înțelegere a unora, așa cum mi-a descris de curînd un băiat tînăr un caz.

Timothy Frejoi, angajat la o fabrică de mașini, a sosit într-o luni de dimineată la birou cu cinci minute mai tîrziu, salutîndu-și naiv șeful cu următoarele cuvinte: „Bună dimineata?”

Șeful s-a încruntat și s-a uitat demonstrativ la ceasul de mînă. „Îmi pare rău că am venit tîrziu”,

a spus Timoty, umblînd prin hîrtille de pe biroul lui. „dar meditația mea a durat astăzi ceva mai mult. Am căzut în transă și, după cum mi-a povestit fraatele meu după aceea, a fost foarte interesant. Nici nu vă puteți imagina cum decurg aceste lucruri, dar puteți încerca odată și dv. personal”. Șeful n-a mai pus întrebări, pentru că și-a dat imediat seama că Timothy e naserios. În gînd l-a șters de pe lista celor cărora avea de gînd să le mărească salariul. La avansări aveau dreptul numai cei cu „mințea sănătoasă”. Iar șeful știa ce înseamnă un om sănătos.

Eu nu vreau să vin cu o concepție nouă despre viață, nici să lansez o modă nouă sau să dau sfaturi bune care să genereze idei fixe. O idee fixă e și aceea de a discuta tema: percepția extrasenzorială, ca șansa reală pentru toți. Eu am demonstrat deja că asemenea percepții, în nici un caz nu au de-a face întotdeauna cu noțiunile religioase sau cu cele exaltate-fanatice. Nici în antichitate asemenea fenomene nu apăreau sub auspiciile religiei, cum s-a presupus în literatură. De asemenea obținerea de posibilități noi de a percepe, nu are de-a face nimic cu ascentismul.

Ideea că vederile înalte, înțelepciunea, ar fi privilegiul singuraticilor credincioși, retrași de lume, este încă mult răspîndită. Mulți oameni cu aptitudini

mediale, care au căutat calea cea mai potrivită, așa cum am făcut și eu, au repetat experiența sfântului Ieronim: ca să ajungă la contemplație, el a căutat adăpost într-o mănăstire. Viața goală, searbădă și izolată a călugărilor, i-a măcinat totuși nervii și i-au vătămat mintea. După ce și-a irosit strădaniile, s-a întors la viață normală.

Desigur că există excepții, dar în general viața ascetică nu s-a dovedit a da rezultate pentru o evoluție spirituală înaltă. Eu mi-am petrecut relativ mult timp în mănăstirile din vest și în cele din est. Abia se observa ceva despre o evoluție spirituală, în schimb era evidentă tulburarea, degenerarea spirituală. Dorința ascunsă de senzualitate și sexualitate era izbitoare. În osteneala de a elimina procesele normale biologice, tocmai ceea ce omul dorea să înăbușe devenea o obsesie, o dorință pătimasă. Între zidurile mănăstirii am găsit ipocrizie, invidie, discordie și psihopatie în cel mai înalt grad. Nicăieri nu am găsit o justificare pentru ascetism, nici în experiențele proprii, nici în literatură, nici în poruncile religioase. Iisus a urmat un ritm de viață pe care Arnold Toynbee l-a denumit just ca fiind „viața retrasă, singurătate și reîntoarcere”. Cîteodată, așa se spunea, se retrăgea în interiorul lui și medita. După aceea pleca din nou printre oameni „și bea și mîncea”.

Nu se spune nicăieri că ar fi fost căsătorit. Și totuși există dovezi că nu era străin de cele lumești.

Pe de altă parte este imposibil să se ducă o viață evoluată spiritual și în același timp să te dedai la desfrîu pasionat. Experiențele cu droguri și alcool ne învață odată pentru totdeauna. Celui care reușește să nu se poticnească în lanțul patimilor sau să se elibereze de așa ceva, aceluia nu îi va fi greu să-și încadreze instinctele normale în ordinea reglementară a vieții sale. Lumea este mînaștirea noastră. Strădania de a da principiilor spirituale valoarea lor cuvenită, este exercițiul pentru normal. Există un proverb, că apa tulbure se limpezește dacă stă cîtva timp liniștită. Același lucru se întîmplă și cu psihicul. Neliniștea se potolește. Dacă aștepti, toate perturbările se elimină și amorteșc. Acest bagaj spiritual nu trebuie să fie neapărat meditație în sensul marelui Yoganada, sau să fie practicat ca un exercițiu creștin. Scopul nu este evadarea din viața de toate zilele ci stăpînirea și recunoașterea progresivă a realității zilnice a existenței. Mulți oameni sînt de părerea, complet ireală, că meditația — dacă îți reușește este drumul drept care duce la evenimente supranaturale și ca să obții rezultate prin meditație, trebuie să ai corpul absolut sub control — și încă mult timp. Totuși noi, cei care trăim în vest, n-avem răgazul și de obicei nici dispoziția să ne adîncim

în perioade lungi de meditație sau să ne supunem legilor severe yoga sau misticismului creștin din Evul Mediu. Mai curînd avem tendința, dorința de a folosi timpul care ne stă la dispoziție în modul cel mai activ.

Am fost întrebat de multe ori ce tehnică de concentrare prefer, cît timp utilizez pentru reglarea spirituală la exercițiile mele mediale, ce sfat pot să dau altora în această privință. Vorbind deschis, nu am nici o rețetă. Totul decurge fără constrîngere. Trebuie să fie un mers normal, de la sine. De multe ori, în felul acesta, găsesc timpul necesar pentru a medita în liniște, pentru a examina lucrurile introspect, abia seara, înainte de a adormi. Uneori chiar adorm în timp ce spiritul meu, complet desprins, se ocupă de o problemă, care mi se cere. Subconștientul începe să lucreze și de multe ori mă trezesc în dimineața următoare cu soluția. În felul acesta am putut ajuta multor oameni.

Fiecare începător ar trebui să-și caute un loc, care, în această lume plină de gălăgie, să fie cît mai liniștit posibil. Să includă atîta lumină cît e posibil și să se așeze comod și destins. Cînd am studiat Yoganada, ne așezăm întotdeauna pe jos, așa cum se obișnuiește în est, unde pînă nu de mult existau destul de rar scaune. Majoritatea dintre noi nu sîntem destul de îndemînați încît să poată sta în

poziția „asenas” din sistemul Yoga. Poziția ghemuită are anumite avantaje, pentru că deconectează tot corpul. Important este să ai coloana vertebrală foarte dreaptă și aceasta îți reușește cel mai bine dacă stai lungit pe jos. Concentrarea este prima lecție și este importantă pentru a face progrese. A te concentra înseamnă să-ți îndrepti spiritul asupra unui punct. Pentru aceasta este necesar un obiect asupra căruia să te poți concentra. Există oameni cărora li se pare greu sau imposibil să se poată concentra asupra unei noțiuni abstracte. Poți reuși același lucru dacă îți alegi un obiect care pentru tine înseamnă ceva : un inel, un trandafir, o vază. Cunosci un om care are obiceiul să se concentreze asupra unui lac singuratic, pe care l-a văzut odată într-o vale închisă de munți. Este indiferent la ce meditezi. Important este să nu deviezi până ce ești transpus adânc, poate chiar total și te afli în armonie totală cu obiectul meditației tale.

Un mijloc ajutător important, chiar indispensabil, este o bună tehnică a respirației. Pentru că asupra acestui lucru s-au scris atâtea absurdități pompoase, renunț la noțiunea de specialitate din sanscrită și hindusă. Nu e necesar să te încarci cu expresii mistice și oculte. Există destule dificultăți, nu e nevoie să-ți procuri altele suplimentare. Hotărîtor la respirație este un anumit ritm ; acesta înlesnește de-

conectarea. După scurt timp, faci constatarea că noțiunea, obiectul sau omul pe care vrei să ți-l imaginezi, la inspirație, pare că se apropie și apoi se depărtează dacă respiri pe gură.

Acesta este un exercițiu pentru a stimula din nou organele spirituale care și-au pierdut forța. Mușchii brațului ar slăbi și ei dacă ai ține brațul nemișcat săptămâni întregi. Odată ce ai găsit ritmul respirației poți să-l reduci treptat, până la jumătatea vitezei de la început. Dacă îți ții respirația timp de o secundă sau două, își încetează și spiritul activitatea. Atingi în sfârșit acea stare de plutire care îți indică reușita totală a concentrării. Nu are sens să încerci să grăbești atingerea acestui moment prin formule de vraje sau tehnici și rituale ale altor popoare, în special cele rituale și fără să imiți stadiul cuprinzător al lumii spirituale din care au luat ele naștere. Și acum cel mai important sfat : nu vă fie teamă dacă aveți senzația că vă desprindeți de corp. Aceasta poate deveni o piedică de neînvins, ca la înot, teama de a nu avea pământ sub picioare. Dexteritatea de a înota nu e de nici un folos dacă nu ai curajul să te duci în apa adâncă ; tot așa, străduința de a ajunge la meditație, nu dă roade dacă fi-e teamă de țelul ei. Meditația nu înseamnă pierderea controlului asupra ta, ci contrariul, obținerea controlului maxim. Cine știe acest lucru va pierde teama de scu-

fundare adîncă. Pentru aceasta se va deschide un nou plan al percepției. Îmi aduc încă bine aminte de ziua cînd aptitudinile mele mediale nu mi s-au mai părut neliniștitoare. Eram ca un cal căruia dintr-o dată îi iei apărătoarea de la ochi. Nu mă mai simțeam îngrădit, pentru mine lumea luase dimensiuni mai mari. Viața a început să aibă un sens nou, căci era vădit că moartea nu înseamnă sfîrșitul activității omenești. Dacă s-ar recunoaște realitățile care acum, după o jumătate de secol aproape, sînt sigure, aceasta ar însemna dintr-o dată sfîrșitul cauzalității materialiste în știință și a pozitivismului în filozofie.

Ideologiile ar trebui revizuite, iar calitățile și fenomenele spiritual-sufletești, care astăzi sînt necunoscute, ar constitui punctul principal al concepției noastre de viață. Problemele religioase înlăturate de mulți ea fiind fără importanță, ar trebui să-și cîștige înțîietatea.

Viața fiecărui individ ar trebui planificată din nou, gîndită dincolo de moartea biologică. Juriștii și sociologii ar trebui să stabilească noi valori sociale, care să corespundă unei existențe omenești prelungită în veșnicie. Această dezvoltare nu va fi frînată de teamă. Viața nu poate să se desfășoare liberă și nestîngherită dacă este umbrită zilnic de teama față de stingerea ei. De aceea soluționarea fricii de moarte este darul cel mai extraordinar pe care ți-l poate oferi viața. Aceasta este convingerea tuturor celor înzestrați cu aptitudini mediale reale.

Am considerat întotdeauna că misiunea mea principală este să ajut oamenii să scape de teama de

moarte și de regretul pentru cel care a murit. Iar scopul meu, cel mai înalt, este de a demonstra convingător că există o continuare a vieții, nu pentru a întreține nevrozele, ci pentru a stabili o realitate.

Omul are dreptul să afle cum e universul în care trăiește. Ceea ce îi poate ajuta este adevărul. Moartea trebuie acceptată ca o emoție trecătoare, care aparține vieții noastre, ca o transformare necesară a unei metamorfoze.

În nici un caz nu sînt sigur că procedează bine cei care în ședințe spiritiste vor să cîștige din nou legătura cu oamenii iubiți care au murit. Aici, cred eu, sînt valabile legile pămîntești obișnuite. Înclinările extreme, de orice natură, exercită în general o influență care împiedică dezvoltarea caracterului. Și în viața fizică există un moment cînd fiecare se desprinde de vechile lucruri de care depindea, trebuind să trăiască mai departe cu posibilitățile lui.

Experiența ne-a arătat că cei de dincolo — cu excepția profesională a anumitor spirite de control, ca Fletcher — caută legătura cu cei în viață numai un anumit timp scurt după moartea lor, reducîndu-și apoi treptat participarea la problemele personale pămîntești, aceasta fiind o măsură a instanței superioare pentru a curma pe cît posibil o dependență emoțională pe toată viața, între cei de aici și cei din sferele de dincolo.

Am început să scriu această carte, fiind sigur că va fi ultima. Am în urma mea atîtea atacuri de inimă, încît nu e greu să-mi dau seama că sfîrșitul nu poate fi departe. Nu pot să sufăr să fiu bolnav. Dar să mor? Aceasta e cu totul altceva. Am făcut odată proba

și am constatat că a fost experiența cea mai minunată, de neuitat, plină de extaz, a existenței mele. Nu văd de ce adevărata moarte ar fi mai puțin înălțătoare decât cea trăită anticipat.

Și ultimele clipe ale mele nu vor fi lipsite de griji. Sri Yukteswar, învățătorul îndrumătorului meu Yoganada, a explicat slăbiciunea lui în fața morții printr-o minunată comparație, revelatoare: „O pasăre lipsită de libertate mult timp, ezită să-și părăsească închisoarea în care s-a obișnuit, în momentul când dintr-odată ușa e deschisă”.

Sper că în momentul când îmi va sosi timpul, să fi îndeplinit misiunea care mi-a fost destinată pe sfera pămîntească: să-mi folosesc darul deosebit cu care am fost înzestrat, fără să-l merit, pentru a elibera sufletele pămîntești de teama că moartea este sfîrșitul definitiv și să adaug manifestările vieții o dimensiune nouă, ridicînd puțin cortina, pentru o privire spre regiunile de dincolo, care ne așteaptă pe toți.

Desigur că multe întrebări nu sînt clarificate. Dar oare există vreo știință, din oricare domeniu, fără probleme nerezolvate?

Nu aici, în nici un caz astăzi.

* * *

La 4 mai 1971 a murit Arthur Ford în vîrstă de aproape 74 ani.

Ultimele ședințe din cele opt mii, le-a ținut pentru doi medici, un senator al USA și un astronaut.

După moartea lui Ford, mulți și-au pus întrebarea: „Ce va face Fletcher acum? Va fi dincolo alături de prietenul său al cărui spirit bun a fost timp de 45

ani? Își va căuta un alt mediu pentru a continua discuțiile cu cei de pe pământ? Sau va tăcea pentru totdeauna?

Până astăzi Fletcher nu s-a anunțat. Se pare că acesta e un semn că el s-a ridicat într-un plan superior al conștientului, îndepărtându-se de viața de aici.

TITLURILE ORIGINALELOR AMERICANE :
UNKNOWN BUT KNOWN. MY ADVENTURES IN
THE MEDITATIVE DIMENSION-NEWYORK 1968.
THE LIFE BEYOND DEATH-NEW YORK 1971

CUPRINSUL

Aforisme despre viață și moarte	6
Introducere de Jeron Ellison	7
Spre țărniuri noi	11
Fletcher colaboratorul înu de dincolo	30
Despre dezavantajele prejudecății	39
Evoluția conștientului	52
Experimente cu Sherlock Holmes	87
Lucruri nemaipomenit de lipsite de importanță	109
Lucruri mai puțin lipsite de importanță	132
Rosemary Broen. Muzica de dincolo	142
Coșmarul Houdini din codul Houdini	148
Pionieri aici și dincolo	159
Relatarea lui Frederic Myers	184
Betty și Joan relatează	208
Călător între două sfere	232
În fața unor probe	247
O șansă reală	276

Autorii păgâni spun categoric că ei sunt convinși de credință într-o continuare a sufletului după moarte, deoarece este incontestabil că mulți dintre decedați circulă printre noi, de multe ori sunt auziți și văzuți, și de asemenea, vorbesc cu oamenii. Chiar eu am văzut în fața mea decedați întruchipați și cunosc mulți bărbați demni de încredere, care afirmă că au văzut pe unii din aceștia, dar au și purtat lungi convorbiri cu ei.

MELANCHTON

Convingerea continuității noastre s-a format din noțiunea activită: deoarece, dacă eu sunt activ până la sfârșitul vieții mele, atunci natura este obligată să-mi acorde o altă formă a existenței dacă sufletul meu nu o mai poate suporta pe cea prezentă.

GOETHE CĂTRE EKERMANN

Știința a stabilit că nimic nu poate să dispară fără urmă. Natura nu cunoaște nici o dispariție ci numai transformări.

Tot ceea ce m-a învățat știința și mă mai învață încă, îmi întărește credința într-o continuitate dincolo de moarte a existenței noastre spirituale.

WERNER VON BRAUN

ISBN 973-9027-19-9 Ed. UNIVERSUL
ISBN 973-96175-1-4 BLASSCO 2000

LEI 1775